

Mandarin Của Tôi

Contents

Mandarin Của Tôi	2
1. Chương 1: Mở Đầu	2
2. Chương 1-2	4
3. Chương 2	7
4. Chương 3	10
5. Chương 4	12
6. Chương 5	15
7. Chương 6	19
8. Chương 7	22
9. Chương 8	25
10. Chương 9	28
11. Chương 10	32
12. Chương 11	36
13. Chương 12	39
14. Chương 13	43
15. Chương 14	46
16. Chương 15	49
17. Chương 16	51
18. Chương 17	55
19. Chương 18	59
20. Chương 19	63
21. Chương 20	66
22. Chương 21	69
23. Chương 22	73
24. Chương 23	76
25. Chương 24	78
26. Chương 25	81
27. Chương 26	85
28. Chương 27	89
29. Chương 28	91
30. Chương 29	94
31. Chương 30	97
32. Chương 31	101
33. Chương 32	104
34. Chương 33	108
35. Chương 34	111
36. Chương 35	114
37. Chương 36: Ngoại Truyện	119
38. Chương 37: Hậu Ký	121

Mandarin Của Tôi

Giới thiệu

Số trang: 380 Nhà phát hành: Nanubook Nhà xuất bản: NXB Lao động Type: Ximiiesk, Alex Pooh, ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mandarin-cua-toi>

1. Chương 1: Mở Đầu

“Nghe nói cậu và Đồng Phi góp vốn mở studio riêng rồi hả?” Người ở đầu bên kia điện thoại kinh ngạc hỏi cô.

“Thời buổi bây giờ, nghệ sĩ, biên kịch rồi đạo diễn cũng đều có studio riêng cả. Chẳng phải thứ gì quá ghê gớm, chẳng qua là có nơi để xuất hóa đơn hợp lệ thôi mà.” Sơ Kiến nhìn màn hình hiển thị trước mặt, tiện miệng đáp.

Toi rồi! Năm mươi chips(*) cuối cùng cũng thua mất rồi!

(*) Casino chips: Một dụng cụ đánh bạc thường được sử dụng trong các sòng bài.

Bên kia lại nói đôi câu vu vơ rồi cúp máy, cô lục lại ba lô mới phát hiện tiền Hồng Kông mang theo cũng đã dùng hết... Có nên lên tầng hai tìm “cò” đổi ít tiền không nhỉ?

Cảm giác trong người không có lấy một xu quả là bức bối. Đồng Phi vớt cô ở đây chẳng biết khi nào mới quay lại. Không đổi tiền chơi tiếp thì cô còn biết làm gì đây?

Sơ Kiến còn đang do dự thì đột nhiên có một chàng trai ngồi xuống bên cạnh cô.

Anh ta đeo cặp kính gọng đen tròn phẳng, dáng vẻ trẻ trung, mặc một chiếc quần dài rộng màu xám đậm và áo thun ngắn tay kiểu thể thao bằng cotton màu trắng, dưới chân đi đôi giày thể thao màu đen, giống hệt một cậu sinh viên.

Kiểm Biên Lâm ư?

Có chút ngạc nhiên, Sơ Kiến giơ mu bàn tay lên che mặt, dáo dác nhìn xung quanh, khẽ hỏi: “Anh không sợ bị chụp ảnh à?”. I

Anh im lặng, xoay chiếc mũ trong tay nửa vòng rồi đội lên, vành mũ che đi nửa gương mặt.

“Có tiền Hồng Kông không?” Ngay câu thứ hai, Sơ Kiến đã đi thẳng vào vấn đề.

Anh vẫn lặng thinh, móc ví từ túi quần ra, sau một hồi lục lại cũng chỉ được hai nghìn.

“Sòng bạc này thật kỳ lạ, rõ ràng đang ở Macau mà máy chỉ nhận mỗi tiền Hồng Kông.” Sơ Kiến lẩm bẩm, nhận lấy hai tờ tiền giấy, lần lượt nhét vào máy rồi khẽ xoay ghế, nghiêng đầu nhìn chàng trai trẻ đang ngồi bên cạnh mình.

Ồ... có hơi khát.

Nhưng bảo anh bằng qua nửa sông bạc kiếm đồ uống cho cô thì cũng không được hay cho lắm.

Đằng sau hai người họ là vô số máy đánh bạc, còn có vài trăm bàn đánh bạc ở phía xa, tất cả tạo nên bầu không khí vô cùng huyền ảo.

Sơ Kiến đành phải ngồi sát lại nói chuyện với anh: “Anh ngồi đây trông máy giúp em nhé, nhất định không được để người ta chụp ảnh đâu đấy! Em hơi khát, đi lấy hai cốc trà sữa đi!”.

Anh khẽ nhủ mày, chưa kịp phản ứng thì Sơ Kiến đã chạy đi rồi. Anh nhìn theo bóng lưng nhỏ nhắn của cô, một lần nữa ấn nút tắt chiếc điện thoại đang rung trong túi quần rồi vẫy tay với nhân viên phục vụ cách đó không xa.

Đến khi Sơ Kiến cầm hai cốc trà sữa trở lại thì chỗ ngồi kia đã trống không.

“Thưa chị, anh lúc nãy đã cầm thẻ hội viên vào giúp chị rồi.” Nhân viên phục vụ chỉ vào màn hình.

Số dư bên góc phải phía trên màn hình còn khá nhiều.

Vì được tài trợ nên Sơ Kiến lại có thể tiếp tục cầm cự ở sông bạc thêm ba, bốn tiếng nữa, đến khi trở về phòng thì đã qua mười hai giờ.

Sau khi tắm rửa qua loa, cô tiện tay bật ti vi lên, vô tình xem được chương trình phát lại lễ tổng duyệt binh. Cảnh tượng hiên ngang này dĩ nhiên có xem bao nhiêu lần vẫn không thấy chán. Cô ôm gối chống cằm, chuẩn bị xem tiết mục này để giết thời gian trong khi tiếp tục chờ Đồng Phi.

Hai phút sau, rốt cuộc Đồng Phi — cái người biên mất cả đêm - cuối cùng lương tâm cũng trời dậy, gọi điện đến, câu đầu tiên hỏi: “Tối nay, cậu có thấy buồn chán không?”. Sơ Kiến chưa kịp trách móc thì cô bạn đã buông luôn câu thứ hai: “Cậu mau mau chuẩn bị đi. Mình đang dẫn một đám người đến bàn việc rồi đây!”.

... Chuẩn bị gì cơ? Mình đâu phải là người trong giới của bọn cậu? Sơ Kiến oán thăm.

Kết quả là hơn một giờ sáng, căn phòng này còn náo nhiệt hơn cả sông bạc.

Đồng Phi kéo hết những người quen biết từ xã giao cho đến công việc ở đất Macau về đây, bắt đầu một cuộc họp bàn dự án mới ngay tại phòng khách sạn này. Mọi người thảo luận từ việc chọn đạo diễn cho đến tiền cát-sê tăng theo thời giá của diễn viên.

“Nghe nói Kiểm Biên Lâm cũng đang ở Macau? Tôi đã gửi dần ý và kịch bản cho quản lý của anh ta rồi, vẫn đang chờ trả lời đây!” Có người bỗng lên tiếng.

Cái tên Kiểm Biên Lâm này vừa xuất hiện, mấy nhà sản xuất đều đồng loạt bật cười.

Trong số này cũng không chỉ có một, hai người từng gửi kịch bản và dần ý cho anh ta. Đáng tiếc vị thần tượng ngày một nổi tiếng này từ năm ngoái đã bắt đầu bước vào giai đoạn thay đổi hình tượng, trở nên khắt khe trong việc lựa chọn kịch bản. Không một ai trong số những người có mặt tối nay biết được lịch làm việc thật sự của anh ta. Mọi người thảo luận hồi lâu, người này nói mức cát-sê anh ta yêu cầu quá cao, người khác bảo anh ta không chịu hợp tác truyền thông, lại có người nọ than phiền anh ta quá kén chọn kịch bản. Tóm lại là ai nấy đều bối rối đủ điều về anh chàng thần tượng đang nổi tiếng này.

Giữa không gian tràn ngập bao lời lên án, Sơ Kiến chỉ im lặng đun nước.

Thật ra thì...

Tính tình của anh cũng tốt mà, không tệ đến vậy đâu...

Đồng Phi thừa lúc cô bận rộn, liếc mắt ra hiệu: Đối tượng thầm thương trộm nhớ cậu ngày nào và cũng là hàng xóm nhà đối diện từ thuở lên bốn này của cậu đúng là nổi như cồn rồi đấy!

2. Chương 1-2

Type: Ximiiesk

Trên một con phố nào đó gần chùa Tĩnh An, men theo phố đi đến một khoảng sân nhỏ, đẩy cửa gỗ ra rồi rảo bước theo con đường đá là có thể trông thấy một tiệm làm móng – cửa tiệm của Sơ Kiến. Ở một tầng nào đó trong tòa nhà văn phòng cuối đường còn có công ty đào tạo dạy nghề làm móng – cũng là của Sơ Kiến nốt. Hai nơi này mới thật sự là sản nghiệp của cô.

Riêng về studio phim ảnh kia, chỉ vì sự nghiệp gặp khó khăn, Đồng Phi tìm đến chỗ Sơ Kiến khóc suốt đêm nên cô mới quyết định đem tất cả vốn liếng để dành từ hồi tốt nghiệp cho cô ấy mở studio. Thế nhưng từ trước đến nay, Sơ Kiến vẫn cho rằng bản thân mình thật sự không có nhiều mối liên hệ với giới giải trí.

Sau khi trở về từ Macau, họ chia tay ở sân bay Hồng Kiều rồi ai về nhà nấy. Sơ Kiến trở về tiệm làm móng ven đường. Cô lật xem cuốn sổ tay lịch hẹn, hôm nay kinh doanh cũng khá. Hiện tại đã hơn tám giờ, chỉ còn lại hai vị khách cuối cùng cũng sắp xong.

Không ngờ vừa mới định hẹn người khác đi ăn khuya thì Kiểm Biên Lâm lại gọi tới, nói muốn đến đây xem thử, cũng không nói rõ là chuyện gì...

Đến khi cúp máy, Sơ Kiến mới kịp nhận ra và tự hỏi liệu có phải anh xuống máy bay ở Thượng Hải không nhỉ? Sao cô nhớ Đồng Phi bảo rằng Kiểm Biên Lâm sẽ về thẳng Bắc Kinh kia mà? Thời gian này, vì studio của họ có hợp tác với công ty của Kiểm Biên Lâm, nên Đồng Phi nắm rất rõ hành tung của anh.

Lẽ nào lịch trình có thay đổi ư?

Sau một tiếng rưỡi đồng hồ, chàng trai đội chiếc mũ che đi quá nửa khuôn mặt lặng lẽ đi vào con đường đá, đẩy cửa ra và cho cô một đáp án xác thực: Đúng vậy, anh đã thay đổi lịch trình.

Gió lạnh lành từ cửa lùa vào, cô kéo chiếc chăn trên đầu gối lên một chút rồi chỉ tay vào tấm thẻ nhỏ trên bàn, “Em nạp lại đây thẻ cho anh rồi. Thẻ này không phải của anh hả? Là của quản lý sao?”

Anh hung hăng ho với vẻ hơi khó chịu.

“Nếu anh nói sớm là của người khác thì em đã không dùng...” Nói sao thì vẫn thấy ngại, vì cô không thân với quản lý của anh mà.

Kiểm Biên Lâm hơi ngước lên, ra hiệu cho Sơ Kiến đưa cốc nước nóng bên cạnh tay cô cho mình, rồi lại ho khan hai tiếng, lúc này có thể nghe ra anh đang bị cảm nặng.

“Anh bị cảm à?”

Sơ Kiến đưa cốc nước cho anh, khi anh đón lấy thì cô bỗng rút lại, “Quên mất, đây là cốc của em. Đợi một chút, để em đi tìm cho anh cái cốc mới.”

Kiểm Biên Lâm lặng thinh.

Lúc ở trên máy bay, Sơ Kiến vẫn chưa ăn gì nên giờ bụng sôi ùng ục. vốn định chờ Kiểm Biên Lâm lấy thẻ hội viên xong sẽ đi ăn khuya, nhưng nhìn vẻ mặt mệt mỏi của anh lúc này, cô lại không dám cất tiếng thúc giục. Cô lặng lẽ và dè dặt ấn máy tính bỏ túi, vừa lơ đãng kết toán tổ sách vừa nhân tiện liếc mắt về phía anh, lòng thầm cầu nguyện có thể sớm được giải thoát.

Anh thông thả uống hết nửa cốc nước nóng, sau đó cầm sổ sách của cô lên, lật xem vài tờ, “Em đầu tư vào studio của Đồng Phi à?”

“Đúng vậy! Không phải anh cũng đã biết rồi sao?”

“Đầu tư bao nhiêu? Năm trăm nghìn hả?”

Hai triệu cơ, bán luôn căn nhà nhỏ rồi.

Sơ Kiến lẳng lặng chuyển lời thành, “Cũng không nhiều lắm đâu.”

Đạo trước, khi Sơ Kiến bán căn nhà nhỏ của mình đã phải nói với ba mẹ rằng cô muốn mở rộng quy mô công ty đào tạo làm móng nên cần mở thêm ba chi nhánh ở Quảng Châu và Bắc Kinh, mới tạm che giấu được chuyện này.

Kiểm Biên Lâm là người rất thân quen với ba mẹ cô nên cô không thể nói hớ hênh được.

Anh đi vòng vòng trong cửa hàng như thể lãnh đạo đến thị sát nhân viên, vừa đi vừa chăm chiêu nhìn vào vách tường kính trưng bày cả trăm lọ sơn móng tay đủ mọi màu sắc.

Cô không nghĩ ra anh còn chuyện gì muốn nói, đến lần thứ ba cầu mong anh mau chóng rời đi thì anh lại cho hai tay vào túi áo khoác, trả lời cô bằng tạo hình như vừa quay xong bộ phim cảnh sát bắt cướp trên phố Macau, “Lúc này, trên đường đến đây, anh đã hẹn Đồng Phi đi ăn khuya rồi, đi chung không?”

“Em còn chưa tính toán xong sổ sách...” Mới nói được một nửa, nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt thoáng trầm xuống của anh, cô liền đổi giọng, “... Nhưng cũng được, em đói gần chết rồi đây!”

Xem như kiếp trước em thiếu nợ anh đi.

Chuyện này kể ra cô thật sự cảm thấy oan uổng, chẳng biết tại sao. Dòng thời gian trong cô tích tắc quay ngược về mười mấy năm trước, thuở hai người còn là bạn học tiểu học.

Ba mẹ Kiểm Biên Lâm ly hôn, anh và ba từ Quảng Châu chuyển đến Hàng Châu sinh sống, thuê căn nhà kế bên nhà cô. Thế là người mẹ kính yêu của Sơ Kiến rảnh rỗi lại thích xung phong đảm nhận việc dẫn hai đứa trẻ đi chơi. Thường xuyên qua lại nên tình cảm của hai nhà trở nên thân thiết.

Sau đó lên cấp hai, khi Sơ Kiến còn ngây ngô chưa biết yêu là gì thì đã bị bạn học quy chụp cho cái danh xưng “bạn gái của Kiểm Biên Lâm” suốt mấy năm. Trong những tháng ngày tiếp sau đó, cô vẫn cảm thấy bản thân mình hoàn toàn không hề có ý nghĩ này.

Một ngày nào đó sau khi tan học, Sơ Kiến nhân lúc Kiểm Biên Lâm giúp cô khóa xe đạp vào lan can liền lấy hết can đảm, thẳng thắn nói với bóng lưng anh đang quay về phía mình, “Thật ra thì em không thích anh đâu.”

Khi đó, Kiểm Biên Lâm chỉ nhìn cô trân trối hơn một phút, sau đó cầm cặp của hai người đi về nhà, không biểu lộ bất kỳ phản ứng khác thường nào.

Vốn cho rằng đã phát sinh đến tình huống như vậy, tình bạn giữa hai người hẳn sẽ trở nên nhạt nhòa, sau này tốt nghiệp cũng sẽ không liên lạc với nhau nữa. Nhưng tiếc là quan hệ với hai nhà quá thân, đến tận bây giờ vẫn còn thường xuyên cùng nhau đi du lịch. Hai người họ vì một loại nguyên do thần xui quỷ khiến mà cứ tự nhiên trở thành bạn bè thân thiết như thế. Tuy vậy, nhiều năm trôi qua, Sơ Kiến luôn cho rằng năm đó mình là kẻ phụ bạc, đã phũ phàng “đá” anh nên trong lòng cô có chút áy náy.

Địa điểm ăn khuya do Tạ Bân – quản lý của Kiểm Biên Lâm – đặt trước. Tuy chỉ là một nhà hàng nhỏ nhưng họ lại là khách quen của nơi này.

Sau khi ngó nghiêng kỹ càng trước sau, xác định không có người bám đuôi chụp lén, mấy người họ mới vờ như không có chuyện gì, đi vào trong nhà hàng.

Sơ Kiến nghĩ chắc hẳn Đồng Phi sẽ bực bội lắm. Vì lúc ở Macau, quả thật cô ấy đã dốc hết sức làm việc, mỗi ngày chỉ ngủ khoảng hai, ba tiếng, lúc máy bay hạ cánh mặt mày đã xám ngoét, còn thề rằng sẽ không tiếp bất cứ cuộc điện thoại nào liên quan đến công việc nữa.

Vậy mà bây giờ, trông cô ấy hoàn toàn tươi tỉnh, còn dẫn theo “tiểu thịt tươi” vừa mới ký hợp đồng đến, vội vàng chào hỏi giới thiệu, một câu “Đây là Kiểm tiên sinh” lại một câu “Đây là Tạ tiên sinh.”

*Tiểu thịt tươi: từ lóng mà truyền thông Trung Quốc dùng để gọi các bạn nam thần trẻ tuổi, đẹp trai, và đang được công chúng săn đón.

Thế nhưng, khi Đồng Phi và “tiểu thịt tươi” ngồi xuống thì họ lại hoàn toàn không chen được lời nào vào mạch trò chuyện sôi nổi của Sơ Kiến và Tạ Bân. Bởi lẽ cô đang nghiêm túc giảng giải cho anh ấy hiểu mô hình sinh lời từ việc kinh doanh làm móng của mình.

“Anh không biết đâu. Mà chắc chắn là anh không đoán được nghề này lại chủ yếu dựa vào việc marketing trên Weibo.” Cô cầm kẹp, đảo miếng mề vịt cay mình muốn ăn trên vỉ sắt. “Mấy người mở cửa hàng làm móng chỉ cần tìm kiếm trên Weibo rồi tới chỗ tôi xem hàng, đặt hàng, làm hợp đồng... Mỗi tháng cứ có năm, sáu mối cố định như thế, hóa đơn bình quân hơn năm mươi nghìn là tôi sẽ thu tiền, đều đều, không lo lỗ vốn rồi.”

Tạ Bàn tỏ vẻ khâm phục, “VẬY coi như cô đã có sự nghiệp của riêng mình rồi. Quyết đoán! Mạnh mẽ!”

Kiểm Biên Lâm nhấp vài ngụm rượu mơ rồi đặt chiếc cốc thủy tinh nhỏ xuống bàn.

Đá viên trong cốc nhẹ nhàng va chạm, vang lên tiếng lanh canh khe khẽ.

Ánh mắt anh tĩnh lặng hơn bất cứ khi nào, cứ thế nhìn cô cầm chiếc kẹp inox với vẻ mặt hồ hởi, thoải mái lật những miếng đồ ăn be bé kia mà không sợ làm phiền mọi người.

Cô nường vô cùng chăm chú, anh cũng nhìn rất tập trung.

Thật ra, yêu cầu của anh không nhiều: mỗi lần đến Thượng Hải có thể gặp cô, được nhìn vẻ mặt áy náy muốn từ chối nhưng lại buộc phải đi ăn cùng anh của cô, được nghe tiếng cười nói vui vẻ của cô... Thế là đủ rồi.

Sơ Kiến còn định tiếp tục thao thao bất tuyệt về chuyện kinh doanh của mình thì bị Đồng Phi đập chân dưới bàn ra hiệu nên đành im bật, chỉ về phía “tiểu thịt tươi”, “À anh này... anh bạn Lâm Thâm này là nghệ sĩ mới mà Phi Phi vừa ký hợp đồng.”

Ngón trỏ của Kiểm Biên Lâm lơ lửng nửa vòng cốc rượu, không nói dư thừa dù chỉ một chữ. Hướng ánh mắt theo ngón tay cô, anh thoáng nhìn chàng trai kia một cái tượng trưng rồi lại quay về ngắm cô như cũ.

Trái ngược với thái độ của anh ta, Tạ Bàn lại cười, “Có phải trước đây tôi đã từng gặp cậu rồi không? Cậu không phải người mới toanh đâu nhỉ?”

Lâm Thâm mỉm cười kín đáo, nói rằng, “Từng gặp rồi, lúc ở Macau.”

“À, đúng rồi, tôi nhớ ra rồi.”

“Lần này tôi đi Macau chính là để thuyết phục cậu ấy ký hợp đồng với tôi đấy!” Đồng Phi bổ sung.

Lâm Thâm từng ký hợp đồng với một nhà sản xuất khác, nhưng vì họ làm ăn quá tệ nên mãi chưa được tham gia một bộ phim nào. Sau đó, cậu hủy hợp đồng, bỏ về nhà bán thịt lợn khô, bắt đầu chuỗi ngày sống tạm ổn. Một lần tình cờ, Đồng Phi có được tài liệu về cậu ta. Cô ấy trải qua muôn vàn cực khổ lận lộn đến Macau nhiều lần, mò tới tận nhà khuyến nhủ, thậm chí còn hẹn cha mẹ của đối phương ra nói chuyện, Đồng Phi mới xem như ký được hợp đồng với Lâm Thâm rồi đưa về Bắc Kinh tập trung đào tạo.

Tạ Bàn hắng giọng, “Thế này đi, tôi đang định hợp tác với studio của các cô.”

Đồng Phi lấp bắp, “Hợp tác?”

Hoàn toàn ngoài dự tính.

Ngay cả điều kiện đưa ra cũng vô cùng hấp dẫn.

“Công ty của chúng tôi mua mấy bản quyền rất ‘hot’ với mục đích lăng xê người mới.” Tạ Bàn đi vào vấn đề chính, “Tôi định mời biên kịch bên studio của các cô viết kịch bản. Kiểm Biên Lâm đóng vai chính, ngoại trừ các vị trí để nâng đỡ người mới bên chúng tôi, các cô có thể chọn cho cậu Lâm một trong số những vai còn lại.”

Đồng Phi ho sặc sụa, gương mặt kích động đến đỏ bừng. Gần đây, Kiểm Biên Lâm không nhận tham gia phim truyền hình nữa, chỉ tập trung vào điện ảnh. Nếu anh chịu nhận thì nhất định phải là một bộ phim bom tấn hàng đầu rồi, rất dễ dàng lăng xê diễn viên. Được đóng phim cùng Kiểm Biên Lâm, ít nhất cũng có thể khiến công chúng quen mặt!

Bữa khuya này thật sự là ăn đến vui sướng ngất ngây.

Sau khi ăn xong, mọi người ai về nhà nấy, dĩ nhiên là Kiểm Biên Lâm tự lái xe đưa Sơ Kiến về nhà.

Vì muốn phát triển sự nghiệp, Sơ Kiến một mình thuê nhà ở Thượng Hải. Ba mẹ thường xuyên từ Hàng Châu đến đây, giúp cô chăm lo cuộc sống. Thế nên Kiểm Biên Lâm đương nhiên sẽ nhờ mẹ Sơ Kiến thuê nhà giúp mình, xem như có nơi chốn dừng chân, chính là căn hộ đối diện nhà cô.

Vậy là không thể trốn tránh, Sơ Kiến đành đi về cùng anh. Lúc mở cửa, mẹ cô vừa trông thấy Kiểm Biên Lâm thì lập tức kéo anh vào nhà ngồi chơi một lát. Sơ Kiến mệt mỏi quá đổi nên lập tức chui vào phòng mình.

Kiểm Biên Lâm ngồi xuống trong phòng ăn, bị mẹ Sơ Kiến phát hiện ra mình bị ốm liền tìm thuốc cảm bắt anh uống, còn rót nước nóng đưa đến tận nơi, hỏi han ân cần như anh là con trai ruột vậy.

“Con có mệt không? Bệnh mà vẫn phải đóng phim à?” Mẹ Sơ Kiến ngồi xuống đối diện anh.

Kiểm Biên Lâm bỏ mũ ra, mái tóc mềm mượt rối bời bết vào trán, thế mà trong tầm mắt anh vẫn chỉ có cánh cửa phòng đang đóng kín cửa ai đó, “Dì ơi, không sao đâu ạ!”

Mẹ Sơ Kiến thở dài, “Còn nói không sao? Con nhìn lại mình xem, vất vả đến gãy rộc cả đi rồi.”

“Làm nghệ sĩ phải gầy một chút thì lên phim mới đẹp mẹ ạ!” Sơ Kiến lê đôi dép bông, cầm di động đi ngang qua phòng khách, xuống bếp tìm nước trái cây uống, tiện thể góp vài câu, “Anh ấy mà béo, giảm cân còn đau khổ hơn.”

Nói xong, cô mở tủ lạnh hơn.

Điện thoại trong tay oang oang giọng Đồng Phi, “Kiểm Biên Lâm ở nhà cậu à?” Đồng Phi vẫn còn đang hung phấn vì tối nay đã bàn được việc lớn, tỏ vẻ xúc động khó kiềm chế, “Ồi, mình rất muốn hỏi cậu một câu, với tư cách bạn chí cốt, hết lòng hết dạ, chỉ có kiếp này không có kiếp sau, cậu có thể nói riêng cho mình biết không?”

“Gì cơ?” Cô phát hiện trong tủ lạnh không còn đồ uống, bèn đi ra ngoài, vỗ vỗ vào chiếc ghế Kiểm Biên Lâm đang ngồi, ra hiệu anh nhích qua một chút.

Kiểm Biên Lâm nhìn cô rồi kéo dịch ghế lên, chừa chỗ trống để cô ngồi xỏm xuống mở tủ mát.

Bên kia điện thoại hắng giọng, còn ho khan thêm hai tiếng, hạ thấp âm thanh một cái cực kì mờ ám, “Trước kia cậu và anh ấy... từng có gì đó không?”

3. Chương 2

Type: Ximiiesk

“Hử?” Sơ Kiến giả ngốc, đưa tay lục lọi trong tủ mát nhưng đã quên mất mình muốn tìm cái gì rồi.

Cô thẳng lưng ngắt điện thoại, không cho Đồng Phi có cơ hội tiếp tục tra hỏi.

Kiểm Biên Lâm đang ở phía sau cô cũng đồng thời nghiêng người, vươn tay ra lấy hộp nước ép bưởi trong ô vuông nhỏ ngăn thứ hai rồi nhét vào lòng cô. Đây là loại đồ uống cô thích nhất.

Sơ Kiến lẩm bẩm cảm ơn, ánh mắt cô chạm phải ánh mắt anh.

Cô thề là anh nhất định đã nghe thấy...

Thật ra “gì đó” chắc chắn là không có.

Nhưng câu hỏi này vẫn khiến cô nghĩ đến việc không nên nghĩ.

Nhớ lại năm ấy, khi hai người đi phà sang sông... Lúc đó, cả chiếc phà chật kín toàn người là người, xe máy và xe đạp cũng chen chúc. Sơ Kiến và anh bị xô xô đẩy đẩy vào trong góc, cả đám người ngăn cách họ với ba mẹ cô và ba anh. Trong lúc cô đang lo lắng không biết chiếc áo bông mới tinh mình mặc có bị xe cộ bẩn hay không thì bất ngờ bị anh che khuất tầm mắt. Cảm giác khi ấy chính là... cánh môi ướt ướt bị ngậm lấy...

Sơ Kiến dứt khoát bỏ lại hộp nước ép bưởi, lấy loại nước cà rốt mà bản thân ghét nhất rồi bỏ đi.

Cả đêm cô không ra khỏi phòng lần nào nữa.

Ngày hôm sau, trời vừa sáng, ba mẹ cô đã nói muốn về Hàng Châu tảo mộ ông nội. Cô trở mình định ngủ tiếp, không ngờ lại bị mẹ kéo dậy, dặn dò chuyện trong bếp có cháo gà.

Mẹ cô sẵn tiện còn nói cho cô biết rằng buổi chiều Kiểm Biên Lâm phải bay, buổi trưa không ai nấu cơm cho anh thì rất tội nghiệp, bảo cô hâm lại cháo gà rồi gọi anh qua, hai người cùng ăn.

“Thôi mà, giờ mẹ đưa qua đó đi, cho anh ấy hết, con không ăn đâu...” Cô kháng nghị.

Ba mẹ mỗi người một câu bắt đầu trách cô không hiểu chuyện, cuối cùng phải nói đến khi Sơ Kiến xin tha mới chịu đi.

Kết quả là cô đánh một giấc đến hơn mười giờ mới bò dậy, ôm một đồng quần áo bẩn lê ra khỏi phòng ngủ. Trong bếp rõ ràng đã có một bóng người rất cao đang rửa mặt bằng nước lạnh.

Cháo gà nóng hổi được đặt trên quây bar nhỏ.

Ti vi mở với âm lượng rất thấp đang phát lại chương trình The Voice, trùng hợp chính là đoạn mở đầu Na Anh hát bài Sứ Thanh Hoa của Châu Tổng – Châu Kiệt Luân, “Bầu trời trong xanh chờ mưa bụi, còn em đang đợi người thương. Khói bếp lượn lơ cao vút, cách dòng sông ngàn vạn dặm...”

“Mẹ em đưa anh chìa khóa à?” Cô gần như sụp đổ phút chốc trong tiếng hát du dương quanh quẩn bên mình.

Hai tay anh vốc nước lạnh hắt lên mặt. Động tác quá mạnh nên bọt nước văng tung tóe khắp người, còn làm ướt cả chiếc quần dài thể thao màu đen nữa.

“Tranh thủ còn nóng thì ăn đi! Anh đã đổi chuyến bay, giờ phải đi rồi.” Kiểm Biên Lâm đứng thẳng người dậy, từng giọt nước còn đọng lại trên gương mặt đang men theo gò má chảy xuống cằm. Anh đưa tay lau đi, dường như không dám nhìn thẳng vào cô.

Anh cầm lấy áo khoác thể thao trên sofa, trước khi đi còn đặt chìa khóa nhà cô lên nóc tủ giày.

Sơ Kiến nhìn cánh cửa đóng lại với vẻ mặt vô cùng khó hiểu.

Cô bỏ quần áo bẩn vào máy giặt đặt ngoài ban công, lúc này mới trông thấy túi ni lông đựng rác đặt ở một góc, trong đó nhét cả bộ búp bê Blythe mà cô thích nhất, năm nào cũng có và đều là phiên bản giới hạn số lượng, ngoài ra còn có một hộp giấy.

Sơ Kiến chưa từng mở chiếc hộp này ra nên không biết bên trong chứa những gì.

Cô từng sờ nhìn mở đồ trong túi rác, cảm giác áy náy giấu kín trong lòng nhiều năm bỗng nhiên trở nên sâu sắc và rõ rệt hơn.

Đây là món đồ trước khi đi Macau, Kiểm Biên Lâm bảo người mang đến nhà hôm sinh nhật cô.

Lúc cô ký nhận, mẹ còn hỏi là ai tặng thế. Chuyện năm đó ngoại trừ cô và Kiểm Biên Lâm ra, hai bên gia đình không ai hay biết cả. Thế nên cô không dám nói thật, chỉ trả lời qua loa là một người mình không thích, sau đó tùy tiện mở túi rác ra vứt vào. Vốn cho rằng vứt đi không còn chuyện gì nữa, vậy mà...

Do cô vội vã thu dọn đồ đạc nên đã quên băng mắt.

Cô nhớ lúc đi, mẹ còn nhắc nhở, “Bất kể do ai tặng thì cũng là tấm lòng của người ta, vứt đi rất đáng tiếc.”

Kết quả là bà mẹ hồ đồ của cô không vứt đi thật.

Lại còn để người bị hại nhìn thấy nữa chứ!!!

Ôi, ôi, ôi...

Sơ Kiến tiếp tục áy náy một lúc lâu, ăn hai bát cháo rồi vội vàng sửa soạn, lúc sắp đi còn ngồi sụp xuống cạnh cửa, nhìn chăm chăm vào túi đồ kia, do dự trong giây lát rồi lại cầm lên bước ra ngoài.

Không ngờ rằng anh vẫn đứng ở ngoài hành lang chưa đi.

Lần này thì tiêu rồi!

Nhưng cô đã tận tay xách túi đồ này đi ra, không thể che giấu được. Dù là một người lạ thích cô, không có mối quan hệ qua lại nhiều năm như thế thì cô cũng cảm thấy việc vứt quà sinh nhật của đối phương tặng ngay trước mặt họ là hành động rất sỉ nhục người khác. Huống chi hai người còn quen biết hơn hai mươi năm.

Kiểm Biên Lâm cao 1m83, đang thông dong dựa vào vách tường cách cô chừng năm thước, nghiêng đầu, khuỷu tay chống vào vách đứng thẳng người dậy. Từ lúc cô bước ra khỏi cửa, anh đã khẽ cau mày, lẳng lặng nhìn cô.

Sơ Kiến hơi hoang mang, vội vàng đưa tay chỉ về phía cửa nhà anh, “Không phải em muốn vứt đi mà chỉ định... trả lại cho anh thôi...”

Tòa nhà chung cư cao cấp họ thuê được thiết kế một tầng hai căn hộ, vừa yên tĩnh lại an toàn. Mẹ Sơ Kiến thuê giúp cho Kiểm Biên Lâm ở đây luôn vì muốn anh có không gian riêng tư dù bình thường anh hiếm khi ở nhà, cũng không gây ồn ào. Nhưng bây giờ, cuối cùng ưu điểm lại hóa thành khuyết điểm.

Trong hoàn cảnh này, chỉ có anh và cô, khả năng người ngoài xuất hiện là không có, dù là một người đi nhầm vô tình giúp phá tan cục diện bế tắc này.

Kiểm Biên Lâm càng im lặng, Sơ Kiến càng toát mồ hôi.

Khu chung cư thì cứ lặng ngắt như tờ.

Rõ ràng là cửa kính ngoài hành lang đang mở, nhưng ngoại trừ bóng cây lay động qua lại thì không hề có bất kì âm thanh nào khác.

Không biết cô lấy can đảm ở đâu ra, rốt cuộc cũng lí nhí bật ra nỗi lòng đè nén đã nhiều năm, “Anh có thể... đừng thích em nữa không?”

Bóng người đứng chắn giữa hành lang bất động thật lâu mới đi tới.

Sơ Kiến cảm giác có lẽ... có lẽ mình nói ra điều này không đúng lúc lắm. lựa ngay lúc cầm quà người ta tặng định vứt đi, bị bắt gặp thì thật sự... thật sự là quá đáng. “Anh cũng thấy đấy, đó đã là chuyện lúc còn bé. Hồi đó, không nói rõ từ đầu là lỗi của em, nhưng sau này, em đã nói thẳng rồi kia mà. Chúng ta đều đã trưởng thành, em cảm thấy không cần thiết phải nghiêm túc nhắc lại vấn đề, chỉ bóng gió như thế anh cũng hiểu được...”

Anh che đi mọi luồng ánh sáng, rọi vào từ ngoài cửa sổ, cúi đầu, ngắt lời tôi.

“Không thể!”

4. Chương 3

Type: Ximiiesk

Lúc lên tiếng anh vẫn còn nặng giọng mũi, dường như bệnh đã trầm trọng hơn. Khi nắm bắt câu nói kia, Sơ Kiến cũng thấy chột dạ, lại bị anh quả quyết cắt ngang liền hoàn toàn ử rử.

Không phải cô chưa từng mềm lòng. Hai mươi năm trôi qua, từ hồi học tiểu học khi đeo cặp trên lưng, cầm đầu theo sau anh đi học, đến khi lớn hơn một chút, ngồi sau xe đạp anh đến trường. Thuở ấy, cô còn chưa hiểu vì sao anh lại gỡ bỏ yên sau của chiếc xe đạp leo núi khiến cô ngày nào cũng chỉ có thể co đầu, rụt cổ ngồi đằng trước,

Nghỉ đông rồi đến nghỉ hè, khi học ở Tân Đông Phương hay lúc học thêm, ngay cả thi lên cấp hai, họ vẫn luôn ở bên nhau như thế.

Trong cuộc thi thể thao toàn khu vực, cô chạy hai phút ba mươi giây, đạt thành tích đứng đầu nhóm. Nhưng do cố sức nên vừa đến đích, cô đã ngã khụy xuống đất, tay chân tê dại. Cũng chính anh là người đã bế cô chạy đi trước mặt tất cả thí sinh tham dự cuộc thi. Khi đó, cô còn nghĩ mình sắp chết đến nơi, sợ đến nỗi khóc nức cả lên...

Những việc này Sơ Kiến đều ghi nhớ cả.

Thật lòng mà nói, trên đời này, ngoài ba anh và ba mẹ cô, cô chính là người không muốn anh buồn nhất. Cô sẽ luôn ủng hộ kể cả khi anh khó khăn nhất, ủng hộ một cách vô điều kiện, nhưng có một số chuyện...

Sơ Kiến né tránh ánh mắt của Kiểm Biên Lâm, cúi đầu nhìn chiếc túi trong tay mình, thành thật giải thích, “Lúc ký nhận cái này có mẹ em ở đó. Mẹ còn đoán là của một người thích em nhưng không thể giải thích gì cả. Nếu không vứt đi, em sợ sau này mẹ sẽ lấy cho anh xem, anh mà nói do anh tặng thì mẹ nhất định sẽ hiểu lầm chúng ta.”

“Hiểu lầm chuyện gì?” Kiểm Biên Lâm nhìn cô với vẻ điềm nhiên.

“Hiểu lầm... em và anh.”

Tiếng chuông báo đình tai nhưc ọc bắt chợt vang lên. Thật là đúng lúc.

Anh nhú mày, hỏi vặn lại trong thứ âm thanh ồn ào đến mức khiến người ta thấp thỏm bất an, “Em sợ mẹ em hiểu lầm mà không biết đường mang đến tiệm làm móng sao?”

Nói thế cũng có lý! Ba mẹ không bao giờ đến cửa hàng của cô cả, để ở đó quà thật sẽ không bị phát hiện.

Cô gật đầu, “Ừ nhì!”

Kết quả là lúc cầm trong tay túi búp bê, ngồi dưới tán ô che nắng xanh biếc của cửa hàng Starbucks dưới tòa nhà công ty đào tạo nghề làm móng của mình uống trà chanh, Sơ Kiến vẫn còn lơ mơ chưa nghĩ ra được kết quả của cuộc nói chuyện sáng nay giữa họ là gì. Tại sao lại từ một vấn đề rất nghiêm túc chuyển thành vấn đề bàn xem nên đặt búp bê ở đâu sẽ không bị ba mẹ phát hiện chứ?

Sao cô cứ cảm thấy chỉ cần ở bên cạnh anh là bản thân dễ dàng trở về lối suy nghĩ của thời cấp hai, cấp ba thế này nhỉ...

Sơ Kiến miễn cưỡng hoàn hồn, nhìn Đồng Phi, “Uống chán lắm hả? Đặc biệt mua cho cậu đấy!”

“Chán lắm, vừa không ngọt lại còn không có vị cà phê nữa.” Đồng Phi ra vẻ bị lừa dối.

“Hai ngày nay, mấy cô gái trong công ty mình đều uống loại này mà?” Sơ Kiến nghi hoặc.

Hai người từ bình phẩm chuyện cà phê, vòng vo một hồi lại nhắc đến việc sắp sửa hợp tác với nhà đại tư bản kiêm thần tượng nổi tiếng Kiểm Biên Lâm. Nhiều năm qua, Đồng Phi vẫn nghĩ không thông tại sao bên cạnh Sơ Kiến có một nhân vật tầm cỡ như thế, lại còn có một mối quan hệ thân thiết đến vậy mà họ không thành đôi luôn nhỉ?

“Tóm lại là cậu nghĩ sao? Rốt cuộc hồi đó, anh ấy có điểm gì khiến cậu không thích cơ chứ?”

Sơ Kiến mặt ủ mày chau, nhìn cô bạn tò mò ghé góm đang ngồi bên cạnh mình.

Bình thường, cô khá kiên nhẫn đề tài này nên vô cùng kiệm lời, nhưng hôm nay, tâm trạng thật sự quá nhiều xao động, liền vội vàng giải thích vài câu, “Nói thế nào nhỉ, mình lấy một ví dụ nhé! Nếu cậu quen bạn trai, cùng nhau làm chút... ừ thì chút chuyện riêng tư, có phải sẽ cảm thấy rất bình thường không?”

“Nói xàm...”

“Nhưng mình từng tưởng tượng ra cảnh nếu ở bên anh ấy... thì chỉ cảm thấy ngại ngừng thôi.”

Đúng thế, chính là cảm giác này! Ngay cả những cử chỉ hơi thân mật một chút cũng không thấy ngọt ngào mà cứ xấu hổ sao ấy. Nghĩ cũng không dám nghĩ chứ đừng nói là... Vậy nên cô vẫn cảm thấy tình cảm giữa hai người thích hợp là tình thân hơn là tình yêu.

Nhưng cô cũng đã suy nghĩ rất kỹ.

Đã nhiều năm trôi qua như vậy, Kiểm Biên Lâm cũng chưa làm chuyện gì quá giới hạn cả, hành động sáng nay của cô quả thật là quá bông bột.

Khi người ta trưởng thành, có một số việc làm như không biết sẽ tốt hơn, nói ra ngược lại sẽ khiến mọi người thấy khó xử, cũng không mang lại kết quả gì.

Chuyện tình cảm vốn dĩ đã mông lung, bất định mà... Nói không chừng một ngày nào đấy, tự dưng sẽ lan truyền scandal tình cảm giữa Kiểm Biên Lâm với một ai đó, đại loại là trợ lý, quản lý, hay một ngôi sao nữ chẳng hạn... Hoặc biết đâu là một chuyện tình vượt quốc gia thì sao?

Mấy hôm sau, chi nhánh công ty ở Bắc Kinh của Sơ Kiến được khai trương. Đại cổ đông là Đồng Phi, đây xem như là sản nghiệp thứ hai của cô ấy, đảm bảo sau này không lo đói khổ.

Sơ Kiến chỉ phải lo chỉ đạo mấy chuyện lật vật như cách cung cấp nguồn hàng, phân chia nguồn hàng, sắp xếp cho giáo viên từ Nhật Bản đến đứng lớp làm móng, còn cả các giáo viên dạy xăm viên mắt và chân mày đến từ Hàn Quốc cùng một số việc khác nữa.

Để thuận tiện cho sự kiện khai trương ngày mai, cô cũng tham gia hỗ trợ trong khâu chuẩn bị và kiểm kê.

Mấy chuyện này đều không quan trọng lắm, chủ yếu là ủng hộ tinh thần cho Đồng Phi gầy dựng sự nghiệp mà thôi.

Là nơi các cô gái làm việc nên khắp kho hàng đều trải thảm lông mềm mại thật dày, vì vậy lúc kiểm kê cần phải cởi giày trước khi bước vào. Cô đi chân trần, đến bên cạnh những giá hàng để kiểm kê số miếng dán móng trong mười mấy chiếc hộp nhỏ.

Trên tường treo chiếc ti vi nhỏ đang phát ngẫu nhiên. Cô gái làm chung với Sơ Kiến hình như muốn xem chương trình đặc biệt nào đó, nên cứ cầm chiếc điều khiển từ xa chuyển kênh cả buổi.

“Kiểm Biên Lâm kia!” Rốt cuộc cô ấy cũng tìm được kênh muốn xem, hưng phấn hô lên khiến Sơ Kiến giật cả mình. Cô bất giác bóp chặt viên xúc xắc bé xíu, ngẩng đầu nhìn Kiểm Biên Lâm trên màn hình.

Ồ sân bay ư?

Kiểm Biên Lâm chẳng hề đeo thứ đồ nguy trang nào, cứ giữ nguyên bộ mặt lạnh nhạt bước trên lối đi. Một thần tượng cũng đang sánh vai đi cùng anh, trông cách ăn mặc còn giống mình tình hơn cả anh nữa. Cậu ta xoay ngược vành mũ ra sau đầu, đeo kính râm đen, vừa đi vừa nở nụ cười chào người hâm mộ xung quanh.

Chỉ vào những lúc thế này, Sơ Kiến mới thật sự có cảm giác anh là một người nổi tiếng.

Ông kính chột dịch chuyển, hình ảnh nhanh chóng đổi sang tiết mục phỏng vấn. Hóa ra đây mới là chủ đề chính.

Anh ngồi trên sofa, hơi đổ người về phía trước, chăm chú lắng nghe câu hỏi của người dẫn chương trình về ý nghĩa tên của mình, rằng đây có phải là nghệ danh hay không mà sao lại khó đọc và kỳ lạ như vậy.

Kiểm Biên Lâm nghe xong câu hỏi liền thẳng thắn trả lời, “Lúc tôi được sinh ra, nguyện vọng của ba tôi rất giản dị. Ông chỉ mong sao con trai mình sau này có thể âm thầm bảo vệ Tổ quốc, cho nên muốn tôi làm một thân cây bình thường nhất trong cánh rừng phòng hộ. ‘Biên Lâm’ có ý nghĩa như vậy đấy.”

Người dẫn chương trình bật cười, “Nguyện vọng của ông ấy thật sự cách biệt rất lớn so với nghề nghiệp hiện tại của cậu. Không biết ông có thất vọng không?”

“Ban đầu cũng có một chút...” Anh gật đầu, “...nhưng bây giờ thì thoải mái hơn nhiều rồi.”

Có lẽ người dẫn chương trình thấy phỏng vấn anh quá thuận lợi, chuyện gì cũng trả lời thẳng thắn nên thừa thắng xông lên, lập tức đưa ra vấn đề mấu chốt, “Rất nhiều fan đều tò mò muốn biết chuyện tình cảm của cậu. Cậu cũng thấy đấy, bản thân nổi tiếng như thế, không có scandal, rất ít khi nhận đóng phim tình cảm, lại còn không đóng phim truyền hình, số lần đóng chung phim với diễn viên nữ càng hiếm hoi hơn. Mọi người không hiểu kỳ sao được chứ!” Người dẫn chương trình cười, “Cậu có yêu cầu đặc biệt gì khi lựa chọn người yêu không?”

“Người tôi thích...” Anh buột miệng thốt ra vài câu sau đó lặng thinh.

Sơ Kiến cũng tập trung lắng nghe, tay vẫn tiếp tục làm nhưng lại để nhâm xúc xúc kiểu nhỏ vào học đặng lông vũ. Cảm giác khẩn trương này dường như quá đỗi quen thuộc.

Ngày đó, khi bị giáo viên gọi lên văn phòng và truy hỏi rốt cuộc có phải hai người yêu sớm hay không, anh cũng ngừng lại thật lâu như vậy... cuối cùng mới lắc đầu nói không phải. Rõ ràng là giữa ngày đông rét mướt, thế mà cô lại bị anh dọa đến mồ hôi đầm đìa, sợ bị mời phụ huynh chết đi được.

Lúc này, người trên màn hình đột nhiên trở nên nghiêm túc, ánh mắt bỗng mơ màng, “Tôi hy vọng cô ấy...”

Lại tạm ngừng lần nữa.

Ngay cả người dẫn chương trình cũng thấp thỏm vì anh. Không ngờ cuối cùng, Kiểm Biên Lâm lại cúi đầu, nở nụ cười hiếm hoi trước ống kính rồi khẽ lắc đầu, quyết định không trả lời câu hỏi này nữa.

5. Chương 4

Type: Ximiiesk

Rõ ràng anh không nói gì, sao lòng cô lại có chút khó chịu thế này?

Kiểu trả lời cứ ngập ngừng rồi lại thôi cũng khiến người dẫn chương trình không nén được nổi oán giận, thậm chí vị thần tượng đang nổi này thật sự không nể nang ai cả, ngay cả một chữ cũng không chịu tiết lộ thêm.

Cuối cùng, người dẫn chương trình đành mở “con đường sống” cho anh, “Cậu có từng nghe nói đến Chứng cuồng tay không?”

Kiểm Biên Lâm nhú mày, dường như không hiểu lắm, “Nghĩa là gì vậy?”

Người dẫn chương trình giơ tay phải của mình ra, “Chính là sở thích cuồng những bàn tay đẹp ấy mà! Quản lý không nói với cậu rằng tay cậu thường xuyên bị người ta chụp lại rồi chia sẻ điên cuồng trên mạng hay

sao? À, dĩ nhiên còn có cả góc mặt nữa, góc mặt cậu vốn hoàn mỹ mà.” Người dẫn chương trình trêu chọc anh.

Kiểm Biên Lâm khôi phục lại dáng vẻ quen thuộc thường ngày, lạnh lùng cúi đầu nhìn tay mình. Người dẫn chương trình lập tức ra hiệu như muốn nói: Nào nhanh lên! Camera mau làm hiệu ứng nổi bật bàn tay của cậu ấy đi chứ! Ống kính chuyển sang quay cận cảnh bàn tay trái của Kiểm Biên Lâm với những ngón tay thon dài, sạch sẽ, khớp xương rõ ràng mà không thô cứng, chỉ có ngón út bắt mắt bởi chiếc nhẫn kim loại màu đen.

“Đây mới chính là trọng điểm.” Người dẫn chương trình buông một tiếng thở dài, “Từ lúc cậu ấy bước vào, tôi đã phát hiện ra chiếc nhẫn này rồi. Thần tượng của các bạn vẫn còn độc thân! Ôi, vất vả lắm tôi mới phát hiện ra chút thông tin có giá trị này đây!”

Anh cup mắt xuống, lẳng lặng xoay chiếc nhẫn trên ngón út của mình.

Nội dung tiếp theo chỉ là hoạt động tuyên truyền thông thường mà thôi.

Cô bé nhân viên vừa sắp xếp đồ đạc giúp Sơ Kiến vừa theo dõi buổi phỏng vấn không chớp mắt. Quả đúng là kiểu fan trung thành điển hình! Thế nhưng câu nói tiếp theo trong tích tắc lại khiến cô bối rối, “Bảo bối nhà em thật lạnh lùng, toàn thân đều toát lên vẻ ‘cầm đạc’ khiến người ta thật muốn cưỡng ép mà...”

“...”

Sơ Kiến bỗng cảm thấy lúng túng, thầm nghĩ xem có nên bàn bạc với Đồng Phi rằng, với vị trí công việc của cô ấy thì nên miễn dịch với giới giải trí một chút hay không?

Cô chưa cân nhắc được bao lâu, cô gái nhỏ bỗng đề từ catalogue lên trước ngực, “Trời ạ...”

Khi cuộc phỏng vấn vừa kết thúc, người đang ngồi trên sofa bỗng nhiên thay đổi tư thế khiến mọi người bất ngờ. Anh đứng dậy, cầm mũ lưỡi trai màu đen bên cạnh đội lên, rồi kéo mũ áo khoác trùm bên ngoài...

Âm nhạc cũng phối hợp vang lên, ánh đèn tắt dần, tất cả mọi người đều biến mất, chỉ để lại một bóng dáng màu đen trên sân khấu. Nhạc nền nhanh chóng chuyển thành tiết tấu bản Drunk in Love.

Thì ra, anh còn biết...

Có người hắng giọng không đúng lúc, là Đồng Phi. Cùng lúc đó, một bóng dáng cao lớn bước vào, gỡ khẩu trang màu đen che đi hơn nửa khuôn mặt xuống và hỏi, “Nơi này không được đi giày vào à?”

Kiểm Biên Lâm vừa nói xong thì cũng vội cởi giày, đi chân không bước vào, tiện thể quan sát xung quanh.

Kiểm Biên Lâm ư?

Em gái kia tức tốc quay người, nhìn chàng trai đang đứng ở cửa phòng với vẻ kinh ngạc không dám tin, “Trời ạ... Trời ạ... Bảo bối của em! Ôi, không phải! Kiểm... Kiểm Biên Lâm... Kiểm Biên Lâm...”

Em gái nhỏ lắp bắp, gương mặt thoáng trắng bệch rồi lại ửng đỏ, hoàn toàn luống cuống, bối rối chẳng biết nên làm thế nào cho phải. Phản ứng chân thật của một fan trung thành có thâm niên ngày đêm tìm tòi tin tức của anh trên mạng, tranh đấu kịch liệt vì anh, ra sức bình chọn cho anh, cắt ghép, biên tập vô số video clip của anh để đăng lên Bilibili* lại chính là vẻ mặt ngờ nghệch này đây!

*Bilibili: một trang web tương tự như Youtube của Trung Quốc.

“Hi hi...” Đồng Phi cười gượng, “Xin lỗi, xin lỗi! Nhân viên thực tập của công ty tôi đích thực là fan cuồng lâu năm của anh.”

Tiếng nhạc nền vẫn còn đang vang vọng. Cả căn phòng bỗng trở nên căng thẳng đến ngạt thở...

Sơ Kiến ho khan, khẽ cất tiếng phá tan bầu không khí ngưng đọng này, “Hàng ở đây vẫn chưa đủ, à không... chắc là mình chưa kiểm kê hết. Xúc xắc kiểu nhỏ đâu nhỉ?”

Kiểm Biên Lâm đi đến bên phía sau cô, liếc mắt đã trông thấy viên xúc xắc bé xíu cô đang dọn khi này. Anh cầm lên rồi mang đến đặt trước mặt cô. Viên xúc xắc bé kẹp giữa hai ngón tay anh, chẳng hiểu sao lại khiến cô nghĩ đến chi tiết trong cuộc phỏng vấn lúc này. Chứng cuồng tay...

Haiz, được rồi! Cô hơi hồ đồ thì phải, còn quên mất đã kiểm kê qua rồi chứ!

Sơ Kiến dùng bút gõ vào chiếc hộp nhỏ, ra hiệu cho anh bỏ vào, rồi lại nhìn bàn tay kia thêm một lúc nữa.

Kết quả cuối cùng là Kiểm Biên Lâm phải “dâng hiến” chữ ký, riêng việc chụp ảnh thì miễn.

Dù sao cũng là fan “ruột” cô bé hoàn toàn không có một câu oán thán hay tỏ ra hụt hẫng nào cả. Tất cả fan trung thành đều biết tác phong làm việc trước nay của anh. Ngoại trừ những lúc cần thiết phải thông báo hay đến phim trường làm việc, anh thích nhất là đột nhiên bốc hơi. Không ai biết anh đang làm gì, ở đâu hay bên ai.

Sơ Kiến đoán đây cũng là nguyên nhân khiến bản thân cô nhiều năm qua không hề xem anh là một ngôi sao.

Thật ra, Kiểm Biên Lâm tự nhiên chạy đến đây cũng không phải có chuyện quan trọng gì, chỉ đơn giản muốn hộ tống hai cô về căn hộ của Đồng Phi mà thôi. Anh cũng không lên nhà mà về ngay. Bảo vệ của tòa chung cư còn vô cùng tò mò lộ đầu ra nhìn người trong xe, khiến Sơ Kiến vô cùng căng thẳng, cứ sợ bị chụp lại gì đó sẽ ảnh hưởng đến anh...

Trước khi đi, Kiểm Biên Lâm còn nói cho cô biết rằng anh phải bay sang Vienna ngay lập tức. Sơ Kiến nhắm tính thời gian, lúc anh quay lại chắc hẳn cô đã về đến nhà ở Thượng Hải, rồi, thậm chí phào nhẹ nhõm.

Nhưng thật không ngờ ba ngày sau xảy ra một chuyện khiến hai người họ gặp nhau.

Ba của Kiểm Biên Lâm làm trong xưởng đóng tàu, vốn đã đến tuổi về hưu nhưng vẫn siêng năng lao động. Theo lời ba anh nói thì là vì ông thích thuyền và công việc chế tạo thuyền này. Bất kể con trai kiếm được bao nhiêu tiền đi chăng nữa, ông cũng không để tâm lắm, chỉ thích làm tăng lớp lao động như thế thôi.

Vậy mà trước khi về hưu lại xảy ra sự cố. Ông bị ngã xuống từ khung sắt cao chín mét, đến bệnh viện không lâu đã rơi vào tình trạng nguy kịch.

Một cuộc điện thoại khẩn cấp được gọi tới cho cả Kiểm Biên Lâm lẫn Sơ Kiến.

Cả hai đều đang ở Bắc Kinh. Lúc cô còn đang hoảng sợ không biết phải làm thế nào thì anh đã thu xếp xong lịch trình, còn đặt xong cả vé máy bay nữa. Chính trợ lý của anh đưa hai người ra sân bay. Đến khi máy bay cất cánh, cô mới thấp thỏm nhìn anh, quan tâm hỏi han, “Kiểm Biên Lâm, anh không sao chứ?”

Anh vốn đang nhìn ra ngoài cửa sổ liền quay đầu lại, cau mày theo thói quen nhưng không trả lời.

Có lẽ đây là một trong những lúc hiếm hoi anh thấy lòng mình rối bời.

Cũng vì tâm trạng bất an nên Kiểm Biên Lâm không dám mở miệng, sợ sẽ ảnh hưởng đến Sơ Kiến, khiến cô càng lo lắng và buồn bã hơn. Điểm yếu lớn nhất của Sơ Kiến chính là lòng thương cảm đầy ắp, dễ mềm lòng, chỉ hận không thể gánh mọi đau khổ của người khác, lại thường hay suy nghĩ lung tung.

Có điều... cũng chính vì điểm này mới khiến nhiều năm qua, anh chưa thật sự mất đi cô.

Bởi vì cô quá dễ mềm lòng.

“Nếu anh buồn thì nói chuyện với em nhé?” Cô không dám nói to. Ở một góc khác, nữ tiếp viên hàng không khoanh hạng nhất vẫn nhìn về phía này suốt.

Anh “ừ” một tiếng rồi hỏi ngược lại, “Em muốn nói chuyện gì?”

Hả? Em? Không phải anh mới là người cần nói chuyện với em hay sao? Sơ Kiến có chút khó hiểu, “... Nói gì cũng được.”

Kiểm Biên Lâm đưa thực đơn mình đã chọn cho cô tiếp viên hàng không đang đứng tai lắng nghe và tỏ ra vô cùng hứng thú với hai người họ, tìm chủ đề mở lời, “Hôm đó, thấy trong nhà em có bày một bình hoa. Anh nhớ em bị dị ứng phấn hoa, trước giờ đều không mua hoa cơ mà?”

“Cắm hoa à... Là mẹ em mua đấy!” Ánh mắt cô lảng tránh anh, vội nhìn về phía khác.

“Mẹ em đâu thích hoa bách hợp.” Anh tiện tay chọn món cô thích rồi đưa lại cho cô tiếp viên hàng không, không quên lịch sự cảm ơn.

“Ồ, đúng rồi! Em nhớ nhầm. Đó là do đàn chị học cùng đại học mang đến. Chẳng phải lúc đó em đi Macau sao? Chị ấy đã đưa cho mẹ em đấy! Anh nói xem, mẹ em cũng kỳ lạ thật...” Sơ Kiến lẩm bẩm. “Rõ ràng không thích hoa bách hợp mà cứ nhất quyết mang đi cắm. Chắc là do mấy ngày em không có ở nhà nên lên cơn nghiện cắm hoa rồi...”

“Đàn chị? Em nghĩ lại đi!”

Anh thấy cô tiếp viên hàng không nhìn mình với vẻ chần chừ liền ngẩng đầu nhìn cô ấy có ý dò hỏi.

Cô tiếp viên hàng không nhỏ giọng hỏi, “Anh có thể cho em xin chữ ký được không ạ?”

Kiểm Biên Lâm gật đầu. Bình thường, khi gặp fan ở bên ngoài, tuy không chụp ảnh chung nhưng anh vẫn hào phóng ký tặng. Ở mức độ nhất định, anh luôn cố gắng đáp lại sự yêu mến của mọi người dành cho mình.

Đôi phương lập tức đưa đến một cây bút và mang một bức ảnh của Kiểm Biên Lâm.

Trời ạ, đúng là fan ruột thật rồi! Lúc nào cũng mang ảnh của thần tượng theo bên người thật sao? Sơ Kiến bất ngờ.

Anh thông thả mở nắp bút, khẽ đưa bút ký tên mình, không quên tiếp tục câu chuyện ban nãy, “Nghĩ ra chưa?”

Cô tiếp viên hàng không nghe lén câu chuyện của hai người suốt, đến đây cũng bắt đầu mong chờ lời đáp của cô.

“... Là đàn anh tặng.”

6. Chương 5

Type: Ximiiesk

Kiểm Biên Lâm nhẹ nhàng lặp lại, “Đàn anh?”

Sau đó, anh im lặng đưa bức ảnh đã ký tên xong cho cô tiếp viên hàng không. Bầu không khí lại quay trở về trạng thái trầm lặng như lúc họ vừa lên máy bay.

Sơ Kiến thấp thỏm nhìn anh, cảm giác áy náy nhanh chóng lan tỏa. Đắn đo một lúc lâu, cô mới nhẹ nhàng giải thích, “Em không có cảm giác với anh ta,” nói xong liền lấy quyển tạp chí hàng không cũ mèm từ lưng ghế trước ra, lật bừa vài trang rồi lẩm bẩm, “Nếu thích ai, em sẽ nói với anh.”

Kiểm Biên Lâm quay lại lần nữa, nhú mào nhìn cô.

Cả ngày hôm nay, sắc mặt anh vốn đã tệ, giờ càng tệ hơn.

Thật ra, nếu chú ý kỹ một chút, ai cũng có thể phát hiện được cảm xúc lúc này đang hiện rõ trong đôi mắt anh, có điều đã bị mái tóc ngắn trên trán che đi do cố ý tránh né cô. Anh không muốn tâm trạng của mình ảnh hưởng đến cô, tùy tiện nói đùa hai câu nhưng không ngờ lại bị cô kéo xuống một vực thăm phiền muộn khác.

Sơ Kiến biết anh đang nhìn mình nên không dám nhìn lại nữa. Thế là cô tập trung lật cuốn tạp chí trong tay, từ đầu đến cuối rồi lại lật ngược từ cuối lên đầu, đọc cả những dòng chữ quảng cáo bé xíu, cứ chịu đựng không khí ngột ngạt như thế đến tận lúc máy bay hạ cánh, về mặt như thể đang phải kìm nén đến nội thương.

Trước khi xuống máy bay, Kiểm Biên Lâm lấy khẩu trang màu đen đeo vào, che đi hơn nửa khuôn mặt. Bình thường, anh rất hiếm khi đeo thứ này. Mấy hôm trước anh dùng vì bị cảm, sắc mặt kém, sợ bị chụp lại sẽ khiến fan lo lắng, còn bây giờ thì bởi tâm trạng không tốt, cảm xúc bất ổn nên càng sợ sẽ bị người ta viết lung tung.

Da anh vốn đã trắng, giờ lớp khẩu trang đen vì lại càng làm nổi bật vẻ nhợt nhạt.

Duy nhất có đôi mắt lộ ra, anh không nhìn cô mà chỉ nói, “Đi theo anh, đừng gần quá!” rồi cầm ba lô của mình đi trước.

Chuyến đi này vô cùng bí mật, tuyệt nhiên không có chuyện tiết lộ tin tức từ trước để fan ra sân bay đón. Thế nhưng từ lúc bước ra ngoài, cái dáng cúi đầu đi vội vã của anh cũng liên tục bị người xung quanh phát hiện. Cả đám người xa gần ríu rít rút di động ra, háo hức chạy theo Kiểm Biên Lâm. Anh không dẫn theo trợ lý, khó tránh khỏi bị cả đám người vây kín, khó mà thoát ra được, may là tất cả bọn họ đều rất lịch sự.

Ánh mắt Kiểm Biên Lâm trước sau chỉ kiếm tìm bóng dáng Sơ Kiến giữa đám đông, sợ cô bị xô đẩy mà lạc mất. Trái lại, Sơ Kiến rất cẩn thận, ngoan ngoãn đi theo anh, luôn giữ khoảng cách hai mươi mét. Cô còn nhân lúc anh bị bủa vây mà rẽ vào cửa hàng KFC mua cốc Coca-Cola, kiên nhẫn ngậm ống hút, chậm rãi uống chờ anh thoát thân.

Ngày còn bé, cô cũng thường chờ anh như vậy.

Lúc ấy, chú Kiểm hay phải đi công tác xa vì công việc ở xưởng tàu, thường để Kiểm Biên Lâm qua nhà Sơ Kiến ăn cơm mười ngày đến nửa tháng, nên họ luôn về nhà cùng nhau. Nhưng anh thuộc lớp trọng điểm, lại là học sinh giỏi, vì thế ở lại học thêm hay tiết học bị dạy quá giờ là chuyện thường ngày. Lớp A9 của cô chỉ là lớp bình thường nên tan học sớm hơn. Vì vậy, hai lớp luôn một đầu một cuối tắt đèn muộn nhất. Chỉ khác là cả lớp anh đều đang học, còn lớp cô chỉ có mình Sơ Kiến đang ngủ hoặc đọc truyện tranh giết thời gian.

Thường khi tan học, mọi người sẽ nhao nhao chạy xuống, chỉ có mình anh men theo hành lang tối đen đi đến cuối dãy, đẩy cửa ra rồi dẫn Sơ Kiến đang đói đến mở mắt đi về.

Tính kiên nhẫn đã được tôi luyện từng chút từng chút như thế đấy!

Ra khỏi sân bay quả thật giống như màn đánh quái thú để lên cấp trong game, khắp nơi đều là chướng ngại vật...

Cuối cùng, ngay cả ô tô của ba cô cũng bị mấy fan trung thành của anh bao vây. Sơ Kiến chắc chắn không thể lên xe về nhà được, bèn quay người chạy đến chỗ xếp hàng chờ taxi.

Cùng lúc đó, điện thoại của Kiểm Biên Lâm rung lên, là Sơ Kiến gửi tin nhắn đến: Anh và ba em đi trước đi. Em bắt xe về sau.

Kiểm Biên Lâm tìm cô qua gương chiếu hậu, thấy cô lên xe rồi nhắc nhở mấy cô bé hâm mộ đang với theo anh coi chừng bị kẹp tay, sau đó mới đóng cửa xe lại.

Ba anh nằm ở phòng bệnh VIP, cũng may không phải phòng chăm sóc đặc biệt.

Sơ Kiến là người đến cuối cùng, lúc đi vào đã thấy Kiểm Biên Lâm đang ngồi cách xa giường, yên lặng cúi đầu bóc vỏ bưởi bằng tay không.

Còn ba anh – người đang ngồi trên giường – thì đang lên án con trai bằng tiếng Quảng Đông.

Tuy đến Hàng Châu đã lâu nhưng thường ngày, hai cha con họ vẫn nói chuyện bằng tiếng Quảng Đông. Sơ Kiến ở chung nhiều năm như vậy nên cũng có thể nghe hiểu được hết, nhưng không thể tuyệt nhiên mở miệng nói bao giờ.

Chú Kiểm trách mắng anh từ mũ mào đến quần áo, từ thắt lưng đến giày thể thao, thêm cả sợi dây chuyền trên cổ, cuối cùng không quên rầy la về chiếc nhẫn đen nơi ngón út.

Tóm lại, theo suy nghĩ của ông, đàn ông con trai ăn mặc đom đóm đáng như thế thật chẳng ra thể thống gì.

Chàng trai Kiểm Biên Lâm cao lớn, chỉ im lặng ngồi trên chiếc ghế gỗ đặt ở lối đi nhỏ chật hẹp giữa cửa sổ và giường bệnh, khuỷu tay chống lên đùi, khom người tiếp tục công việc đang dở dang. Mãi đến khi nhìn thấy Sơ Kiến, anh mới chợt dừng lại.

Ba anh trông thấy Sơ Kiến, thái độ lập tức trở nên ôn hòa, thân thiết, “Tiểu Sơ à, chú nhớ con quá! Con bận thế sao còn chạy đến đây?”

“Không sao đâu ạ!” Sơ Kiến xua xua tay, “Con là bà chủ mà, có ai quản lí con đâu.”

Chú Kiểm đã lâu không gặp Sơ Kiến nên rất vui mừng, khắp người đau nhức nhưng vẫn có thể miêu tả vô cùng sinh động về việc buổi trưa hôm đó, huyết áp ông đột ngột hạ xuống rất thấp, suýt nữa đã rơi vào tình cảnh nguy hiểm, đi chầu ông bà rồi.

Kiểm Biên Lâm nhân lúc ba mình đang nói chuyện đầy hứng khởi liền đứng dậy, đưa múi bưởi vừa bóc xong vào miệng ông, còn tiện tay bóc thêm một múi khác cho Sơ Kiến.

“Con xem đi, Tiểu Kiểm chịu khó, chu đáo biết bao!” Ba Sơ Kiến thì thầm, “Con trước giờ toàn ăn thì chăm mà làm thì lười.”

Cô vâng vâng dạ dạ thừa nhận mình lười biếng, tranh thủ vừa tách múi bưởi ra thành từng miếng nhỏ cho dễ ăn vừa len lén nhìn Kiểm Biên Lâm. Thấy chú Kiểm như thế, mọi người yên tâm hơn rất nhiều. Chắc hẳn tâm trạng anh cũng nhẹ nhõm rồi nhỉ?

Chẳng bao lâu sau, có lãnh đạo xưởng đóng tàu đến thăm.

Kiểm Biên Lâm cứ như một con gấu trúc quý hiếm, ai vào cũng phải nhìn anh vài lần. Anh thấy ba mình đang tỏ vẻ rất hưởng thụ khi được mấy vị lãnh đạo hỏi thăm thì cũng không muốn ở lại quấy rầy nữa, nhanh chóng đi kiểm tra phí điều trị và nhận lấy một xấp hóa đơn viện phí mới nhất.

“Để em đi cho!” Sơ Kiến giành lấy hóa đơn từ tay anh, lật xem chi tiết, “Anh không tiện đi lung tung đâu.”

Kiểm Biên Lâm im lặng nhìn cô.

...

Sơ Kiến rút ví tiền từ tay anh rồi chạy mất.

Đến khu nộp tiền ở tầng dưới, trong lúc đối mặt với nhân viên thu ngân ngồi tính toán trước cánh cửa kính, cô miên man ngẫm nghĩ, lặng lẽ thương cảm cho chính mình. Nếu có thể quay lại thời điểm đó, cô thà làm mình làm mẩy đến khi Kiểm Biên Lâm chịu không nổi mà chủ động từ bỏ mình mới thôi, nếu vậy có lẽ cảm giác áy náy sẽ không bám riết lấy cô nhiều năm như vậy.

Ôi, tất cả là do cô năm đó chưa có kinh nghiệm.

“Bảo bối của mình thật là đẹp trai quá đáng, đến mức muốn ngạt thở... Đẹp trai quá, đẹp trai quá đi mất! Cậu nhìn eo anh ấy kia!” Mấy cô bé xếp hàng sau cô đang phấn khích bàn tán.

Bài hát này... chẳng phải ở trong chương trình ti vi hôm qua hay sao?

Một xấp tiền lẻ được đưa ra trước ô cửa nhỏ quầy thu ngân, Sơ Kiến cầm lấy rồi tranh thủ liếc mắt nhìn chiếc điện thoại di động trong tay cô gái kia. Quả nhiên là tiết mục đặc biệt ngày hôm qua. Đáng tiếc là lúc ấy khi tiếng nhạc vừa vang lên, Kiểm Biên Lâm người thật giá thật đã xuất hiện khiến cô bối rối, chẳng còn lòng dạ nào xem tiếp.

Sơ Kiến xếp lại xấp tiền lần lượt theo mệnh giá từ nhỏ đến lớn rồi nhét lại vào ví anh, vẫn không nhìn được tờ mờ liếc mắt sang nhìn trộm.

Trong bóng tối, một tia sáng trắng mỏng manh rơi xuống, còn anh thì dưới vành mũ kéo thấp ngược đôi mắt đen láy sâu hun hút lên, nhìn thẳng vào ống kính...

“Clip này thích hợp xem vào buổi tối đấy! Mau gửi link cho tớ đi nào!”

“Đúng đấy, đúng đấy! Tối hôm qua, tớ lặn qua lặn lại mười mấy lần vẫn không sao ngủ được! Trên sân khấu, sức tấn công của bảo bối nhà chúng ta quả là mạnh mẽ, hormone tung tóe ngập trời luôn!”

Ở sân bay và công ty thì cũng cho qua, nhưng ngay cả bệnh viện xếp hàng đóng tiền mà cũng gặp được fan của anh nữa, Sơ Kiến đã cảm nhận được sâu sắc mức độ nổi tiếng của anh rồi! Cũng khó trách vì sao vừa nghe Kiểm Biên Lâm đề nghị hợp tác dẫn dắt người mới, Đồng Phi đã hưng phấn như thế, đến mức chỉ mong buộc ngay dây ruy băng khắp người cô đưa đến làm quà đáp lễ!

Lúc trở lại tầng VIP, cô trông thấy bóng lưng một người phụ nữ luống tuổi và Kiểm Biên Lâm đang đứng ở trước cửa phòng.

Đó là giáo viên chủ nhiệm hồi cấp 2 của Kiểm Biên Lâm và cũng là cô giáo tiếng Anh của Sơ Kiến. Hồi đó, chính bà cô này đã gọi hai người họ vào văn phòng, nghiêm khắc truy hỏi xem có phải đang yêu sớm hay không, còn tận tình khuyên bảo một hồi...

Không hiểu sao từ bé, Sơ Kiến luôn sợ giáo viên. Mỗi lần tình cờ chạm mặt các thầy cô trên hành lang, cô đều đứng nép sát vào bờ tường, cúi đầu lí nhí chào, sau đó tự xem mình như không khí rồi lướt đi. Bao nhiêu năm trôi qua, vậy mà giờ phút này, phản ứng đầu tiên của cô vẫn là bất giác nép vào tường rồi lặng lẽ đi qua, chỉ mong không bị phát hiện.

Dĩ nhiên, đối phương không để Sơ Kiến được như ý nguyện rồi. Cô Lý lập tức đưa tay kéo cô sang, hết vuốt tóc rồi lại nắm bàn tay cô, nói nào là lớn rồi xinh đẹp hẳn ra rồi mới đi vào ý chính, “Cô đến bệnh viện lấy thuốc, nhìn thấy lãnh đạo xưởng đóng tàu của bố Kiểm Biên Lâm mới hay tin ông ấy bị tai nạn lao động phải nằm viện, liền vội đến thăm. Không ngờ lại gặp bọn em ở đây.”

Sơ Kiến cười gượng, “Phiền cô quá ạ!”

Cô Lý cười hiền lành, “Hai vợ chồng em cùng nhau về à?”

Cô choáng váng, “Dạ không... không phải ạ!”

Không về cùng nhau? Vậy là người trước người sau hả?” Cô Lý cười khanh khách ngắt lời, “Cô hiểu mà. Tiểu Kiểm bây giờ là ngôi sao rồi, những người nổi tiếng luôn phải giữa bí mật cá nhân. Ừ, yên tâm đi, cô sẽ giữ kín cho. Ngay cả học sinh trong trường có hỏi, cô cũng không nhắc đến hai em đâu.”

“Cô... Cô ơi... Cô hiểu lắm rồi. Bọn em thật sự không có quan hệ gì cả.” Sơ Kiến líu lười.

“Chuyện năm đó là vì nghĩ cho thành tích học tập của hai em mà thôi.” Cô Lý tiếp tục vuốt mái tóc ngắn của Sơ Kiến, “Em phải hiểu, đứng trên lập trường của một giáo viên, học sinh yêu sớm thật sự không tốt, không tốt chút nào cả. Có được bao nhiêu đứa có thể giống như hai em, đến tận bây giờ vẫn ở bên nhau cơ chứ, đều chỉ mù quáng rồi làm bừa cả.”

“Cô ơi, cô thật sự hiểu lắm rồi. Bọn em không ở bên nhau đâu. Thật ạ... Thật đấy ạ!” Sơ Kiến sợ ba mẹ bên trong nghe được, bèn kéo góc áo, cầu cứu Kiểm Biên Lâm.

Cô Lý có vẻ không hiểu gì, đành nhìn về phía Kiểm Biên Lâm vẫn đang bàng quan.

Kiểm Biên Lâm lấy lại ví tiền từ tay Sơ Kiến, tiện thể bỏ vào túi quần sau rồi mới trả lời ngắn gọn, “Bọn em chia tay rồi ạ!”

Cô giáo già bình tĩnh, nét mặt buồn bã và tiếc nuối, cuối cùng vẫn ôm ý nghĩ khuyên giải, hàn gắn, nhỏ giọng hỏi, “Hai đứa cãi nhau à?” vừa nói còn vừa nắm lấy cổ tay Kiểm Biên Lâm, “Tiểu Kiểm, con gái ấy mà, chịu khó dỗ dành một chút, đừng tùy tiện chia tay em ạ!”

Về mặt Kiểm Biên Lâm khổ sở, “Cô ấy khó dỗ dành lắm ạ! Em đã cố hết sức rồi.”

7. Chương 6

Type: Alex Pooh

Câu nói kia rõ ràng mang tính quyết định.

Sơ Kiến biết rõ dù mình có giải thích thế nào đi chăng nữa cũng vô ích.

Cô không hiểu tại sao sau khi từ Macau trở về, Kiểm Biên Lâm lại càng lúc càng kì lạ như vậy. Những giới hạn mà hai người kiên trì suốt bao năm qua, phút chốc tất cả đều bị anh vượt qua. Cô vội vàng tìm cơ rút lui, để lại Kiểm Biên Lâm ở ngoài ứng phó với cô Lý, còn bản thân im thin thít đi vào phòng. Giữa tiếng trò chuyện của lãnh đạo xưởng tàu và các bậc trưởng bối, Sơ Kiến chỉ lặng lẽ đứng bên cửa sổ, cúi đầu nghịch di động.

Thôi, không so đo với anh nữa. Trước mắt, chú Kiểm còn phải làm phẫu thuật đã!

Không bao lâu sau, Kiểm Biên Lâm bước vào rồi đứng cạnh cô một lúc. Bản thân anh cũng không biết nên nói gì với cô lúc này, đành lấy điện thoại ra, tài khoản Wechat được ghim lên đầu chính là của Sơ Kiến – cô gái hai mươi mấy năm qua anh vẫn không từ bỏ được, cô gái anh cố chấp cho rằng sẽ thuộc về mình. Trong lòng biết rõ Sơ Kiến không thích mình, vậy mà anh còn muốn để cả khối hiểu lầm là hai người yêu sớm. rồi cũng chính anh là người cưỡng hôn cô trên phà, cả chuyện mùa đông năm ấy nữa... Đến tận khi này, anh vẫn ôm lấy ảo tưởng phi thực tế này, muốn đẩy cô vào thế phải thừa nhận thật sự đã từng ở bên anh.

Ngay cả bây giờ, anh cũng chắc chắn rằng cô sẽ không nổi giận với mình giữa lúc ba đang bị bệnh thế này. Tất cả những khẳng định ích kỉ ấy đều khiến anh nhớ đến lời người quản lý Tạ Bản đã từng nói.

“Bỏ đi, Kiểm Biên Lâm!” Anh bỗng nhớ lại đêm đó uống rượu cùng Tạ Bản. Hai người hóng gió trên sân thượng, đối phương là một người đàn ông nhưng cũng bắt đầu đứng trên lập trường của Sơ Kiến khuyên anh: “Cậu cứ ý vào quan hệ giữa hai nhà, cản trở mọi nhân duyên từ lớn đến bé của cô ấy. Người ta đã hai mươi sáu tuổi rồi mà chưa bao giờ yêu đương đàng hoàng. Nói cho cùng, chẳng phải do cô ấy xui xẻo vì từ bé đã làm hàng xóm với cậu sao?”.

Anh ấy nói rất đúng, bị anh thích thật là xui xẻo.

Sơ Kiến còn đang nói chuyện với trợ lý ở công ty về lịch dạy của giáo viên dạy làm móng đến từ Nhật Bản, nhân tiện hỏi luôn về vấn đề gian hàng trưng bày trong hội chợ triển lãm. Kiểm Biên Lâm nhấn vào Wechat hai chữ “Xin lỗi”.

Cô nghĩ ngợi một lúc rồi quyết định không trả lời.

Không ngờ tin nhắn ấy lại trở thành câu nói cuối cùng của họ trong suốt cả ngày hôm đó.

Buổi tối Kiểm Biên Lâm ở lại phòng bệnh VIP trông ba anh, còn Sơ Kiến và ba mẹ cô cùng nhau trở về nhà ở Hàng Châu.

Mẹ cô còn tiện tay lấy chìa khóa nhà họ Kiểm để thu dọn ít đồ. Chú Kiểm được đưa vào bệnh viện gấp quá nên còn không kịp mang theo những đồ dùng cần thiết nữa. Sơ Kiến cũng giúp mẹ thu dọn một lát, lấy cả quần áo phơi trên ban công vào rồi gấp lại gọn gàng, đặt trên giường phòng ngủ chính.

Cô phát hiện đầu giường vẫn còn đặt khung ảnh ngày nào, là ảnh chụp chung của Sơ Kiến và Kiểm Biên Lâm lúc tốt nghiệp trung học.

Trong ảnh, hai người mặc đồng phục, chính là ngày nhận bằng tốt nghiệp bị chú Kiểm yêu cầu chụp chung một tấm trước cổng trường.

Đồng phục học sinh màu xanh mang đậm nét truyền thống Trung Quốc. Sơ Kiến đứng bên cạnh anh, chỉ cao đến bả vai anh. Đôi mắt anh đen lầy sáng ngời, trên sống mũi còn có một chiếc kính không gọng. Sơ Kiến mắt to mũi nhỏ, trên môi nở nụ cười tươi rói để lộ hai chiếc răng khểnh, tóc ngắn đen tuyền với kiểu mái ngang. Bởi vì chú Kiểm yêu cầu, Kiểm Biên Lâm còn choàng tay qua vai cô nữa.

Trong trí nhớ của cô, khi đó, anh đang học lớp chọn ở trường trung học với thành tích rất tốt, không mấy quan tâm đến người khác, lúc nào cũng đeo kính nên thường bị những nữ sinh lớp khác miêu tả là kiểu nam sinh “lưu manh trí thức”. Tại sao lại có hai chữ “lưu manh” nhỉ? Cô thật sự rất tò mò, từng hỏi riêng bọn họ, nhưng câu trả lời đơn giản chỉ là vì dáng vẻ quá đẹp trai và trông không giống dạng hiền lành của anh mà thôi...

“Thờ người ra đó làm gì thế?” Mẹ Sơ Kiến cầm túi đồ, bên trong chưa đầy quần áo để thay và vật dụng vệ sinh cá nhân, vừa bước vào trông thấy bức ảnh cũng khẽ cười. “Hình này là ba con rửa cho nó đó, còn mua thêm khung ảnh bày ở đây nữa. Bọn con hồi còn bé rất thân thiết, đáng tiếc lên đại học lại không yêu nhau, nếu không thì tốt biết bao!”

Sơ Kiến vâng dạ rồi quay người bước ra khỏi phòng.

Bệnh viện vốn sắp xếp thực hiện ca phẫu thuật vào ngày hôm sau, nhưng tối đó nằm ngủ đến hơn ba giờ sáng thì Sơ Kiến lại bất thành linh bị gọi dậy. Bệnh viện thông báo tình trạng bệnh nhân không ổn và yêu cầu phải mau chóng chuyển vào phòng phẫu thuật. Cô vội vàng vợ lấy quần áo mặc vào, tóc tai vẫn còn bù xù, cứ theo ba mẹ đến bệnh viện.

Người đã được đưa vào phòng mổ, họ chỉ có thể chờ đợi.

Kiểm Biên Lâm một mình ngồi bên ngoài, tuy đêm hôm nhưng vẫn sợ có người nhận ra, anh không mang khẩu trang màu đen bắt mắt như mọi khi mà kéo mũ áo lên, che đi phân nửa khuôn mặt.

Sơ Kiến đến gần, chần chừ giây lát mới cúi xuống, nhỏ giọng hỏi anh: “Anh vẫn chưa ngủ hả? Có đói bụng không?”.

Đây là câu đối thoại đầu tiên của hai người sau câu xin lỗi kia của anh.

Kiểm Biên Lâm ngược mắt lên, nhìn Sơ Kiến khoác chiếc áo thể thao bên ngoài bộ đồ ngủ trước mặt mình, một lúc lâu sau mới khẽ nói: “Để anh ôm em một lát”.

Sơ Kiến sững sốt, bị anh nắm lấy cổ tay kéo lại gần, vai phải va mạnh vào trán anh, eo và lưng đều bị cánh tay anh ôm lấy, siết chặt đến nỗi không sao nhúc nhích được. Bị anh ghì quá chặt, cô hơi khó thở, nhưng lại không đành lòng đẩy anh ra ngay lúc này...

Giữa hành lang vắng lặng chỉ vồn vện có mấy bóng người. Ba mẹ cô đang ngồi gần đấy thì thăm trao đổi, trông thấy cảnh này thì thoáng dừng lại. Sau đó, mẹ cô đưa ánh mắt nhìn cô ra hiệu, ý bảo cô động viên Kiểm Biên Lâm. Dù sao thì từ bé anh đã theo ba từ phía Bắc Quảng Đông đến tận bây giờ. Hoàn cảnh hiện tại quả thật có chút đáng thương.

Sơ Kiến cảm nhận được nỗi bất an đang hằn sâu trong anh. Cô vươn tay, nhẹ nhàng ôm vai anh rồi thì thầm: “Không sao đâu, không sao đâu mà”. Đây là lần đầu tiên cô đảm nhận vai trò “dỗ dành”, “bảo vệ” của anh suốt nhiều năm qua nên có chút... vụng về và bối rối. Vì khoảng cách quá gần, chớp mũi cô đều thoảng thoảng mùi hương của anh pha lẫn với mùi bệnh viện, khiến cô càng lúc càng lúng túng, nhưng lại không thể đẩy anh ra, chắc chắn không thể làm vậy trong lúc này rồi.

Cuối cùng vẫn là Kiểm Biên Lâm buông cô ra trước kèm theo câu: “Xin lỗi”.

Lại là xin lỗi.

Sơ Kiến ngơ ngác, không biết nên tiếp tục an ủi anh hay gì đó khác. Cuối cùng, cô kiếm cớ đi mua đồ ăn khuya rồi xuống lầu. Cô thực sự rất hoang mang, vội vàng gửi tin nhắn qua Wechat cho Đồng Phi: Ngủ chưa?

Lúc này, người có khả năng còn thức nhất chính là cô quản lý nghệ sĩ gương mẫu này.

Đồng Phi nhanh chóng đáp lời bằng tin nhắn thoại: “Chưa ngủ, đang đi theo nghệ sĩ của mình quay đêm. Sao nửa đêm nửa hôm mà cậu còn chưa ngủ? Bị quấy rồi à?”.

Sơ Kiến: Tình trạng ba của Kiểm Biên Lâm đột ngột chuyển biến xấu. Mình không biết phải an ủi anh ấy thế nào.

Đồng Phi: Dừng thân thể cậu ấy!

Sơ Kiến: ...

Đồng Phi tiếp tục gửi tin thoại đến với giọng điệu thương xót: “Ôi, sao anh ấy lại đáng thương như vậy chứ! Mình còn định chờ cậu trở về mới nói với cậu cơ. Hôm nay, lúc Tạ Bán bàn hợp đồng với mình có nhắc đến chuyện báo cáo kiểm tra sức khỏe của Kiểm Biên Lâm không tốt, trở về sẽ phải làm phẫu thuật ngay! Thật là chuyện này chưa qua thì chuyện khác đã tới. Cậu ráng an ủi anh ấy nhiều vào, không có tình yêu thì cũng có tình bạn suốt hai mươi hai năm còn gì”.

Phải phẫu thuật sao? Sơ Kiến còn cho rằng mình nghe lầm, vội vàng bấm nghe lại lần nữa.

Hai chiếc xe cứu thương đỗ trước tòa nhà, mấy nhân viên bệnh viện đang đứng đấy tán gẫu, ngay sau đó lại có một chiếc chạy vào. Sơ Kiến đứng trong ánh đèn màu xanh của xe cứu thương, đầu óc trống rỗng và ngỡ ngàng, mãi đến khi người ta hô tránh đường mới vội vã lui về sau hai bước, không may đụng vào vách tường.

Đồng Phi thấy cô không trả lời liền tiếp tục bổ sung: “Vốn dĩ người ta cũng không định nói cho mình biết. Nhưng vì phải kí hợp đồng với họ để xác nhận thời gian làm việc của diễn viên và biên kịch thuộc công ty chúng ta. Vốn định khai máy đầu năm sau, nhưng phía họ lại nói còn phải chờ xem lịch của Kiểm Biên Lâm thế nào đã. Sau đó, Tạ Bán nghĩ mình là người trong nhà nên mới moi được thông tin quan trọng này đấy! Mình cũng không biết là bệnh gì, nói không chừng chỉ là tiểu phẫu thôi”.

Cô nghe xong mà trái tim vẫn thấp thỏm.

Nhưng tin nhắn thoại lại được gửi đến: “Cũng không đúng, còn nói ít nhất là phải nghỉ ngơi ba đến bốn tháng nữa. Chắc hẳn không chỉ là tiểu phẫu rồi”.

Sơ Kiến chỉ cảm thấy tay chân bủn rủn, suýt nữa đánh rơi điện thoại di động. Thảo nào, cô cứ thấy anh là lạ...

Anh lại không nói, ai cũng không nói, lần này còn xảy ra chuyện của chú Kiểm nên lại càng không thể nói ra.

Tâm trạng Sơ Kiến bỗng chốc rối bời, cô đi lòng vòng quanh bệnh viện, từ nơi có ánh sáng đến chỗ tối tăm, cứ thế lặp đi lặp lại vài lần, cuối cùng mới lên tầng.

Lần này, cô không né tránh mà đi thẳng đến ngồi xuống bên cạnh anh. Bởi vì là ghế nối liền nên chiếc ghế anh đang ngồi cũng rung lên, chàng trai vốn đang nhắm mắt để buộc bản thân tĩnh tâm liền nhanh chóng mở mắt ra.

“Bên dưới hết đồ ăn rồi.” Sơ Kiến nói nhỏ.

Anh im lặng không đáp.

“Có phải anh có chuyện gì chưa nói cho em biết không?” Giọng Sơ Kiến càng nhẹ hơn.

Kiểm Biên Lâm trông hơi nhợt nhạt dưới ánh đèn, chỉ chăm chú nhìn cô.

Sơ Kiến vẫn cảm thấy cần phải hỏi cho rõ ràng: “Anh nói gì đi chứ?”.

“Không có.” Anh bình thản đáp, “Không có gì muốn nói với em cả”.

Sơ Kiến cau mày, nhìn anh đứng dậy đi đến cửa phòng phẫu thuật, đưa lưng về phía mình, rõ ràng là bộ dạng tránh né, không muốn cô tiếp tục truy hỏi nữa.

8. Chương 7

Type: Alex Pooh

Đến khi trời sáng hẳn, đèn phòng phẫu thuật cũng tắt. Bác sĩ vừa bước ra đã gặp ngay Kiểm Biên Lâm, hai người họ trao đổi vài câu ngắn gọn. Đối phương báo cho anh biết ba anh đã được chuyển thẳng từ phòng phẫu thuật sang phòng hồi sức cấp cứu. Ca phẫu thuật rất thành công, chỉ là ông đã lớn tuổi mà nay trong người lại có mười mấy cây đinh thép, sớm muộn cũng phải phẫu thuật lớn nữa, xương hông cũng phải thay đổi thành nhân tạo.

Đây được xem như là tin tốt có thể tạm thời trấn an lòng người, Sơ Kiến và ba mẹ cô đều thở phào nhẹ nhõm.

Hai mươi tư giờ sau, chú Kiểm được chuyển từ phòng ICU sang phòng bệnh bình thường. Trong quãng thời gian đó, Kiểm Biên Lâm luôn né tránh cơ hội nói chuyện trực tiếp với Sơ Kiến. Chỉ đến khi anh muốn thay cho ba mình một bộ quần áo bệnh nhân sạch sẽ mới mở lời với cô: “Em ra ngoài hồi thử y tá xem khi nào bác sĩ mới đến khám”.

Sơ Kiến ậm ừ, đi ra ngoài được hai bước rồi nghĩ lại thấy hình như có gì đó không đúng lắm. Không phải bác sĩ vừa mới đi hay sao?

Phía sau bỗng vang lên tiếng rèm bị kéo lại như một sự giải thích cho lời “nói dối” vừa nảy của anh.

Đến ngày thứ ba, người giúp cô thoát khỏi tình cảnh ai nấy đều im lặng đến khó xử này lại chính là cô giáo Lý trở lại thăm bệnh với một túi hoa quả trên tay. Cô Lý nói chuyện với chú Kiểm vài câu rồi hiền hậu nắm lấy tay Sơ Kiến, đặt vào lòng bàn tay mình, xoa nắn và hỏi: “Bọn em có định trở về thăm trường không?”.

Trường học sao? Sơ Kiến không tài nào tưởng tượng được cảnh Kiểm Biên Lâm xuất hiện trên sân trường thì sẽ như thế nào, liền đáp lại: “Anh ấy không tiện lắm đâu ạ!”.

“Hôm nay là thứ bảy, chỉ có lớp Chín học phụ đạo thôi. Không sao đâu!” Cô Lý nhiệt tình mời mọc như vậy, có lẽ muốn dùng ký ức thời niên thiếu trước kia để xoa dịu quan hệ giữa cô và Kiểm Biên Lâm đây mà.

Sơ Kiến không ngốc, cô biết quá rõ tâm tư của cô Lý. Tuy không phải cô có ý định “giảng hòa”, nhưng cũng muốn tìm cơ hội để Kiểm Biên Lâm có thể chủ động nói ra chuyện sắp làm phẫu thuật, nên liền vui vẻ nhận lời.

Trường cấp hai chỉ cách bệnh viện khoảng mười phút đi bộ, họ đến đó rất nhanh.

Cô thầm nghĩ, từ nhỏ Kiểm Biên Lâm đã rất kính trọng thầy cô nên sẽ không từ chối đâu nhỉ. Thế nhưng, cô chỉ tính được mở đầu lại không tính đến kết quả.

Chàng trai này một khi đã không muốn để ý đến người khác thì không ai có thể cạy được miệng. Sơ Kiến ngồi vắt vò trên lan can khán đài đường thi chạy, dõi mắt quan sát anh. Kiểm Biên Lâm ngồi trên bậc thềm thứ hai, yên lặng nhìn về phía đường chạy xa xa không một bóng người.

“Kiểm Biên Lâm!” Cô gọi tên anh.

Kiểm Biên Lâm. Đây là ba chữ đầu tiên anh có thể đọc bằng tiếng phổ thông. Đó là tên gọi, tên của chính anh.

Năm tuổi đã đến thành phố xa lạ này, hồi ấy, anh còn chưa biết nói tiếng phổ thông. Cô bé bốn tuổi nhà đối diện vô cùng rảnh rỗi, nhận nhiệm vụ ba anh giao cho, ngày ngày dạy anh nói từng câu một. Cô kiên nhẫn từng ngày theo sau lưng anh, gọi Kiểm Biên Lâm này, Kiểm Biên Lâm kia rất thuận miệng bằng tiếng phổ thông không chuẩn lắm pha lẫn tiếng Hàng Châu của chính cô.

Cuối cùng đến một ngày nọ, vào lúc hoàng hôn, người lớn hai nhà còn đang uống rượu tán gẫu, anh dừng bước, thốt ra một câu bằng chất giọng cứng nhắc: “Em ồn ào quá, anh biết tên của mình mà. Kiểm Biên Lâm! Kiểm Biên Lâm!”

Cả câu đều phát âm đúng chuẩn, khiến tất cả người lớn và cô nhóc mặc chiếc váy liền in hình con vịt con màu vàng cứ lảng nhảng theo đuôi anh phải kinh ngạc một phen.

Thật ra thì anh cũng chẳng phải thần đồng gì, chỉ là lòng tự ái quá cao, cứ thế âm thầm ghi nhớ gtrong đầu mỗi câu nói thường ngày của cô và cả lời người dẫn chương trình của tiết mục thời sự trong ti vi nữa, giấu giếm mọi người tự luyện tập đến khi thông thạo và chuẩn xác mới thôi.

“Kiểm Biên Lâm?” Thấm thoát đã hai mươi hai năm trôi qua, gọi tên anh vẫn là cô bé ngày nào.

“Ngồi xa một chút.” Giọng anh rất mơ hồ, giống như đang tự nói với chính mình: “Đừng che mắt anh”.

“... Ồ!” Sơ Kiến nhích sang bên cạnh, “Xa rồi đấy!”.

Trong đôi mắt cô ngập tràn bao lời muốn nói nhưng chẳng thể thốt ra lời. Cô muốn anh chủ động nói ra những khó khăn mình đang phải đối mặt.

Kiểm Biên Lâm vẫn nhìn về nơi xa nhất trên đường chạy. Anh đoán hẳn là cô đã biết cả rồi, có điều cô không hiểu rằng so với việc hoàn toàn từ bỏ cô thì những thứ này chẳng là gì cả. Chỉ nghĩ đến việc phải buông tay, cam tâm tình nguyện để cô đến với người đàn ông khác, anh đã cảm thấy cuộc đời này xem như kết thúc, chầm dứt tất cả vào khoảnh khắc ấy.

“Kiểm Biên Lâm?” Giọng cô nhẹ nhàng vang lên, vẫn mang vẻ thăm dò, “Có phải anh thấy khó chịu chỗ nào trong người không?”.

Kiểm Biên Lâm đột nhiên đứng dậy, nhảy phắt xuống hai bậc, men theo lối cầu thang khán đài nhanh chóng đi xuống, băng qua sân vận động hướng thẳng đến đại sảnh của giảng đường. Nhưng khi nghe thấy tiếng bước chân vội vã đuổi theo mình thì anh bỗng dừng bước.

Sơ Kiến đang mãi nghĩ dù anh cứng miệng đến thế nào đi nữa thì hôm nay, cô cũng nhất định phải hỏi cho ra lẽ. Bỗng cô bị mất thăng bằng, bị anh nắm lấy cổ tay kéo lại.

“Em cứ đi theo anh làm gì?”

“...”

“Anh buông tay ra trước đi, lỡ như nhóm học sinh tan lớp trông thấy thì phiền lắm!” Sơ Kiến xoay xoay cổ tay muốn rút ra khỏi vòng kìm kẹp của anh. “Em biết tâm trạng anh không tốt. Chú Kiểm vừa mới làm phẫu thuật xong, anh lại...”

“Lại gì hả?” Kiểm Biên Lâm kéo cánh tay cô, đẩy đến tấm bảng đen.

Bất thành linh bị anh lôi lôi kéo kéo như vậy, cô hoàn toàn chưa kịp phản ứng thì cổ tay đã bị ấn chặt. Mấy dòng chữ đỏ đỏ trắng trắng trên tấm bảng sau lưng bị tay áo của cô lau nhòe, bụi phấn bay lả tả.

Sơ Kiến đau đến mức mấy ngón tay co quắp lại, cảm giác mình sắp tức đến chết mất: “Em biết anh sắp làm phẫu thuật rồi, là người quản lý của anh nói đấy!”.

“Vậy thì sao?”

“Nhà anh không có ai thân thích ở Bắc Kinh, chỉ có người quản lý của anh thôi. Chú Kiểm lại vừa mới phẫu thuật xong, không thể ở bên cạnh anh được...”

“Rồi sao nữa?”

“Em muốn chăm sóc anh.” Thôi, đã chịu ầm ục thì chịu đến cùng vậy, còn hơn phải đối diện với anh như thế này.

Lúc này, cô mới lấy lại sức lực, cố gắng trấn an tâm trạng của mình. Nào ngờ, Kiểm Biên Lâm không hề có chút cảm kích, giọng càng lúc càng lạnh lùng: “Chăm sóc anh? Với thân phận gì? Bạn thân hay bạn gái?”.

Sơ Kiến thoáng sững sờ liền lập tức nhận ra vấn đề. Anh lại đang ép cô nữa rồi.

Cô mím môi vẻ hơi phiền muộn, không muốn nói gì cả. Nếu không phải vì tình trạng hiện giờ của chú Kiểm, lại không biết anh bị bệnh gì mà phải phẫu thuật thì cô đi theo anh làm gì cơ chứ? Cô trước nay đều cố tránh né hết sức có thể, nhưng đối mặt với tình huống vô cùng khó khăn này, nếu bản thân còn tiếp tục làm con rùa rụt cổ thì có phải cô quá thiếu tình người không?

Hôm qua, Đồng Phi còn hỏi cô trong Wechat rằng nếu là bệnh nặng thì phải làm sao? Cô chỉ biết trả lời hai chữ “Không biết”.

Không biết và vô cùng hoang mang. Thậm chí lúc anh quay lưng lại với cô, lúc cô phải đối mặt với phòng phẫu thuật trong sự chờ đợi im lặng dài đằng đẳng, có một khoảnh khắc nào đó... cô đã mềm lòng.

Giấy thông báo của phòng giáo vụ cách đó vài bước bị gió thổi bay phấp phới, vang lên tiếng soàn soạt.

Có thứ gì đang đập liên hồi trong lòng bàn tay Kiểm Biên Lâm, là mạch đập của cô, yếu ớt và dồn dập, những chi tiết về cô dù nhỏ bé đến mấy cũng vẫn khiến anh để tâm.

Yết hầu căng chặt.

Anh muốn hôn cô.

Có tiếng cười của đám con gái, còn có tiếng ồn ào của lũ con trai, thỉnh thoảng ủa đến từ cửa cầu thang sắt mặt phía Đông của khu giảng đường. Đã đến giờ tan học của lớp phụ đạo rồi!

Sơ Kiển vội vàng đẩy anh ra, lòng thầm trách: Em mặc xác anh. Anh muốn làm gì thì làm đi!

Cô chạy ra khỏi tòa nhà, băng qua sân bóng rổ rồi nhảy ra khỏi khung cửa sắt nhỏ đang mở, đi loang quanh ở đây một lát rồi dứt khoát đi về phía ngược lại với bệnh viện. Cô cảm thấy tức ngực, trách anh chẳng hề cảm kích tấm lòng của mình, cũng tự trách bản thân vào lúc này mà còn giận dỗi... Đủ thứ cảm xúc từ trách móc, phiền muộn cho đến tức giận cứ thế quện chặt vào nhau khiến cô buồn bã đến phát khóc.

Sau khi cô gái trước mặt tức giận chạy đi, Kiểm Biên Lâm bước lên vài bước, đẩy cửa phòng học ra. Vào giây phút cửa mở, hai nữ sinh đang cầm phấn viết lên tấm bảng đen làm nốt nhiệm vụ đột nhiên bị kinh sợ, vội quay đầu lại, khi nhận ra ai vừa bước vào thì bỗng chốc kêu ầm lên.

Kiểm Biên Lâm mím môi, đưa ngón tay lên ra hiệu hai cô bé đừng lên tiếng.

Phòng học yên tĩnh trở lại.

Trên hành lang cách một bức tường, học sinh cả khối lớp Chín đang huyên náo vui mừng vì buổi học phụ đạo hôm nay cuối cùng cũng kết thúc. Tiếng ồn ào càng lúc càng xa, từ lúc họ mồm năm miệng mười đến khi chỉ còn lại vài tiếng nói chuyện thưa thớt, cuối cùng trả lại sự yên tĩnh vẹn nguyên như ban đầu. Rất cuộc anh cũng gật đầu xin lỗi, cảm ơn hai cô bé đã phớt lờ.

“Anh... Anh thật sự là Kiểm Biên Lâm sao?” Một cô bé lấp bắp hỏi.

Anh không trả lời, xem như ngầm thừa nhận.

“Mình đã sớm nói rồi mà! Kiểm Bảo tốt nghiệp trường chúng ta đấy!” Một cô bé khác cao hơn nhảy xuống khỏi ghế, vội lấy cặp sách của mình từ bàn học cuối dãy ra, “Điện thoại di động đâu rồi? Sổ đâu rồi? Diên mất, diên mất thôi!”.

Cuối cùng cũng tìm thấy sổ, cô bé tay run run đẩy kích động, “Đàn... Đàn anh, ký tên cho bọn em với!”.

Anh chưa kịp trả lời đã bị cô bé nắm chặt lấy cánh tay: “Còn nữa, còn nữa, anh ghi lại hàng chữ cho lớp bọn em xem đi!” Ánh mắt hiện lên sự mong chờ, phần khích xen lẫn cảm giác lo sợ bị từ chối.

Kiểm Biên Lâm vẫn không lên tiếng, đưa tay lấy nửa viên phấn trắng trên kệ.

Cảm giác cầm viên phấn trắng trong tay khiến anh nhớ lại những năm tháng từng viết lên tấm bảng đen của lớp A9. Khi đó còn chưa có tin đồn mờ ám giữa hai người, cô cũng chưa tránh né, mọi việc đều nhờ cậy cả vào anh.

Ví dụ như sao chép lại những câu danh ngôn đăng sau tấm bảng đen kia.

Kiểm Biên Lâm nghĩ đến việc Sơ Kiến chạy đi đã lâu bèn vội vàng viết lại một câu bên góc dưới cùng của tấm bảng: Only after climbing to the top of the mountain, can you see the beautiful scenery of the peak.*

*Chỉ khi leo đến đỉnh núi, bạn mới có thể thưởng thức cảnh đẹp từ đây.

Sau đó, anh đặt viên phấn xuống, vội vã rời khỏi phòng học.

9. Chương 8

Type: minh le

Trên hành lang không còn một học sinh nào cả. Kiểm Biên Lâm bước nhanh ra khỏi tòa nhà, bỗng phía sau có người ngấp ngừng gọi anh: “Kiểm Biên Lâm?”. Là giọng một người đàn ông.

Kiểm Biên Lâm bước chậm dần rồi quay lại. Người đàn ông ôm quyền chào phía sau với vẻ mặt khó tin: “Đúng là cậu rồi!”.

Giờ khắc này, bất kể là Kiểm Biên Lâm hay là thầy giáo dạy toán lớp Mười hai xuất sắc phía sau cũng đều khá hốt hoảng. Đường như câu chuyện mùa đông năm ấy chỉ vừa mới xảy ra ngày hôm qua, thoáng chốc bình tĩnh đã chín năm rồi.

Sơ Kiến đi dạo hai vòng thì nhận được điện thoại của mẹ bảo cô mau chóng về nhà nhận giúp chú Kiểm hai món đồ chuyển phát nhanh, nhân tiện cho chó ăn, còn nói là Kiểm Biên Lâm không nghe điện thoại.

Sơ Kiến vội vàng bắt xe trở về nhà, thở hổn hển chạy lên bốn tầng lầu, trông thấy máy chạy bộ và bốn hộp hoa quả thì ngẩn người. Cô lấy chìa khóa nhà họ Kiểm trên nóc tủ lạnh xuống để mở cửa, hướng dẫn nhân viên giao hàng mang đồ vào đặt ở ban công.

Sau khi họ rời đi, Sơ Kiến mới lau sạch dấu chân trên nền nhà và lớp bụi ngoài thùng giấy, giặt phơi khăn lau, lúc đi ngang qua phòng ngủ lại nhìn thấy tấm ảnh chụp chung kia.

Từ bé đến lớn, cô và Kiểm Biên Lâm chụp chung với nhau rất nhiều bức ảnh, nhưng tấm này là tấm cuối cùng trong thời học sinh của họ. Kể từ bữa tất niên Tết dương lịch đến lúc chụp tấm ảnh này, hai người họ gần như đã nửa năm không nói với nhau lấy một câu.

Đêm đó tuyết rơi, cô bị đám nam sinh trong lớp ra vẽ thần bí gọi vào tầng dưới chỗ gửi xe giữa lúc toàn bộ tòa nhà lớp học đang vô cùng náo nhiệt. Cậu nam sinh lớp kể bên luôn “tình cờ” gặp cô ở căng tin và sân bóng rổ giờ đang đứng tận cuối dãy xe đạp.

Khi ấy, trong lúc đối phương khê cát lời, cô lại khấn trương, liên tục phải đi lớp tuyết dày nặng đọng trên yên sau chiếc xe đạp bên cạnh, bất chợt tay bị nắm lấy.

“Vậy thì cứ thử... xem sao.” Cô đã trả lời như thế.

Nhưng cuộc tình này vừa chớm nở chưa đến ba ngày thì Kiểm Biên Lâm đã tản cho nam sinh kia một trận tới bởi trước mặt toàn bộ học sinh của cả khối sau giờ tan học. Vào lúc ấy, học sinh tự học buổi tối nườm nượp ra về, hoặc đi bộ, hoặc đang đẩy xe đạp, tất cả đều vây quanh bãi gửi xe, nín thở xem màn xung đột bất ngờ bộc phát này. Sơ Kiến ở bên cạnh kinh hãi, can ngăn thế nào cũng không được. Thấy máu tung tóe dưới đất, cô sợ xảy ra chuyện lớn nên cuối cùng nhào vào lớp mang nửa thùng nước lạnh ra, khăn trương chạy đến rồi tạt vào Kiểm Biên Lâm đang loạng choạng đứng dậy, định tiếp tục nhào lên.

Cô vẫn nhớ rất rõ ánh mắt của Kiểm Biên Lâm khi ấy. Anh cả người ướt sũng nước lạnh, quay lại nhìn cô... Thật đáng sợ!

Cuộc ẩu đả khốc liệt tại sân trường khiến đối phương bị thương khá nặng, không tránh khỏi việc bị gãy xương, còn phải kiểm tra rất nhiều chỗ, xử lý cũng rất phiền phức. Một bên, Kiểm Biên Lâm là lớp trưởng lớp trọng điểm, lại là học sinh có thành tích giỏi nhất nên các thầy cô đều muốn chuyện lớn hóa nhỏ. Bên

kia nhà họ Trương lại không chịu bỏ qua, không cần bồi thường mà chỉ yêu cầu nhà trường xử phạt nghiêm khắc kẻ gây sự mà thôi.

Những ngày sau đó, cô đều phải sống trong tấm tối, cảm giác áy náy với bạn trai, những lời đồn thổi của bạn học cùng cấp, những tiếng thở dài của ba mẹ, nét rầu rĩ của chú Kiềm. Cuối cùng, Sơ Kiến lén chạy đến bệnh viện, khóc lóc xin lỗi, tự nhận trách nhiệm vì mình đã khiến đôi phương bị thương, còn mong cậu nam sinh kia tha thứ, nhường một bước để Kiềm Biên Lâm vượt qua cửa ải này.

Không biết vì lời cầu xin của cô có tác dụng hay nhờ các thầy cô nỗ lực bảo vệ, rốt cuộc chuyện lớn cũng hóa nhỏ. Đến cuối cùng, bố mẹ hai nhà cũng không biết nguyên do tại sao ba người trong cuộc đều giữ yên lặng, không nói sự thật cho nhà trường và phụ huynh biết về vụ đánh nhau hôm Tết dương lịch kia.

Nhưng những lời đồn thổi vẫn cứ đeo bám cô suốt cả năm lớp Mười hai. Sơ Kiến bị xa lánh đến mức không có lấy một người bạn nào. Đó là nửa năm đen tối nhất trong quãng đời học sinh của cô. Vì vậy, cô cố tình thi tốt nghiệp trung học không tốt để được chuyển đến Hải Nam xa xôi, cách cả trời nam đất bắc với Kiềm Biên Lâm đang học ở Bắc Kinh.

Sau khi lên đại học, Kiềm Biên Lâm thường xuyên ngồi tàu hỏa đường dài đến Hải Nam thăm Sơ Kiến nhưng cô toàn lẩn trốn thật xa. Tuy cũng thương xót anh chạy từ Bắc đến Nam xa xôi như thế, nhưng cô vẫn sợ anh, sợ anh sẽ tiếp tục làm ra những chuyện khiến người ta hãi hùng.

Đến mùa xuân năm thứ hai đại học, cô trở về nhà, mẹ nói anh Kiềm và bạn gái yêu xa nên thất tình không gượng dậy nổi, cả ngày lang thang ngoài đường, giống như đã biến thành một người khác vậy. Ba mẹ cũng bảo Sơ Kiến đến nhà đối diện khuyên nhủ. Cô do dự suốt hai ngày liền, tìm đủ mọi cớ tránh né.

Nhưng khi gặp chú Kiềm tiều tụy dưới lầu, cô vẫn mềm lòng. Một năm rưỡi đại học đã khiến Sơ Kiến trưởng thành hơn rất nhiều. Cô cứ ngỡ câu chuyện hoang đường thời trung học kia đã trở thành kỷ ức rồi.

Tết năm đó, cô gõ cửa phòng anh, thấy anh đang ngồi ngủ gật bên cửa sổ, định lùi ra ngoài nhưng anh lại bất ngờ tỉnh giấc. Anh chỉ khẽ mở mắt thôi mà cô đã hết hồn đến mức lùi lại hai bước.

...

Từ hôm đó trở đi, mãi nhiều năm về sau, Kiềm Biên Lâm không còn bày tỏ tình cảm với cô nữa.

Thành tích của anh dần dần trở về quỹ đạo ban đầu, học bổng toàn hạng A. Thời đại học, anh cũng thành lập ban nhạc rồi được công ty đĩa nhạc ký hợp đồng. Lúc thị trường đĩa nhạc đình trệ thì được người quản lý giới thiệu lấn sân sang nghề diễn viên, cộng thêm bản thân anh thật sự có tư chất trở thành thần tượng, từ đó càng lúc càng phát triển thuận lợi trong giới này.

Hơn nữa, thời điểm đó cũng là lúc Sơ Kiến đang gây dựng sự nghiệp của mình nên hai người họ cũng không có nhiều cơ hội gặp mặt.

Chuyện cấp hai, cấp ba dù hoang đường thế nào đi nữa cũng đã trôi qua lâu lắm rồi. Thậm chí mười ngày trước, cô vẫn còn rất lạc quan, cứ nghĩ rằng có lẽ chút tình cảm thời thơ ấu của anh đã sớm phai nhạt từ lâu, ngày nào đấy sẽ lan truyền một scandal tình ái với một ai đó trong giới cũng nên. Thế nhưng, mọi chuyện cứ như một vòng luẩn quẩn kéo dài dai dẳng, đi một vòng lớn hóa ra vẫn quay trở về điểm xuất phát.

Phía sau có người mở cửa chống trộm, tiếp theo đó là tiếng bước chân lại gần. Sơ Kiến khẽ thở hắt ra, tự nhủ không nên kích động anh, còn thầm khuyên bản thân: Sơ Kiến à, đây là một cửa ải lớn cần vượt qua. Chú Kiềm vừa mới khỏe lại thôi, anh ấy lại sắp làm phẫu thuật, đừng nên khiến anh ấy kích động.

Kiềm Biên Lâm tựa vào khung cửa, ánh mắt lướt qua cô nhìn vào chàng trai trong tấm ảnh chụp chung kia.

“Em đến thu dọn đồ đạc giúp chú Kiềm.” Giọng Sơ Kiến nhẹ nhàng, xem như lúc này chưa hề xảy ra chuyện gì: “Mấy chạy bộ kia có phải là anh mua không? Kiểu nhà cũ này cách âm rất kém nên không dùng được đâu. Toàn bộ tòa nhà đều có thể nghe thấy tiếng chạy bộ đấy!”

Kiềm Biên Lâm im lặng như thể không nghe thấy. Thật ra anh biết tại sao cô lại đến đây. Khi này, anh gọi điện riêng cho mẹ cô nên nắm được tình hình rồi.

“Chờ em bỏ hoa quả vào tủ lạnh xong rồi quay lại bệnh viện nhé!” Cô nghĩ ngợi, “Nếu chưa hết thì chút nữa em mang sang để trong tủ lạnh nhà em, đem một ít đến bệnh viện nữa vậy”.

Kiểm Biên Lâm vẫn hờ hững, không tỏ thái độ gì cả.

“Nhưng em không biết cho chó ăn thế nào. Nó thích ăn gì nhỉ?”

Sơ Kiến vốn định đi vòng qua anh, nhưng vừa quay người đã bị anh ngăn lại. Lòng cô vẫn còn sợ hãi liền lập tức né tránh. Một tiếng “ầm” thật lớn vang lên, gáy cô va mạnh vào khung cửa bên cạnh.

...

Cả thế giới đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Chú chó trắng nghe thấy tiếng động lớn lập tức lè lưỡi chạy đến, vòng quanh hai người họ liếm tới liếm lui.

...

“Có đau không?” Anh cúi đầu, lần đến sau gáy cô kiểm tra thử, phá vỡ cục diện bế tắc từ nãy đến giờ.

Đầu chỉ đau thôi, chảy cả nước mắt rồi! Va đập quá mạnh khiến sự hờn dỗi trong lòng khi nãy lại bùng phát: “Mới vừa rồi anh hỏi em...”

“Là nói nhảm thôi.” Anh ngắt lời cô, xoa xoa hai lòng bàn tay lại với nhau, sau khi thấy nóng lên rồi mới định đưa đến áp vào nơi bị đụng, nhưng cô lại né tránh.

Nếu không phải cú va đập bất ngờ khi nãy khiến đầu óc mụ mị thì chắc hẳn Sơ Kiến đã né tránh ngay từ đầu rồi!

“Kiểm Biên Lâm!” Cô trịnh trọng lạ thường.

Sơ Kiến nhất định không nhận ra rằng mỗi lần cô muốn nói chuyện nghiêm túc với anh đều sẽ gọi cả họ cả tên anh trước.

Kiểm Biên Lâm rũ mắt, chăm chú nhìn khuôn mặt Sơ Kiến và chiếc răng khểnh mọc lệch lúc cô thay răng. Khi còn bé, cô thường hay nói như thế không đẹp, không có việc gì làm sẽ lấy tay ấn ấn chiếc răng, cố sức ấn, đến cả lúc ngủ cũng ấn, nhưng không hề có tác dụng. Thật ra Kiểm Biên Lâm thích nhất chính là chiếc răng khểnh này của cô.

“Mới vừa rồi, anh hỏi em...”

“Xem như anh chưa từng hỏi đi!” Kiểm Biên Lâm cau mày, ngắt lời cô lần nữa.

Anh nghiêng người, giơ một cánh tay ôm lấy con chó chần cừ lông trắng to khỏe đang không ngừng hà hơi rồi rời khỏi phòng. Anh không muốn nói gì cả, lại càng không muốn nghe.

Vừa nãy là muốn ép cô, muốn mượn chuyện không may của ba và anh khiến cô mềm lòng mà nhận lời thử làm bạn gái anh một lần, nhưng cuối cùng lại không được như mong muốn.

Cũng may là sự mềm lòng của cô lại cứu vãn mối quan hệ của hai người một lần nữa. Rốt cuộc thì cô vẫn không nhẫn tâm khẳng định hai người chỉ có thể là bạn bè bình thường vào ngay lúc này.

“Em cứ nghỉ hồi năm hai đại học, chúng ta đã giải quyết xong chuyện này rồi.” Sơ Kiến kiên nhẫn đuổi theo anh, “Nhưng nếu anh vẫn còn muốn nói lại lần nữa thì chờ sau khi anh phẫu thuật xong có được không? Em không muốn ảnh hưởng đến anh vào lúc này”.

Kiểm Biên Lâm im lặng giây lát, ấn tay nắm cửa bằng kim loại lạnh như băng, rồi ôm chú chó bỏ đi.

Lúc đóng cửa lại, anh mới ngẩn ngơ đáp lại một câu qua song cửa sắt: “Anh xuống nhà mua ít đồ ăn cho nó”.

Sơ Kiến lại bị anh làm cho ngọt ngào, buồn bực lấy hoa quả trong thùng ra rồi lần lượt xếp vào tủ lạnh, cuối cùng còn lại mấy quả kiwi thì đem đặt cả vào tủ lạnh nhà mình.

Không đợi được Kiểm Biên Lâm, cô liền khóa cửa đi xuống trước, trông thấy một mình anh ngồi trong chiếc đình bên dưới, tay cầm mấy xiên thịt dê đã nguội, yên lặng cho chó ăn. Không biết có phải vì hôm nay

Kiểm Biên Lâm khoác trên người một cây đèn tuyền từ đầu đến chân hay không mà cô chợt cảm thấy anh thật gầy gò.

Nhìn kỹ lại thì rõ ràng anh đã gầy hơn lúc ở Macau rồi.

10. Chương 9

Type: minh le

Mười ngày sau đó, tình trạng hồi phục của chú Kiểm rất tốt. Lúc kiểm tra, bác sĩ cũng nói rằng may nhờ ông thường xuyên vận động nên thể chất mới khỏe mạnh như vậy.

“Nếu không phải lần này xảy ra sự cố, tôi dám nói là thể lực của ba anh còn hơn hẳn anh đấy!”

Sau khi bác sĩ rời khỏi phòng, hai người họ tiếp tục ngồi cách giường bệnh xem ti vi cùng chú Kiểm.

Ba của Kiểm Biên Lâm không thích đeo kính lão, vì ông vừa bị lãng tai lại không thấy rõ phụ đề nên nhiệm vụ chủ yếu của Sơ Kiến là giải thích lại cho ông mấy cảnh phim.

Giữa chừng thì Kiểm Biên Lâm ra ngoài. Trên ti vi, bản tin thời sự buổi tối bắt đầu đưa tin về cơn bão đang đổ bộ vào Hải Nam.

Cảnh gió táp mưa gào tàn phá đường phố đã thành công khơi lên đề tài mới: “Nghe nói món ốc đỏ và hào sống nướng của Hải Nam ngon lắm nhỉ?”.

“Vâng...” Sơ Kiến chọn mấy múi bưởi, lột vỏ từng chút một. “Ốc đỏ ăn rất ngon ạ, rang muối hay chấm với tương đều được.”

Nhắc đến hải sản, tự nhiên cô lại muốn trở về thăm trường cũ.

“Con biết vì sao chú lại biết rõ như thế không?” Chú Kiểm khẽ nói, “Khi đó, chú còn cho rằng mình sẽ có con dâu người Hải Nam nên còn đặc biệt nghiên cứu đặc sản ở đó nữa cơ”.

“...” Sơ Kiến gật đầu, múi bưởi vốn định đưa cho chú Kiểm ăn lại vì phút lơ đãng mà bị cô cho thẳng vào miệng mình.

Hồi học đại học, chú Kiểm từng phát hiện ra rất nhiều vé tàu từ Bắc Kinh đến Hải Nam trong túi hành lý của Kiểm Biên Lâm, nên lúc đó, anh đã nói rằng bạn gái mình ở Hải Nam... Lại là một lời nói dối. Tuy không làm hại bất cứ ai nhưng giữa cô và anh đã chất chứa quá nhiều những lời như thế, càng chất càng cao, vô hình trung ngay cả trò chuyện bình thường cũng thấy cạm bẫy giăng khắp nơi.

Chú Kiểm lúc thì phiền muộn, lúc lại đau lòng, miên man kể rất nhiều chuyện năm đó. Chính vào lúc cảm xúc của ông đang dâng trào thì Kiểm Biên Lâm đẩy cửa bước vào.

Mục tiêu sống đã xuất hiện, chú Kiểm làm sao chịu bỏ qqua, liền mắng câu “thằng hư hỏng” với giọng điệu bực bội, rồi lại bắt đầu quở trách hết loạt trang phục của anh, cuối cùng khéo léo nhắc đến người bạn gái ở Hải Nam kia đã khiến anh năm đó bỏ lỡ bao nhiêu thời gian quý báu, may nhờ Sơ Kiến khuyên nhủ mới giúp anh quay đầu lại được.

Kiểm Biên Lâm chọn một chiếc ghế ngồi xuống, ngả người về phía sau, giơ mu bàn tay áp lên trán rồi nhắm mắt lại, từ đầu đến cuối không nói một lời, tỏ vẻ rất bài xích đề tài này. Thế nhưng, những việc này trong mắt chú Kiểm lại là sự phản kháng trong im lặng. Ông càng tiếp tục rầy la anh gay gắt hơn. Sơ Kiến bóc hết sạch vỏ bưởi, cầm trong tay một đồng múi bưởi ngon lành mà không biết có nên đưa hay không... Cô đành nhét cả vào miệng mình, coi như giúp bản thân có chút việc để làm.

“Ba, ngày mai con sẽ trở về Bắc Kinh.” Kiểm Biên Lâm coi như không nghe thấy lời dạy dỗ của ba mình, “Vừa nãy, con đã liên lạc với người phụ trách và sắp xếp xe xong cả rồi, có điều phải khiến Sơ Kiến thứ hai làm thủ tục xuất viện cho ba”.

Ngày mai ư? Anh trở về khản trương như vậy là vì ca mổ sao?

“Có việc gì gấp à?” Chú Kiềm vừa nghe nói con trai sắp phải đi thì lửa giận tắt ngấm, nhanh chóng khôi phục lại dáng vẻ ông lão cô độc tội nghiệp. “Ba còn nói xuất viện rồi sẽ nấu vài món ngon cho con ăn...”

“Con bận chút việc ạ!” Anh đáp ngắn gọn: “Chờ khi con xong việc sẽ đó ba đến Bắc Kinh sau”.

“Ừ, ừ, con phải chú ý giữ gìn sức khỏe đấy!” Về mặt ba anh ngập tràn lý tưởng.

Tối hôm đó, lần đầu tiên Sơ Kiến mất ngủ ngay trên chiếc giường nhỏ nhà mình, trằn trọc suy nghĩ rất cuộc có nên quan tâm anh không đây? Hay cứ mặc kệ như vậy? Cuối cùng, cô cũng không nghĩ ra phương án nào khả thi cả.

Sau khi anh đi, Sơ Kiến ở lại Hàng Châu thêm nửa tháng nữa. Nhiệm vụ mỗi ngày là buổi sáng khi ba mẹ đi làm thì ở bên cạnh chú Kiềm, giúp ông giải sầu. Từ bệnh viện về nhà rồi ra công viên, còn đẩy chú Kiềm đi siêu thị, thường xuyên gặp được láng giềng và người quen cũ. Rất nhiều người hâm mộ chú Kiềm khi được “cô con gái nuôi” hiếu thảo như thế chăm sóc, nhưng vẫn bóng gió trêu đùa là để con gái nuôi trở thành con dâu thì tốt hơn.

Chú Kiềm cười ha hả, liên tục nói thẳng con hư của mình làm sao xứng với Sơ Kiến. Đương nhiên, tất cả mọi người đều cho rằng đây chỉ là lời khách sáo mà thôi. Dù sao Kiềm Biên Lâm cũng tốt nghiệp trường danh giá, lại là ngôi sao nổi tiếng, so sánh thế nào thì điều kiện vẫn hơn một Sơ Kiến tốt nghiệp trường đại học bình thường, chỉ mới gây dựng được chút sự nghiệp nho nhỏ.

Sau khi xác nhận kết quả tái khám của chú Kiềm không còn vấn đề gì đáng lo, Sơ Kiến liền lập tức trở về Thượng Hải. Cô không giám hỏi nhiều về chuyện của Kiềm Biên Lâm, chỉ dặn dò Đồng Phi rằng nếu biết tin anh sắp làm phẫu thuật thì phải báo cho cô biết ngay. Ở Hàng Châu đã dặn dò, về Thượng Hải cô lại không yên tâm, phải xác nhận thêm lần nữa. Đồng Phi nói quả thật mọi công việc của Kiềm Biên Lâm đều được dời lại đến năm sau, một ngày có bốn, năm thông tin nhưng hoàn toàn không có tin nào liên quan đến chuyện phẫu thuật cả.

Cuối cùng, đến Đồng Phi cũng không thấy chuyện này có gì quan trọng nữa: “Nói không chừng chỉ là chẩn đoán sai thôi, hoặc là tái khám xong không còn vấn đề gì nữa chẳng hạn”.

Sơ Kiến không yên tâm lắm, nhưng lại cảm thấy không nên hỏi thăm nữa làm gì, đành dè nén nỗi lo lắng trong lòng.

Đến đầu tháng Mười một, nhân dịp cùng nghệ sĩ mình vừa kí hợp đồng đến Thượng Hải tham dự hoạt động, Đồng Phi đã hẹn gặp Sơ Kiến ở Phố Đông.

Hôm đó đúng lúc Sơ Kiến cũng đang rảnh rỗi, bèn đi nhờ xe đối tác cung ứng đến khách sạn. Lúc xuống xe, đối phương còn tốt bụng hỏi han: “Nửa tiếng nữa tôi sẽ về Phố Tây. Cô có cần tôi qua đón không?”

Khi anh ta hỏi, Sơ Kiến nghe thấy phía sau có người gõ cửa kính gọi mình. Là Tạ Bân. Cô lịch sự từ chối rồi vội vàng bước vào đại sảnh.

Tạ Bân vừa mới hút hai điếu thuốc xong, đưa bàn tay còn rảnh rỗi ra nhận lấy túi giấy trong tay Sơ Kiến: “Ai thế?”.

“Bên cung ứng.”

“Ồ, chưa lập gia đình à? Đã kết hôn rồi hay mới ly dị?”

“Không biết nữa...” Sơ Kiến bị hỏi đến khó chịu, “Em chỉ mới gặp anh ta hai lần thôi”.

Tạ Bân “À” một tiếng rồi cười khế: “Em đến tìm Kiềm Biên Lâm à?”.

“Không phải.” Sơ Kiến nể tránh nhưng vẫn bị Tạ Bân nhiệt tình cầm túi hộ. Cô nhìn anh với vẻ khó hiểu nhưng vẫn lịch sự trả lời: “Em đến tìm Đồng Phi”

“Ồ đúng rồi, hôm nay Đồng Phi cũng đến đây.” Rõ ràng là Tạ Bân cố ý. Mấy tầng khách sạn này đều được bao trọn gói để chuẩn bị cho đêm hội thời trang hôm nay, anh ta hoàn toàn có thể nhìn thấy tên của nghệ sĩ mà Đồng Phi dẫn đến trong danh sách, sao lại không biết chuyện người quản lý cũng có mặt chứ?

Nhưng biết thì sao? Tạ Bân không phân trần thêm mà điềm nhiên khoác vai Sơ Kiến, dẫn cô đi về phía thang máy: “ Dù sao em cũng không có giấy mời vào cửa, cô ấy lại phải xuống đón em, chỉ bằng để anh trực tiếp dẫn em lên đó cho tiện”.

Làm người quản lý của ai kia không phải mọi việc đều thuận lợi, người ma đều tiếp được hay sao!

Sơ Kiến hoàn toàn không chống đỡ được vẻ mặt tươi cười còn thân thiết hơn cả người thân của Tạ Bân. Đồng Phi thì càng vui vẻ tạo mối quan hệ tốt đẹp với “vị tiền bối trong những tiền bối” này. Thế là hai người bạn thân chuẩn bị gặp nhau trò chuyện riêng tư sau buổi trưa đã biến thành một mình cô ngồi lọt thỏm trong sofa nghe hai người kia nói chuyện trên trời dưới biển.

Nội dung câu chuyện đi từ việc khách sạn phục vụ nước ép trái cây không tươi, nhất định phải khiếu nại, cho đến vô số dự án đào tạo diễn viên sắp triển khai, rồi việc mọi người không sợ không có tiền hay không kêu gọi được đầu tư, chỉ sợ dù có quỹ lạm dụng đầu cũng không mời được diễn viên, sau đó lại đến chuyện diễn viên bây giờ đều tự nhận dự án phim...

“Tôi đâu có nhìn thấy tên Kiêm Biên Lâm trong danh sách nhỉ?” Cuối cùng, Đồng Phi bỗng nhớ ra, người trước mặt này đáng lẽ không nên xuất hiện ở Thượng Hải mới đúng, “Sao anh lại đến đây?”.

“Những ngôi sao điện ảnh có thể trụ vững trong chương trình tối nay quá ít nên ban tổ chức tạm thời nhờ chúng tôi đến đây chữa cháy.” Tạ Bân đau lòng lắc đầu, “Vừa hay mấy ngày nay, cậu ấy đều có cảnh quay đêm ở Thượng Hải”.

“Ồ!” Đồng Phi liếc nhìn Sơ Kiến, “Anh ấy không làm phẫu thuật à?”.

Tạ Bân nhìn Sơ Kiến: “Em không biết sao?”.

“... Không... Em không biết.” Cô lẩm bẩm.

“Chuyện đó hơi phức tạp.” Tạ Bân bắn khoản, “ Có thể tiến hành cũng có thể không, nhưng mọi người đều biết là hậu quả của việc không phẫu thuật sẽ nghiêm trọng hơn nhiều”.

Nghe không hiểu... Sơ Kiến nghe không hiểu cho lắm!

“Cậu ấy thường xuyên bị đau bụng. Em về Hàng Châu với cậu ấy mà không phát hiện ra à?”

...Hoàn toàn không phát hiện ra.

“Kiểm tra gì cũng đã làm hết rồi. Bất kỳ loại kiểm tra nào cô có thể nghĩ đến cũng đều không thể chẩn đoán chính xác được.” Tạ Bân tiếp tục giải thích chứng bệnh nan y này: “Bác sĩ đề nghị trực tiếp mổ ổ bụng, vừa phẫu thuật vừa tìm nguyên nhân căn bệnh. Dĩ nhiên, lời anh kể có thể không đúng chuyên môn cho lắm, nhưng nhìn chung phương án trị liệu là như thế”.

“ ... ”

“Cậu ấy vốn đã đồng ý nhưng lúc từ Hàng Châu trở về lại không đồng ý nữa. Theo lý thì hai chúng ta không quen thân đến mức này, nhưng anh thật sự lo lắng cho cậu ấy nên mới mặt dày đi hỏi hai người là ở Hàng Châu có phải đã xảy ra chuyện không vui gì hay không?”

Không khí yên lặng như tờ.

“Sơ Kiến à, mạng người quan trọng lắm đấy!” Tạ Bân nhìn cô chằm chằm, còn lặp lại một lần nữa: “Mạng người quan trọng lắm đấy!”.

Đồng Phi cảm thấy ngột ngạt vì bầu không khí yên tĩnh, đành phải nhìn dáo dác nhìn xung quanh để tìm chủ đề, chỉ thiếu điều đưa tay ra ngoài cửa sổ mà hét lên: “Ồ, có máy bay kìa!” nữa thôi. Nhưng dọc theo sông Hoàng Phố này không thấy được sân bay Phố Đông, đến máy bay cũng không có...

Qua một hồi lâu, cuối cùng Đồng Phi mới hắng giọng cứu vãn tình hình: “Sơ Kiến...”

“Không phải cậu cố ý hẹn mình đến đây đấy chứ?” Sơ Kiến nhìn Đồng Phi.

“Phải, mình thừa nhận.” Đồng Phi giao nộp vũ khí đầu hàng.

Sơ Kiến nhìn một lượt, từ Tạ Bân giả vờ vô tình gặp được mình dưới lầu đến Đồng Phi hợp mưu diễn tuồng với anh ấy. Cô đã sớm không còn tâm trạng so đo có phải mình bị lừa đến đây hay không nữa. Khi này, cô im lặng chỉ đơn thuần vì kinh hãi bởi mức độ phức tạp của căn bệnh kia: “Chương trình... của mọi người mấy giờ mới bắt đầu?”.

“Sáu giờ tối. Ba giờ bắt đầu trang điểm.” Đồng Phi cướp lời: “Bây giờ mới mười hai giờ hai mươi thôi, vẫn còn rất sớm”.

“Em có tiện gặp anh ấy không?” Sơ Kiến nhìn Tạ Bân hỏi ý.

“Dĩ nhiên! Dĩ nhiên!” Cầu còn không được nữa là. “ Anh có thể phòng, giờ sẽ lập tức dẫn em qua đó.”

Có trời mới biết Tạ Bân lòng vòng một hồi như vậy rốt cuộc cũng chỉ vì muốn dẫn cô đến bên Kiểm Biên Lâm mà thôi.

Phòng của Kiểm Biên lâm ở ngay tầng đó, chưa đến một phút Sơ Kiến đã theo Tạ Bân đến trước cửa phòng anh.

Khi Tạ Bân bước vào, Kiểm Biên Lâm vừa cởi hết nút áo sơ mi, kéo áo xuống phân nửa. Vừa trông thấy hai người họ, anh đã nhanh tay mặc lại áo, đưa lưng về phía cửa cài cúc áo lần nữa.

Bởi vì trời râm mát, trong phòng vốn không sáng lắm, anh còn kéo rèm cửa nên bên trong càng tối hơn. Không gian âm u càng tôn lên vẻ tĩnh mịch của nơi này.

“Gặp được dưới lầu, Sơ Kiến nói muốn đến thăm cậu một chút.” Tạ Bân mặt không biến sắc, cầm bộ vest treo trên giá, lăm bắm vài câu đại loại sao vẫn còn nhăn như vậy, quả là không ổn nên phải đi là lại lần nữa.

Nói xong, anh ấy nhìn hai con người còn đang tỏ vẻ ngại ngùng, lại khẽ nói thêm: “Nếu đã là chữa cháy thì cũng không cần đến sớm vậy đâu. Bốn giờ bắt đầu chuẩn bị cũng được. Hai người cứ trò chuyện đi. Tôi đi trước đây!”.

Kiểm Biên Lâm vốn ít nói, từ Hàng Châu trở về lại không chủ động liên lạc, Sơ Kiến cũng không biết phải nói gì mới có thể đề cập đến vấn đề sức khỏe của anh một cách tự nhiên.

Tạ Bân lại bỏ đi như thế, cô càng khó mở lời hơn. Do dự rất lâu, cuối cùng vẫn là cô cất lời trước, nội dung không liên quan gì đến cuộc phẫu thuật cả, chỉ đơn thuần là màn mở đầu xoa dịu bầu không khí giữa bọn họ: “Tối hôm qua, anh quay cảnh đêm à?”.

Anh không trả lời, chỉ hỏi ngược lại: “Tìm anh có việc sao?”.

“Ừm...”

Kiểm Biên Lâm hơi chau mày, khả năng cô chủ động đến tìm anh như vậy trong suốt hai mươi mấy năm qua chỉ đếm trên đầu ngón tay, nhất định là do “ công lao” của Tạ Bân rồi. Dựa theo tính cách của Tạ Bân, anh lẽ mờ đoán ngay được nội dung anh ấy đã nói: “Có phải tạ Bân đã nói với em là anh từ Hàng Châu trở về liền cố gượng đến giờ mà không chịu phẫu thuật không?”.

“ ... ”

“Bất kể anh ấy nói gì cũng chỉ đang khiến em hiểu lầm thôi. Đạo diễn bộ phim gần đây là người anh đã ngưỡng mộ từ hồi mười mấy tuổi, khó khăn lắm mới có được cơ hội hợp tác lần này, dù chỉ vào vai khách mời anh cũng không muốn bỏ qua nên mới rời Hàng Châu sớm hơn dự kiến. Đây cũng chính là nguyên nhân anh từ chối phẫu thuật. Tạ Bân biết rất rõ nhưng chắc chắn anh ấy đã không nói cho em biết sự thật. Bệnh của anh đau thì có đau nhưng uống thuốc giảm đau là có thể chịu được, quay thêm nửa tháng nữa là đóng máy rồi, phòng bệnh cũng đã đặt trước cả, mọi việc đều sẽ được tiến hành thuận lợi. Em hiểu không?”.

Hiếm khi anh nói nhiều như thế, trái lại khiến Sơ Kiến hoàn toàn ngỡ ngàng.

Từ phòng 1502 của Đồng Phi đi đến phòng 1528 của anh, suốt cả quãng đường, đầu óc cô đều rối loạn, cứ nghĩ đi nghĩ lại rằng nếu anh thật sự vì lần tranh cãi ở Hàng Châu mà không chịu làm phẫu thuật thì sao? Bất kỳ cảnh tượng nào cô cũng đều mừng tượng ra cả, chỉ duy có tình huống này là Sơ Kiến không nghĩ đến: Tạ Bân lừa cô đến đây!

“Ừm.” Ngoại trừ âm ừ ra, cô thật sự không biết phải nói gì để khiến bản thân khỏi cảm thấy xấu hổ, “VẬY... bác sĩ nói ca mổ có gì nguy hiểm không?”.

Tuy không thoải mái lắm nhưng Sơ Kiến cũng không quên trọng điểm nằm ở chỗ ca phẫu thuật này của anh quả thực khiến người ta lo lắng. Mổ bụng để tìm nguyên nhân cơn đau, nếu tìm được thì còn có thể đưa ra cách trị liệu thích hợp, nhưng không tìm được thì sao? Hoặc nếu tìm được nguyên nhân nhưng kết quả không tốt thì phải làm thế nào đây?

Đủ mọi vấn đề như muôn ngàn lớp sóng trùng trùng điệp điệp dâng trào trong lòng cô, nhưng Sơ Kiến đợi hồi lâu cũng không nghe thấy bất kỳ câu trả lời nào.

Kiểm Biên Lâm nhìn cô gái vẫn đang mặc chiếc áo khoác len kẻ ô vuông đen trắng trước mặt, lòng thầm nghĩ nếu nói cho cô biết “rất nguy hiểm” thì sẽ ra sao, mà nếu nói “không nguy hiểm” thì sẽ thế nào?

Ngoài hành lang, có người đột nhiên gõ cửa, hỏi Tạ Bản có ở đây hay không.

Kiểm Biên Lâm dứt khoát trả lời: “Không có”.

“Thôi được rồi.” Sơ Kiến dịu giọng: “Nếu anh không tiện nói thì cố gắng nghỉ ngơi cho tốt đi, đừng để mệt mỏi quá độ”.

Cô bỗng cảm thấy bầu không khí rất tệ, sợ lại xảy ra tranh cãi nên tự giác rút lui trước, mở cửa định đi ra. Nhưng vừa mở ra một khe nhỏ thì chàng trai phía sau đã sải vài bước đi đến, ra sức đóng sập cửa lại lần nữa: “Vừa rồi... anh đã gạt em”.

11. Chương 10

Type: Alex Pooh

Trên hành lang, Tạ Bản đang cầm quần áo suýt nữa bị cửa kẹp vào tay. Anh ấy hoảng sợ lùi về sau hai bước, liếc nhìn Đồng Phi cứ mãi cúi đầu dùng ba chiếc điện thoại di động không ngừng chat Wechat ở phía sau mình, khẽ hỏi: “Rốt cuộc, hai người này có triển vọng gì không vậy?”.

Đồng Phi suy nghĩ chốc lát, nhỏ giọng trả lời: “Nhà tôi thật sự xem nhà anh là người thân, đây cũng được coi là cơ sở phát triển tình cảm, gần quan được lộc mà. Có điều anh chàng nhà anh mạnh mẽ quá, chỉ biết ép người ta không được phép quen bạn trai, éo ăn cơm rồi ép cả gặp mặt, cô nàng nhà tôi đâu phải là trời sinh bị cưỡng ngược đâu... Anh cho anh ta đóng nhiều phim tình cảm đi, nói không chừng có thể khá hơn đấy!”.

“Câu ấy ghét đóng phim tình cảm, cô bảo tôi làm sao nhận phim tình cảm được, cho dù là đóng phim tình yêu giữa người và ma thì cũng phải diễn cảnh hôn mà.”

“...”

Tạ Bản lại nói nhỏ: “Tôi có thể bỏ tiền để cô ấy tạm thời ở bên cạnh Kiểm Biên Lâm không?”.

Đồng Phi: “Cút đi, quá đáng rồi đấy!”.

Tạ Bản: “Chỉ ở bên cạnh để Kiểm Biên Lâm vượt qua giai đoạn khó khăn này thôi mà. Nhưng nhà cô nhẫn tâm quá, chút đường lui cũng không chừa cho người ta. Đây là thời kì đặc biệt đấy!”.

Đồng Phi thì thầm: “Tôi đồng tình sâu sắc với anh. Nhưng bất cứ ai cũng là một cá thể độc lập, đành phải xem duyên phận thế nào thôi”.

Nói xong Đồng Phi lại cảm thấy không ổn, tại sao lại nói là Sơ Kiến không đúng cơ chứ? Cô ấy lại khẽ thủ thỉ: “Nhà tôi không phải dạng người nhẫn tâm đâu nhé! Tôi khóc lóc cả một buổi tối, Sơ Kiến liền bán nhà, cho tôi hai triệu mở studio đấy! Cô ấy là mẫu người thích mềm không thích cứng điển hình”.

Tạ Bản cười khỏ sở lắc đầu: “Nhưng cái cậu Kiểm Biên Lâm này, bảo cậu ấy đi cầu xin người khác còn khó hơn là bảo cậu ấy đi chết”.

“Cái này gọi là không phải trời sinh một đôi rồi.”

“Anh Bản!” Người vừa đến tìm Tạ Bản đã quay trở lại, “Mau lên đi! Ban tổ chức đang hỏi anh đấy! Để Ứng Thần và Kiểm Biên Lâm cùng đi lên thăm đồ có được không?”

Tạ Bản tỏ ra khá khó chịu: “Quái đản, hai người đàn ông cùng nhau bước lên thăm đồ à? Chút nữa tôi gọi điện trao đổi lại với họ xem sao”.

Sơ Kiến rút vội tay về. Hóa ra Tạ Bản đang ở ngay ngoài kia. Qua cánh cửa, vừa nãy cô còn loáng thoáng nghe thấy giọng nam nữ đang nói chuyện với nhau nữa. Bị người nọ gọi như thế, cô đã đoán được có lẽ đôi nam nữ kia là Tạ Bản và Đồng Phi rồi. Cô quay đầu lại, ngập ngừng muốn nói rồi lại thôi, liền nhích vào trong đứng yên đấy. Ngoài cửa có người, lỡ như bị nghe thấy thì sẽ khó xử lắm!

Dường như cũng muốn phối hợp với suy nghĩ của cô, ngoài cửa lại có người gọi “Anh Bản!” lần nữa. Hành tung của Tạ Bản bị bại lộ lần hai, anh ấy càng tỏ ra bức bối: “Đừng gọi nữa, tôi đi ngay đây!”.

“Sơ Kiến!” Kiểm Biên Lâm gọi tên cô.

Anh rất hiếm khi gọi cô như thế, hiếm hoi đến nỗi cô đã không còn nhớ lần trước là chuyện từ khi nào nữa. Cô vẫn vịn tay nắm cửa, máy điều hòa phả ra từng làn gió ấm, rõ ràng là họ đứng cách nhau rất xa nhưng không khí lại như từ ấm áp chuyển sang lạnh lẽo. Cơn gió len lỏi vào người Sơ Kiến từ cổ áo và tay áo, khiến cả người cô bị thổi đến lạnh buốt: “Không sao! Lúc này, anh nói gì em cũng không để trong lòng đâu”.

Cô sợ anh... sợ tâm trạng anh bị kích động rồi hai người lại cãi nhau.

“Anh thật sự đang lừa em.”

“... Không sao.”

Kiểm Biên Lâm cảm nhận được sự căng thẳng trong lòng Sơ Kiến nên không dám chạm vào cô.

“Rất nhiều việc xảy ra trước đây đều là lỗi của anh.” Lòng bàn tay anh đặt lên cửa, trán áp vào mu bàn tay mình, cất lời bằng giọng khàn khàn chưa từng có: “Lần này cũng là lỗi của anh. Anh xin lỗi. Anh muốn mình cứ không làm phẫu thuật để bệnh tình trở nên nghiêm trọng hơn, khiến em áy náy và mềm lòng. Có như vậy, em mới có thể ở bên anh. Anh biết mình đã hứa với em từ lâu rằng chỉ cần cho anh chút thời gian thì anh sẽ có thể điều tiết được bản thân. Nhưng anh đã thử rồi, quả thật... anh không làm được. Từ lúc anh năm tuổi, chúng ta đã ở bên nhau. Em và ba là hai người thân duy nhất của anh. Ai trong hai người rời khỏi anh, anh cũng đều không thể chịu được...”.

Trái tim cô bỗng như bị thứ gì đó bóp chặt, thậm chí ngay cả thở cô cũng không dám, chỉ đành giương mắt nhìn anh đầy ngốc nghếch.

Đây thật sự là anh sao? Suốt hai mươi hai năm quen biết nhau, anh chưa từng như vậy. Những lời như “Anh không thể chịu được” hay “Anh xin lỗi” đều quá lạ lẫm. Ngay cả khi gây ra họa lớn hay lúc chán chường nhất, anh cũng chưa từng nói qua. Anh không bao giờ chịu xuống nước, vậy mà...

“Anh không chịu được! Sơ Kiến, anh xin lỗi...”

Kiểm Biên Lâm tự tay mở cửa cho cô. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi từ lúc cánh cửa được hé ra một khe nhỏ cho đến khi hoàn toàn mở rộng, lòng cô bất giác đã mềm nhũn, nhưng vẫn cố kìm nén không nói một lời.

Kiểm Biên Lâm không thể đưa cô về, ngay cả tiễn cô ra cửa cũng không được. Tuy khách sạn này không có thể phòng, không thể tùy ý ra vào, nhưng nguy cơ bị chụp lén vẫn luôn rình rập bất cứ lúc nào.

Sơ Kiến một mình rời đi. Cô đứng giữa thang máy, nhìn mấy nhân viên khách sạn vừa nói vừa cười, thì thầm bàn luận hôm nay có bao nhiêu ngôi sao đến tham dự chương trình thời trang gì đó, còn rớt rít xem ai thật sự xinh đẹp, có gì khác biệt giữa đời thực và màn ảnh, có mang mấy thứ phụ kiện độn ngực, nâng chiều cao, tăng kích cỡ hay không...

Lúc ra đến đại sảnh khách sạn, Sơ Kiến mới nhớ ra mình chưa nói một tiếng với Đồng Phi đã bỏ đi. Trong đại sảnh có rất nhiều người đang làm thủ tục, còn có thể nhìn thấy vài người giống học sinh đang chầu chực bên ngoài, nhất định là chờ đợi mấy diễn viên và ngôi sao trên đó rồi. Cửa kính bị đẩy ra, gió bất chợt lùa vào khiến trái tim Sơ Kiến lạnh buốt, cô nặng nề bước ra ngoài.

Điện thoại di động trong túi rung lên, Sơ Kiến lấy ra xem. Là Kiểm Biên Lâm gọi đến. Cô thẳng thốt.

Hai người bên ngoài muốn đi vào nhưng bị cô cản đường nên nói một câu xin nhường đường. Sơ Kiến bối rối xin lỗi rồi ngờ nghếch tránh ra, băng qua họ, bước hai bước đến phía trước cửa kính rồi bắt máy.

Trong điện thoại có tiếng nước chảy, chắc là đang ở chỗ rửa tay hoặc phòng tắm, còn anh thì chẳng nói gì.

Sơ Kiến sợ tiếng gió rít quá mãnh liệt sẽ át đi tiếng nói của mình liền quay người đối mặt với tấm kính, nhẹ nhàng khuyên nhủ anh: “Anh nghỉ ngơi cho khỏe trước đã, buổi tối còn phải tham gia chương trình...”

“Hãy để anh thử một lần cuối cùng thôi...” Tiếng nước chảy đột ngột dừng lại, chỉ còn tiếng hít thở dừng lại, chỉ còn tiếng hít thở rõ rệt của anh. Âm thanh kia dường như rối loạn và nặng nề, chất chứa đè nén, anh lên tiếng, từng chữ từng chữ truyền đến từ điện thoại: “Nếu như vẫn không được, anh sẽ từ bỏ”.

Cô quên mất phải che điện thoại lại, gió rít gào xuyên qua tai nghe, bên kia cũng đang chờ đợi.

Giờ khắc này, cô như trở về hành lang mờ tối thuở cấp hai, đứng trên bậc thang thứ hai, lấy can đảm nói với về phía Kiểm Biên Lâm đang khóa xe: “Thật ra em không thích anh đâu...” Tất cả nỗi dằn vặt đều bắt đầu từ khi ấy, bắt đầu từ lúc anh không nói một lời, chỉ nhìn cô đắm đắm mà không có lấy một lời phản bác. Từ giây phút ấy, cô đã thấy mình nợ anh thứ gì đó.

Nhiều năm trôi qua, cô đã thử hết tất cả mọi cách, từ cự tuyệt, trốn tránh, lạnh nhạt đến hứa hẹn cho anh thời gian bình tĩnh rồi lại từ chối, nhưng tất cả đều vô ích. Như lời anh nói, nếu không thử thì cả cuộc đời sẽ chỉ là nút thắt chết.

“Nếu không được...”

“Nếu không được, anh sẽ từ bỏ hy vọng.” Tiếng nhịp thở của anh càng lúc càng dồn nén, đè nặng đến mức khiến cô cũng như muốn ngạt thở.

Sơ Kiến ngập ngừng thật lâu: “Em... Để em suy nghĩ đã”.

Điện thoại bị ngắt ngang. Sơ Kiến vốn định gọi xe nhưng đầu óc quá rối loạn. Thế là cô quyết định đi bộ một mạch dọc đại lộ Tân Giang, từ công viên Thế Bác đến bờ sông Hoàng Phố.

Đi được nửa đường, cô gọi điện cho mẹ. Lúc cuộc gọi được kết nối, S Kiến nghe thấy đầu bên kia là tiếng mẹ đang trách ba cô mua phải rau cải cúc già xơ.

Sau khi nghe tròn ba phút nội dung làm sao để lựa cải cúc ngon, Sơ Kiến giả bộ hỏi vu vơ: “Sao hồi đó mẹ lại lấy ba vậy? Ba ngốc thế mà. Là do tình yêu thật sự sao ạ?”.

“Tình yêu thật sự cái gì? Ai mà có tình yêu thật sự với ông ấy! Hồi đó, mẹ chỉ gặp ông ấy đúng ba lần. Mỗi lần đi hẹn hò, ông ấy đều dẫn đứa cháu trai theo. Từ đầu đến cuối đều là mẹ nói, ba con chỉ khen mẹ một câu là ‘Mắt em đẹp như mắt bồ câu vậy’, còn nói ông ấy đã xem mắt bảy lần rồi nhưng đều thất bại, nếu mẹ không ưng ý thì chẳng ai thèm lấy ông ấy nữa cả.” Mẹ cô cười vô cùng vui vẻ: “Khi đó, mẹ nghĩ bụng thôi rồi, nếu mẹ không ưng thì chắc ông ấy sẽ tự sát mất, thế là cắn răng đồng ý luôn”.

Mẹ còn nhắc mãi đám trẻ bọn con không hiểu đâu, tư tưởng của những người thời ấy đều đơn giản lắm.

Sơ Kiến ậm ừ vài câu rồi cúp máy.

Cô đi đến mức chân mỏi nhừ mới bắt xe taxi trở về chung cư mình ở. Cửa hàng bán hải sản mà Sơ Kiến vẫn thường đến hôm nay đóng cửa nghỉ bán. Cô gõ cửa, di chủ quán trông thấy cô liền mời vào, còn mang luôn cho cô mấy món thập cẩm thường ăn, nào là ốc biển, sò, hào sống...

“Anh trai cô đâu?” Di chủ quán đặt nửa cốc rượu mơ bên cạnh tay cô.

Sơ Kiến đáp: “Anh ấy tham dự chương trình ở Phố Đông rồi ạ!”.

Dì chủ quán lại tiếp tục đi làm việc khác.

Năm ngoái, Kiểm Biên Lâm từng đến Thượng Hải thăm cô. Lúc đó, cô đang ở Bắc Kinh khảo sát vị trí cửa hàng. Chính anh đã đặt mua hải sản ở đây, tới đêm khi Sơ Kiến trở lại liền bị dì chủ quán kéo vào ăn một bữa. Khi ấy, anh nói mình là anh trai của cô, có lẽ vì sợ có người tiết lộ tin tức.

Sơ Kiến tiếp tục ăn đồng ốc đồ kia.

Từng vỏ ốc rỗng tuếch bị vứt lung tung trên chiếc bàn gỗ màu vàng nghệ. Cô vẫn lặng thinh, tiếp tục ra sức ăn uống, Cô ép bản thân nhất định phải ăn xong những món này rồi mới đưa ra quyết định.

...

Cùng lúc này, Kiểm Biên Lâm còn đang đi trên thảm đỏ như không có gì xảy ra.

Đêm nay, vẻ mặt anh vẫn như bình thường, ngôi sao nữ đi cùng vẫn không được khoác tay anh. Anh vẫn làm tròn trách nhiệm tiếp nhận phỏng vấn nhưng dĩ nhiên rất kiệm lời. Trước khi bước vào hội trường, anh vẫn phối hợp với truyền thông, phối hợp với ống kính và vẫn không thích tươi cười như thường lệ...

Tóm lại là không có thay đổi gì đặc biệt.

Chỉ là khi anh ngồi vào chiếc ghế giữa hàng thứ hai, trò chuyện với nam diễn viên đóng chung bộ phim trước đó, đã tiện tay tháo cây bút màu xanh đậm đang đeo ra. Đây cả bàn tay anh đều là nắp bút, đầu bút, ngòi bút, thân bút và đuôi bút. Sau khi tháo ra xong, anh nghiền ngẫm chốc lát rồi lại lắp vào...

Trong số những gương mặt tham gia chương trình tối nay có rất nhiều người xuất thân từ ca sĩ, nhưng lại rất ít người xuất thân từ giọng ca chính của một ban nhạc rồi cuối cùng chuyển qua làm diễn viên như anh. Lại vì được truyền hình trực tiếp, đương nhiên là mấy nam thần đang nổi tiếng dễ dàng được mời đến góp vui rồi.

Phía ban tổ chức đã sớm thương lượng với Tạ Bân, muốn tuyên truyền và phát sóng trực tiếp tiết mục của Kiểm Biên Lâm thì đều phải lấy nguồn clip của họ...

Nhạc nền vốn là một bài hát tiếng phổ thông, cũng là ca khúc chủ đề trong bộ phim anh tham gia diễn xuất, nhưng khi Kiểm Biên Lâm đi lên thảm đỏ thì tạm thời được đổi thành bản Dạ khúc nửa vầng trăng* tiếng Quảng Đông.

* Dạ Khúc Nửa Vầng Trăng của ca sĩ Lý Khắc Cần trình bày, nhạc Hoa lời Việt là ca khúc Tình Nồng do Khúc Lan đặt lời.

Khi micro được đưa đến trước mặt Kiểm Biên Lâm, cây bút trong tay anh đã bị tháo ra thành từng mảnh nhỏ lần thứ ba mươi bảy. Anh đứng ở hậu trường, thừa dịp nhân viên đeo tay nghe giúp mình liền cho đồng mảnh vụn kia vào túi quần tây.

Nhân viên sân khấu thoáng nhìn anh với ánh mắt kì quặc, gật đầu ý bảo đã chuẩn bị xong.

Ánh đèn không chiếu vào anh mà rọi thẳng vào ban nhạc và nghệ sĩ piano trên sân khấu, điều này sẽ khiến anh thấy tự nhiên hơn. Từ từ khẽ cất lời hát, đến tận khi lên cao trào thì ca từ mới càng xúc động hơn: “Chưa từng nghĩ sẽ rời xa nhau, nhưng trái tim anh từng phút từng giây vẫn trao trọn cho em... Mọi vương vấn cùng bao khát vọng của anh cứ mãi trải dài theo những năm tháng về sau...”.

Trong quán hải sản đang đóng cửa.

Sơ Kiến đang cúi đầu ngồi trên chiếu tatami, vẫn nghiêm túc ghim cây tăm từng chút từng chút một vào con ốc đồ cuối cùng trong đĩa sứ trắng.

Đã là con ốc đồ cuối cùng rồi.

Thịt ốc bám quá chặt, đã cố gắng làm rồi mà vẫn không khều ra được. Vì quá dùng sức nên cây tăm bắt ngờ gãy thành hai nửa trong lòng bàn tay cô.

Cô ngỡ ngàng, trong nháy mắt chợt nghĩ đến rất nhiều chuyện. Nghĩ đến Tạ Bân nghiêm túc nói với cô về chứng bệnh phức tạp của anh, nghĩ đến Kiểm Biên Lâm trầm mặc tựa lên cửa khê nói những lời xin lỗi kia

và cả câu nói cuối cùng trong điện thoại gần như là cầu khẩn của anh nữa: “Hãy để anh thử một lần cuối cùng. Nếu vẫn không được thì anh sẽ từ bỏ hy vọng...”.

Sơ Kiến đặt vỏ ốc cuối cùng xuống. Cô với lấy hộp khăn giấy ở góc bàn rồi rút ra rất nhiều tờ, lau sạch từng ngón tay một.

Cửa sổ trò chuyện Wechat với Kiểm Biên Lâm trong điện thoại di động hiển thị tin nhắn cuối cùng lúc anh ở Hàng Châu, vẫn là hai chữ “Xin lỗi”.

Sơ Kiến nín thở gõ rất nhiều, xóa rồi lại sửa, sửa xong lại xóa. Trái tim đập mãnh liệt, yết hầu cũng căng chặt đến mức khô khốc. Sau nhiều lần lấy can đảm, rốt cuộc cô mới gửi đi một chữ: Được.

12. Chương 11

Type: Alex Pooh

Sơ Kiến gửi xong tin nhắn mà thấy thật hoang mang và dao động. Cô dứt khoát cầm điện thoại lên chơi game liên tục để khiến bản thân phân tâm.

Cả buổi tối hôm đó, cô ngồi trên chiếu tatami nghịch điện thoại, dì chủ quán ở phòng kế bên vừa chuẩn bị thức ăn cho ngày mai vừa xem ti vi. Thời gian cứ dần trôi qua như thế.

Đến khi ngón cái mỏi nhừ, Sơ Kiến mới tắt trò chơi đi. Nhìn giờ, thấy không còn sớm nữa, cô gọi với dì chủ quán: “Dì ơi, thùng rác nhà mình đặt ở đâu ạ?”.

Một chiếc đĩa nhựa màu xanh nhanh chóng được đặt lên bàn.

Toàn bộ thế giới đột nhiên trở nên tĩnh lặng.

Ti vi ở bên ngoài vẫn còn đang phát bản tin thời sự lúc nửa đêm. Những tin tức cứ rót đầy vào tai nhưng Sơ Kiến lại chẳng nghe thấy gì cả. Cô ngẩng đầu nhìn bóng người đang che lấp ánh sáng màu vàng từ chiếc đèn trên tường. Không phải anh ấy... đang tham gia chương trình sao?

Lòng bàn tay vẫn còn một chiếc vỏ ốc rỗng, cô không để ý, bỗng nắm chặt, cạnh sắc đâm vào tay đau nhói khiến cô giật mình vứt ngay xuống bàn. Chàng trai trước mặt cỡi chiếc mũ trên đầu xuống, vứt sang một bên, quỳ một gối trên chiếu tatami, nhanh chóng thu dọn bãi chiến trường trên bàn cho cô.

Sơ Kiến bối rối, dường như giúp hay không giúp cũng không phải phép.

Một chữ “Được” ấy đã khiến cô phải nghĩ ngợi suốt cả một buổi chiều và thêm một buổi tối mà dường như tâm lý vẫn chưa sẵn sàng. Sao Kiểm Biên Lâm lại chạy đến đây vào lúc này kia chứ? Tối nay không phải có chương trình sao? Kiểu đêm hội thời trang thể này không phải là ngay sau đó sẽ đến tiệc rượu nửa đêm trác táng sa đọa ư? Mọi người sẽ ngồi cùng nhau trên dây sofa lưng cao than vãn về chuyện thiếu hụt lực lượng diễn viên chất lượng, dẫn đến tình trạng giải thể của đoàn làm phim, sẵn tiện cùng nhau bàn bạc kế hoạch công việc năm sau hay dự đoán doanh thu phòng vé của những bộ phim triển vọng hàng đầu...

Nhưng sao anh lại ở đây thu dọn rác chứ? Vậy là sau chữ “Được” ấy rồi thế nào? Tối nay sẽ bắt đầu hẹn hò ư?

Sơ Kiến lần lượt rút bảy, tám tờ khăn giấy ra lau từ ngón tay đến miệng rồi lại trở về tay, xem như tìm chút việc làm cho bản thân trong lúc anh đang thu dọn tàn cuộc.

Đến cuối cùng, Kiểm Biên Lâm dọn dẹp xong cũng ngồi ghé nửa người lên chiếu tatami. Tay anh chạm phải cái túi quần mình, phát hiện ra cây bút bi bị tháo rời từng bộ phận nhỏ rời rạc vẫn chưa được ghép lại với nhau. Anh lẳng lặng lấy ra lắp lại từng chút một lần nữa. Không gian xung quanh họ trở về im ắng, không có bất cứ tiếng động nào. Anh lắp xong liền đặt lên bàn.

Dưới ánh đèn màu vàng ấm áp, Sơ Kiến liếc mắt nhìn và nhận ra chiếc bát này. Trên môi còn vương mùi mù tạt lúc ăn ốc đỏ khiến cô hơi ngại ngùng, lơ đãng liếm môi dưới.

Kiểm Biên Lâm nhìn thấy động tác nhỏ này của cô liền nói: “Em ăn những thứ này mà dạ dày không khó chịu à?”.

Cô nói thầm: Đã quen rồi!

“Trong nhà có đồ gì ăn được không?”

Cô lắc đầu.

Kiểm Biên Lâm đi ra ngoài, quen thân nói với dì chủ quán hai câu rồi để lại một lời nhắn, bảo Sơ Kiến tiếp tục xem ti vi chờ mình. Nhạc hiệu kết thúc chương trình thời sự buổi tối vang lên cũng là lúc anh bước ra ngoài.

Một bát sò chưng trứng nóng hôi hổi, bốc hơi nghi ngút được đặt trước mặt cô.

“Ăn hết đi!” Chiếc thìa sứ rơi nhẹ vào trong bát.

“Anh biết làm món này á?” Sơ Kiến kinh ngạc.

“Những món em thích ăn anh đều biết làm cả.”

“...”

Dì chủ quán nghe thấy liền cười khanh khách, khen người anh trai này tốt thật.

Hết tin thời sự, ti vi chuyển sang phát lại chương trình giải trí nào đó, đủ hạng mình tinh bị kéo leo lên núi đến mồ hôi nhễ nhại đầm lưng trong bầu không khí ồn ào và náo nhiệt... Sơ Kiến cầm chiếc thìa chỉ vào màn hình, định xoa dịu cảm giác lúng túng đang đột ngột tăng vọt này: “Anh có tham gia mấy thể loại chương trình thể này không?”.

Kiểm Biên Lâm còn chưa trả lời thì dì chủ quán đã vỗ đùi, lập tức nói: “Tham gia đi, nhất định phải tham gia đây, dì thích xem chương trình này nhất”, còn bắt đầu nói rằng: “Nếu anh trai cháu tham gia thì ngày nào dì cũng sẽ nói cho khách biết là ngôi sao nổi tiếng này đã từng làm món sò chưng trứng ở quán dì cho mà xem...”

Trong tiếng nói chuyện hăng hái của dì chủ quán, Kiểm Biên Lâm chăm chú nhìn màn hình ti vi: “Em thường hay xem chương trình này à?”.

“Không, không phải... Em không hay xem lắm đâu.” Chẳng qua là đang tìm đề tài tán gẫu thôi mà.

Sơ Kiến buồn bực cúi đầu ăn sò, thành thạo lấy nhân ra rồi thả sạch vỏ xuống bàn. Từng chiếc vỏ sò được vớt lên bàn lách tách rất có trật tự.

Kiểm Biên Lâm cứ ngắm cô ăn mãi như thế.

Khi này chương trình truyền hình trực tiếp vừa kết thúc, anh liền lái xe của Tạ Bán rời khỏi đó với tốc độ khá nhanh, cũng may là đường không bị tắc. Tất cả mọi chuyện dường như đã được định sẵn. Anh lao xuống lầu bằng tốc độ nhanh nhất có thể. Nhưng lúc nhận được tin nhắn kia, anh lại phát hiện bản thân hoàn toàn không biết cô đã về nhà hay chưa.

Quán hải sản này là nơi anh thường xuyên mua đồ ăn mang về cho Sơ Kiến, vốn định ngồi đây đợi, không ngờ lại gặp được cô.

Sơ Kiến ăn gần hết mới sực nhớ ra hình như anh còn chưa ăn thì phải. Cô “à” một tiếng, vừa định hỏi thì...

“Anh ăn rồi.” Kiểm Biên Lâm im lặng một lúc rồi bổ sung thêm hai chữ “Không đói”.

“Ồ!” Cô cúi đầu, dùng thìa múc phần trứng chưng không còn thừa lại bao nhiêu, trong lòng không ngừng suy nghĩ rốt cuộc là anh muốn... thử thể nào, lẽ nào định ở lại đây tới nay sao?

“Tối nay, anh bay chuyển đêm về Hồng Kông.”

“Thật à?” Sơ Kiến vô thức nhướn miệng cười.

Kiểm Biên Lâm xoay chiếc mũ trong tay, khẽ lắc đầu, nở một nụ cười bất đắc dĩ trước vẻ mặt hân hoan vui mừng khi nghe tin anh phải đi của cô... Thôi vậy, cứ từ từ, từng chút một.

Trước khi hai người rời khỏi quán, lúc tính tiền, Sơ Kiến và anh đồng thời lấy ví ra, nhưng trước ánh mắt của Kiểm Biên Lâm, cô lại lặng lẽ cất ví của mình đi. Dì chủ quán tìm tiền lẻ trả lại, còn tiện thể thần bí nói với Kiểm Biên Lâm rằng mình sẽ kín miệng, không nói ra chuyện ngôi sao nổi tiếng đang ở khu chung cư này đâu...

Rời khỏi cửa hàng của dì chủ quán vô cùng nhiệt tình ấy, hai người họ đi vào chung cư rồi lên tầng.

Ra khỏi thang máy, bên trái là nhà Sơ Kiến, bên phải là nhà Kiểm Biên Lâm.

Sơ Kiến cất lời: “Chúng ta vào nhà nào...”.

Cùng lúc ấy, Kiểm Biên Lâm cũng nói: “Anh cứ cảm thấy nơi này không an toàn...”.

Hai người liếc mắt nhìn nhau.

Sơ Kiến: “Cái gì không an toàn?”.

Kiểm Biên Lâm: “Vào nhà em đi!”.

... Lại cùng một lúc.

Lúc này, tâm trạng Kiểm Biên Lâm rất tốt. Anh bất giác mỉm cười rồi khẽ hất cằm: “Em nói trước đi!”.

“Em nói xong rồi... Anh nói đi!”

“Nơi này chỉ có hai căn hộ, bình thường anh lại không ở nhà, nếu như có người ẩn nấp ở đây thì em muốn kêu cứu cũng rất khó.”

Chắc là không đáng sợ như vậy chứ? Sơ Kiến nhìn xung quanh.

“Đợi anh đi Hồng Kông về thì lại đi xem nhà vậy, phải tìm kiểu một tầng một hộ quét thẻ mới vào được ấy.”

“Ồ!” Cô gật đầu rồi lập tức thốt lên: “Hả?”.

Không đúng, sao lại là một tầng một hộ?

Kiểm Biên Lâm đã sớm quen với vẻ mặt ngốc nghếch của Sơ Kiến, liền đáp ngay: “Chúng ta có thể thuê hai căn hộ tầng trên tầng dưới”.

Sơ Kiến bước vào nhà với vẻ kinh hoàng như thế. Trời rất lạnh nhưng trán cô lại đổ đầy mồ hôi. Tóc mái rũ rượi để lộ một vết sẹo nhỏ mờ nhạt ở đuôi lông mày, nếu không nhìn kỹ sẽ không nhận ra.

Kiểm Biên Lâm rũ mắt, nhìn chằm chằm vào vết sẹo nhỏ kia.

Đó là vết thương để lại hồi học thể dục năm nhất đại học, cô bị thương khi bạn học không cẩn thận đụng vào nhưng anh không hề hay biết. Suốt nhiều năm như thế trong cuộc đời cô, duy chỉ có năm thứ nhất đến hơn nửa năm thứ hai đại học là khoảng thời gian trống rỗng đối với Kiểm Biên Lâm. Anh chẳng biết gì cả, cô vui vẻ hay đau buồn, học xa như vậy có nhớ nhà không, tiền tiêu vặt có đủ dùng không, có... người theo đuổi hay không... Những điều đó anh hoàn toàn không biết.

Nhất là việc bị thương để lại sẹo này, vừa nhìn đã biết là do xử lý không tốt rồi. Hồi bé, Sơ Kiến rất thích trèo cây và nhảy dây nên việc hay té ngã là chuyện bình thường, đều nhờ anh xử lý nên da cô mới lành lặn như vậy. Nếu lúc ấy anh ở bên cạnh cô, vết sẹo ở đuôi lông mày này sẽ không thể nào xuất hiện được.

Nếu như bản thân anh không kích động đến vậy... có lẽ, họ đã sớm ở bên nhau rồi.

Bị anh nhìn như vậy, Sơ Kiến hơi sợ. Cô đang bò rạp trên cửa, nhìn qua mắt thăm xem trong góc hành lang có bóng người nào không, nhận ra sự bất thường của anh bèn ngẩng đầu lên.

Kiểm Biên Lâm hơi nghiêng đầu nhìn, đặt tay lên cổ áo len của cô rồi đưa ngón tay cái chạm vào sau cổ cô, mơ hồ như có như không, như thể đang nhẹ nhàng lau đi vết bẩn ở nơi đó.

Sơ Kiến gần như nín thở, tay vịn lên cửa, thân thể nửa tựa vào anh, nửa vắt vẻo, hồi lâu chẳng dám cử động.

“Sao lại ra nhiều mồ hôi như vậy?” Giọng anh khàn khàn khó hiểu.

“Mặc nhiều quá...” Cô bị bầu không khí này đàn áp đến mức không dám nói chuyện lớn tiếng: “... Nóng”.

Ngón tay anh khê rời khỏi làn da cô: “Đi thay quần áo đi!”

Sơ Kiến thoáng chốc tỉnh táo trở lại, bối rối mở tủ giày ra rồi chỉ vào đôi dép đi trong nhà: “Anh quen quá rồi, tự mình thay đi!”, nói xong cô chạy ngay vào phòng ngủ. Khi đóng cửa lại, chân cô đã bủn rủn lắm rồi. Cô hơi ngây dại tựa lưng vào cửa.

Quả thật là gượng gạo vô cùng! Nơi này cứ như chỗ lán nạn, tạm thời chia tách hai người họ vậy. Nếu có cuộc điện thoại bất thành linh gọi anh đi thì tốt biết mấy! Cô mới vừa quyết định xong, còn chưa chuẩn bị sẵn sàng đã phải đối mặt kiểu này, như thể là hai người đang yêu đương gặp nhau vậy...

Chỉ nghĩ đến từ “yêu đương” thôi đã đủ khiến Sơ Kiến trần trở hơn mười ngày rồi.

Cửa bị gõ từ bên ngoài, âm thanh dội thẳng vào tai.

“Em còn chưa thay xong, đợi...”

“Không cần mở cửa!” Giọng nói của Kiểm Biên Lâm vang lên trước: “Anh chỉ muốn nói với em vài câu thôi”.

Sơ Kiến “Vâng” một tiếng, cũng chẳng biết cách cánh cửa này, bên ngoài có thể nghe thấy hay không nữa.

Sau một khoảng im lặng thật dài của người bên kia, Kiểm Biên Lâm cũng tựa lưng vào cửa: “Vừa rồi lái xe một mạch đến đây, anh không kiểm chế được nên muốn gặp em trước khi đi Hồng Kông”.

Tay cô vô thức trượt trên van cửa, lại lí nhí cất tiếng “Vâng”.

“Anh có điểm nào khiến em không thích thì cứ nói cho anh biết.” Giọng Kiểm Biên Lâm hơi khàn khàn: “Anh... tính tình không được tốt lắm, chưa từng hẹn hò với ai nên không có kinh nghiệm. Những việc này em biết rõ hơn bất cứ ai.”

Ngón tay Sơ Kiến hơi cong lên, nhẹ ngoắc vào cánh cửa.

Người đã quen biết từ lúc lên bốn...

Bắt đầu từ lúc học nhà trẻ đến tiểu học, trung học cơ sở đến trung học phổ thông, cô nhìn anh mặc qua đủ loại kích cỡ đồng phục học sinh, biết rõ quá trình mắt kính anh tăng độ, còn biết khi nào anh mở cận thị. Một chàng trai quen thuộc như thế đang nói với cô qua cánh cửa: Anh chưa từng có bạn gái, nếu có chỗ nào không tốt thì em hãy nói cho anh biết...

“Sơ Kiến?”

Giọng nói của cô hơi khàn, thoáng mơ hồ cũng chỉ biết “Vâng” một tiếng.

“Anh phải đi đây.”

13. Chương 12

Type: Chuot tery

Đi rồi sao? Nhanh vậy à?

Sơ Kiến hít sâu, cảm thấy mình nên mở cửa ra. Đúng vậy, mở cửa ra!

Thế là chứng ngại vật ngăn cách giữa hai người họ cứ thế đột nhiên biến mất. Kiểm Biên Lâm chống một cánh tay bên cạnh cửa, tiêu điểm ánh nhìn thoát cái chuyển từ chú gấu nhỏ treo trên cửa sang cô khiến anh khá sững sốt.

“Em... nhớ ra còn gói mì ăn liền, để em nấu cho anh bát mì.” Cô kìm nén rất lâu mới dám thốt ra một câu như vậy.

Kiểm Biên Lâm vẫn giữ nguyên tư thế, nghĩ ngợi rồi gật đầu. Sau khi Sơ Kiến chạy vào bếp, anh đứng ở hành lang gửi tin nhắn cho trợ lý, bảo cậu ta đến đây lấy chìa khóa nhà rồi đến cửa đối diện ngồi đợi một lát.

Thế là lúc Sơ Kiến đang lục lọi tìm trứng gà khắp nơi, bỗng nghe thấy tiếng cửa nhà mở ra, thuận miệng hỏi: “Ai đến thế?”.

Kiểm Biên Lâm bước đến cửa phòng bếp, từ ánh mắt đến vẻ mặt đều thản nhiên như không: “Không có ai cả”.

Sơ Kiến “à” một tiếng rồi tiếp tục luống cuống tay chân, định tìm thêm một vài món có thể cho vào nồi. Kết quả là cô thái hơn nửa bát mùi tàu thay rau cải. Kiểm Biên Lâm nhân lúc cô nấu mì liền đi dạo một vòng, tưới nước cho mấy chậu hoa trồng trên ban công rồi cho đám cá mà ba Sơ Kiến nuôi trong chiếc bể nhỏ ăn. Lúc quay lại nhà bếp, anh đã trông thấy cô đứng dưới ánh đèn vàng, nghiêng đầu, cố gắng đổ nước mì từ chiếc nồi chống dính ra, không thừa lại một giọt.

Hồi bé, anh vẫn chưa biết nấu nướng, lúc người lớn hai bên không có ở nhà thì nấu mì ăn liền cho cô. Lúc nào cô cũng ở bên cạnh yêu cầu không ngớt, nào là: Thêm chút thịt bò đi rồi lại thêm chút rau đi, em rửa cà chua cho anh rồi này ... Chốc sau lại: “A, đúng rồi!” vì sức nhớ trong tủ lạnh còn canh gà. Cuối cùng, một bát mì ăn liền có thể nấu thành món lẩu cay ven đường. Sau khi cho hết thức ăn trong nồi ra, cô còn liên tục nhắc nhở anh đừng đổ vấy ra bệ bếp: Eo ôi, anh từ từ thôi, từ từ thôi, đổ ra ngoài kia...

Bê bát mì ra ngoài, Sơ Kiến thấy anh ăn hết sạch không thừa lại dù chỉ là một cọng mùi, cô bắt đầu hỏi hận sao không để lại nửa bát nhỏ để mình nếm thử cơ chứ? Ngon đến thế sao?

Cô cẩn thận suy nghĩ xem lúc anh đi có nên ra sân bay tiễn hay không, tiễn ra tới cửa, đến thang máy, hay là đến tận dưới lầu nhĩ... Cuối cùng, Sơ Kiến vẫn quyết định cầm áo khoác tiễn anh xuống dưới.

Nhìn anh bước xuống hai bậc thang, cô gọi một tiếng “Kiểm Biên Lâm” rồi bước nhanh hai bước nhỏ, đứng ở bậc cao nhất nhìn thẳng vào anh: “Anh chú ý... chú ý an toàn nhé!”.

Gió đêm... như cũng lặng yên.

Cách đó không xa là người bảo vệ chung cư còn đang chạy khắp nơi hướng dẫn vị trí đỗ xe giúp mọi người. Trợ lý của Kiểm Biên Lâm đã lái xe đến từ lâu, cũng không dám ấn còi thúc giục, chỉ đỗ ở xa nhìn hai người này qua lớp cửa kính với vẻ tò mò không biết họ đang làm gì mà chậm chạp thế. Đây là chuyến bay cuối cùng trong tối nay, nếu không đi nhanh thì không còn chuyến nào nữa cả.

“Anh còn chưa đi à...” Cô đút hai tay vào hai bên túi áo len, lướt mắt qua người anh nhìn về phía chiếc xe của Tạ Bản.

Kiểm Biên Lâm cứ nhìn cô không hề chớp mắt như thế, chừng nửa phút sau mới khẽ nói câu “Anh đi đây” mơ hồ qua lớp khẩu trang.

Thế là tối hôm đó, lần thứ hai Sơ Kiến suốt đêm nằm trên giường không sao ngủ được, cứ trần trọc thao thức đến tận khi trời mờ sáng, đôi mắt đã cay xè vì buồn ngủ nhưng vẫn không thể trở lại như bình thường. Xem như hai người họ đã ở bên nhau rồi, thế mà lần đầu hẹn hò lại là từng người ôn tập khả năng nấu đồ ăn nhanh cho nhau...

Chưa ngủ bao lâu đã mơ màng lặn xuống giường. Cô nhớ đến việc anh sắp làm phẫu thuật, nhưng vẫn bận rộn như vậy dường như không ổn lắm. Cô tựa vào giường, tay siết lấy tấm chăn bông dày trên người đến mức gần như sắp kéo thùng một lỗ. Đoán chừng Kiểm Biên Lâm không tiện nghe điện thoại, cô nghĩ vẫn nên gọi cho Tạ Bản thì hơn. Câu đầu tiên đối phương nói khi bắt máy là: “Xin chào bạn gái Kiểm Biên Lâm, có chuyện gì không?”.

Ngoại trừ anh ra, cô có thể ứng đối tự nhiên với bất cứ ai, nên chỉ hơi kinh ngạc một chút rồi lại xác nhận lịch trình tiếp theo và cả bệnh tình của Kiểm Biên Lâm với Tạ Bản như không có việc gì. Lần này, Tạ Bản không còn nói dối, cũng không phóng đại hay che giấu nữa, chỉ nói qua loa lịch trình công việc gần đây. Hóa ra, nó không hề nhẹ nhàng như Kiểm Biên Lâm đã nói, trước mắt anh đã rời khỏi Hồng Kông đến Macau rồi.

Phải quay với tổ quay phim điện ảnh lần trước ít nhất hai mươi tư ngày, sau đó mới trở về sắp xếp phẫu thuật, ngày mổ cũng phải lùi lại một tháng sau. Tạ Bản thuận miệng than thở rằng làm nghệ sĩ chẳng dễ dàng gì, uống thuốc giảm đau như uống vitamin C: “Cũng không hẳn, vitamin C một ngày chỉ uống có hai viên thôi...” Đến khi cúp máy, Tạ Bản cũng cảm giác mình làm người quản lý cũng không hề dễ dàng gì, quả thật gần như là mẹ của Kiểm Biên Lâm vậy.

Kiểm Biên Lâm phải quay bù vào buổi chiều, lịch trình xếp kín, xuống máy bay là phải gặp phóng viên, xong xuôi liền lên thẳng xe bảo mẫu (*) màu đen để trả lời phỏng vấn. Suốt cả hành trình, anh luôn phải chịu đựng cơn đau bụng, kiên nhẫn lật giở dàn ý phỏng vấn để trả lời cặn kẽ tất cả những câu hỏi được chuẩn bị sẵn, tạo điều kiện cho phóng viên khi trở về sẽ có được đầy đủ thông tin để viết bản thảo.

(*)Xe bảo mẫu: là xe đưa đón dành riêng cho các ngôi sao, ngoài ra còn là nơi lưu động để họ trang điểm, thay đổi trang phục, ăn uống...

Xe bảo mẫu chạy vòng qua phố đi bộ bán quà lưu niệm, đến nhà thờ St.Paul thì dừng lại.

Kiểm Biên Lâm gấp lại dàn ý câu hỏi phỏng vấn: “Phiền anh rồi, nếu còn có vấn đề gì cần bổ sung thì anh cứ liên hệ với người quản lý của tôi, tôi sẽ bảo anh ấy chỉnh sửa lại bản thảo rồi gửi cho anh”.

Phóng viên cất máy ghi âm, cười nói: “Cảm ơn, cảm ơn! Anh tận tâm quá! Anh mới là người vất vả đấy, từ sân bay đến đây trong thời gian ngắn như vậy mà còn phải tiếp nhận phỏng vấn nữa. Công việc quả thật đã xếp đầy kín lịch rồi, thời gian riêng tư cũng không còn chỗ chen chân luôn”.

Kiểm Biên Lâm gật đầu, tỏ ý tạm biệt. Sau đó, anh đội mũ lên rồi lập tức nhảy xuống xe, dẫn theo hai trợ lý và một thợ trang điểm lên thẳng pháo đài.

Phân cảnh này vốn được sắp xếp quay đêm, đạo diễn lại là người nổi tiếng yêu cầu cao, bất chấp việc hành hạ người khác. Chỉ một phân đoạn mà quay từ khi trời chập tối đến hơn ba giờ sáng hôm sau. Cuối cùng, động tác mặc áo khoác của Kiểm Biên Lâm cũng bắt đầu yếu ớt...

Cơn đau ở vùng bụng lan tỏa dần, đến ngay cả mấy ngón tay cũng bắt đầu run rẩy. Tạ Bản cảm thấy có điều bất thường, nhân lúc tổ quay phim kết thúc công việc liền bảo anh dựa vào vách tường màu xám bên cạnh pháo đài để nghỉ ngơi.

Đạo diễn phát hiện ra nên cũng đến hỏi thăm tình hình, Kiểm Biên Lâm xua tay, chỉ giải thích sơ qua là do ăn phải đồ thiêu nên bị đau bụng, còn bảo tổ quay phim mau chóng thu dọn đồ đạc về nghỉ ngơi, anh ngồi một lát sẽ khỏi thôi.

Cơn đau bụng quằn quại khiến anh không thể ngồi được, uống thuốc giảm đau cũng không đem lại hiệu quả tức thì. Anh cứ đứng dựa vào tường như thế hơn nửa giờ. Đến khi người của tổ quay phim đều về hết, thuốc giảm đau mới bắt đầu có tác dụng. Chân anh gần như đã mềm nhũn, được trợ lý dìu đỡ, chầm chậm bước xuống từ thềm đá cao.

“Kiểm Biên Lâm!” Từ phía xa có người gọi tên anh.

Anh gần như là giật thót, quay phắt lại, đưa mắt nhìn ra xa với vẻ không giám tin. Sơ Kiến đứng bật dậy khỏi băng ghế dưới tàng cây, chạy về phía anh. Bởi vì cơn đau quá dữ dội, khắp người anh đều đổ mồ hôi lạnh, lúc này bỗng có cơn gió đêm thổi qua khiến trán anh không khỏi tê buốt. Thấy cô chạy đến gần, anh liền đội mũ lên gần như theo phản xạ để che đi mồ hôi và mái tóc ngắn ẩm ướt.

“Nãy giờ em không dám đến, sợ bọn anh còn đang quay phim. Nhưng mới vừa rồi thấy nhiều người khuôn vác đồ đi xuống mà vẫn không thấy anh và Tạ Bản đâu, em còn tưởng rằng anh đã sớm đi về rồi chứ!” Sơ Kiến nói xong lại trở mắt nhe răng cười khổ sở, khề giọng bổ sung, “Tê chân quá... Đợi em nghỉ chút đã!”.

Kiểm Biên Lâm mượn ánh trăng ngắm nhìn vẻ mặt cô thay đổi đủ kiểu vì tê chân, hỏi từng chữ một: “Em đến tìm anh à?”

“Đúng vậy...” Không thì có thể tìm ai nữa. “Gần đây, em cũng không có việc gì làm nên đến chăm sóc anh”.

Cô không phải là người làm việc qua loa chiếu lệ, nếu đã nhận lời thì nhất định sẽ làm đến nơi đến chốn. Ví dụ như bạn gái đi theo chăm sóc bạn trai bị bệnh là chuyện nên làm mà, đúng không? Huống chi, thời gian của cô còn tự do hơn cả nhân viên công chức. “Có điều, xem qua cường độ và thời gian làm việc tối nay của anh thì chắc là cũng không chăm sóc được gì rồi.”

Lời còn chưa dứt, cổ tay cô đã bị Kiểm Biên Lâm nắm lấy.

Sơ Kiến nhíu mày: “Đừng cử động, đợi đã, anh còn chưa khỏe... tuyệt đối đừng cử động”.

Kiểm Biên Lâm nghe cô nói như thế cũng không dám nhúc nhích, nửa nắm tay nửa vịn vào Sơ Kiến với tư thế cứng đờ quá gở.

Nửa phút sau, rốt cuộc Sơ Kiến mới thả lỏng: “Được rồi”. Cô khê thở dài, liếc nhìn Tạ Bân cách đó không xa. “Đêm nào cũng phải quay đến giờ này sao? Người bình thường còn không chịu được, huống chi anh còn là người bệnh...”

Anh lên tiếng ngắt lời cô: “Em đến Macau khi nào?”.

“Khoảng hơn tám giờ.” Cô thuận miệng trả lời rồi hỏi tiếp: “Tạ Bân không nói giúp anh với đạo diễn sao? Sao lại hủy hoại người bệnh đến vậy chứ?”.

Kiểm Biên Lâm làm ngơ, vẫn nhìn cô hỏi tiếp: “Em đợi bao lâu rồi?”

“... Hơn một tiếng thôi.” Cô cũng không tính toán cụ thể đến vậy.

Rõ ràng Tạ Bân nói là quay cảnh đêm, chắc khoảng mười giờ, mười một giờ có thể sẽ quay xong. Cô cũng không hề nghi ngờ, ra khỏi sân bay liền chạy thẳng đến đây ngay. Ngồi trên băng ghế không biết đã đợi bao nhiêu lâu, ngoại trừ thời gian giữa chừng gửi tin nhắn cho Tạ Bân để xác định họ vẫn còn đang ở ngoài thì cô không dám quấy rầy gì nữa.

Thật ra cô không hiểu lắm, người quản lý có thể tự do hoạt động ở phim trường. Có điều đơn giản là vì sợ ảnh hưởng đến họ nên cô vẫn cứ chờ, chờ đến tận bây giờ mà thôi.

Hơn tám giờ đến Macau, cùng lắm chín giờ là đã có mặt ở đây. Chín giờ tối hôm qua đến bốn giờ sáng hôm nay, tổng cộng là sáu tiếng, hơn nữa còn chờ đợi trong đêm khuya dài đằng đẵng thế này.

Nếu không phải làn da thấm mồ hôi bị gió thổi lạnh buốt từng cơn, chắc có lẽ Kiểm Biên Lâm còn cảm thấy đây chỉ là một giấc mơ hư ảo của mình. Cổ tay cô lạnh ngắt.

Tay Kiểm Biên Lâm trượt xuống theo cổ tay rồi nắm lấy bàn tay Sơ Kiến, cảm giác được ngón tay cô cũng lạnh liền cau mày, thậm chí phải nhanh chóng đưa cô về khách sạn để cô tắm nước nóng mới được, nhất định là cô đã tê cứng cả rồi.

Sơ Kiến vừa nãy còn muốn oán trách đạo diễn kia mất nhân tính, vậy mà thoáng chốc đã im hơi lặng tiếng, đầu óc bỗng nhiên trống rỗng. Cô dáo dác nhìn dãy cửa hàng đóng cửa im ỉm ở phía xa, nhỏ giọng nói: “Sẽ bị chụp hình đấy...”.

Cô cố gắng rút tay ra nhưng không được. Giọng của Kiểm Biên Lâm thì trầm đến mức gần như không thể nghe thấy rõ: “Giờ này không có ai nữa đâu”.

Đã bốn giờ sáng, phóng viên cũng phải đi ngủ rồi chứ. Đây quả là một lời giải thích rất hợp lý.

Anh nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay Sơ Kiến, rất dịu dàng dẫn cô đi theo mình. Anh cứ lặng lẽ nắm tay cô như thế, không ép buộc, thậm chí còn hơi nói lỏng.

Anh càng như vậy, cô càng không dám rút tay ra, cứ ồm ờ để anh nắm tay tiến về phía trước. Lúc đi ngang qua Tạ Bân, cô còn nghe thấy vị quản lý kia nheo mắt nói: “Ngại quá, mới vừa thấy tin nhắn của em, biết sớm đã bảo em về khách sạn trước rồi”.

“Không sao... Ở đâu cũng phải đợi thôi.” Sơ Kiến chột dạ nói lí nhí một cách khó hiểu, không dám nhìn về phía người đang dẫn dụ mình đến Macau.

Tạ Bân cười tí mắt nhìn hai người họ rồi đi, tiếp tục hút thuốc lá.

Đá dưới chân lạo xạo. Không biết có phải do ảo giác hay không, dường như cô còn có thể ngửi thấy mùi thịt lợn khô và mùi bánh trứng thơm sực nức trên con đường này nữa, tuy mấy cửa tiệm đã đóng kín hết cả rồi.

Sơ Kiến được Kiểm Biên Lâm nắm tay dẫn đi một mạch xuống sườn dốc như thế... Đến tận khi tiếng mở cửa xe bảo mẫu vang lên trong màn đêm yên tĩnh, cô mới như choàng tỉnh khỏi cơn mê, lập tức rút tay về.

Ánh mắt anh sâu thẳm như màn đêm, lại đen láy đến hút hồn, dịu dàng bảo cô: “Lên xe đi!”.

14. Chương 13

Type: chuot tery

Tạ Bân và Kiểm Biên Lâm đang ở resort Dung Duyệt. Vì không còn phòng trống nên anh ấy tạm thời nhường phòng mình cho Sơ Kiến, còn bản thân đi đến khách sạn Ritz-Carlton gần đấy. Sơ Kiến làm xong thủ tục nhận phòng, vừa bước vào đã trông thấy nhân viên phục vụ bắt đầu dọn dẹp phòng ốc.

Kiểm Biên Lâm thấy bên trong phòng bữa bãi, còn có mùi khói thuốc, liền khẽ dặn dò phục vụ phải khử mùi rồi cầm lấy chiếc va li nhỏ của Sơ Kiến, dẫn cô về phòng mình trước.

Vào phòng anh, cô liền bất giác khấn thưng, chỉ có thể dựa vào việc nói thao thao bất tuyệt để giảm bớt căng thẳng, “May mà lần trước em trở về đã xin visa đi Macau rồi, bằng không tối nay cũng không thể đến đây”.

Quần áo của Kiểm Biên Lâm vứt đầy trên giường, còn chưa kịp thu dọn. Sơ Kiến lấy mắc áo ra, treo hết lên cho anh: “Sáng mai, anh không cần đi quay phim sao?”.

Giọng nói bất chợt im bặt, cầm lên chiếc áo sơ mi cuối cùng, Sơ Kiến thấy bên dưới là mấy chiếc quần lót đã được gấp ngay ngắn.

Cô gần như đã vứt chiếc áo sơ mi xuống phủ lại. Còn chưa che kín toàn bộ, cô đã chột dạ liếc nhìn Kiểm Biên Lâm đang đốt nến xông hương. Sơ Kiến đưa ngón tay kéo góc áo sơ mi từng chút từng chút một, che kín lại. Sau đó, cô vờ như hoàn toàn không thấy gì cả, treo qua loa quần áo trên mắc vào tủ.

“Anh xem ti vi, em đi tắm đi!” Anh đặt cây nến lên giá.

“Tắm á?” Cánh tay Sơ Kiến cứng đờ, giơ áo của anh lên, ngốc nghếch nhìn anh.

“Hứng gió cả đêm, không tắm sẽ bị cảm đấy!” Kiểm Biên Lâm đi đến, nhận lấy quần áo trong tay cô, tự mình treo vào, “Nhanh đi!”.

Xưa nay, anh đều chỉ nói một nửa, có thể giảm lược thì sẽ giảm lược.

Sơ Kiến đã hiểu được đại khái ý của anh. Phòng của cô chỉ mới bắt đầu dọn dẹp, còn phải khử mùi nên không biết đến khi nào mới xong, chỉ bằng tắm rửa ở đây trước vậy.

Nhưng mà...

Sơ Kiến quay đầu lại nhìn phòng tắm, xung quanh đều là kính mờ, ở bên cạnh là phòng thay quần áo rộng rãi, bốn bề trong suốt.

Kiểm Biên Lâm kéo va li ở cửa đến phòng thay quần áo bên ngoài phòng tắm, còn bản thân không nói câu nào đi thẳng đến bên cạnh cửa sổ sát đất, xả nước nóng vào bể. Căn phòng yên tĩnh lập tức chỉ còn lại tiếng nước chảy róc rách.

Sơ Kiến chột giật mình, bỗng hiểu ra. Xả nước vào bể lúc nửa đêm thế này không có ý gì khác ngoài việc thuận tiện là vì muốn át đi tiếng nước xả khi cô tắm để cô không phải xấu hổ.

Trong tiếng nước chảy và âm thanh chương tình trên ti vi, sau một phút do dự, Sơ Kiến liền vội vã lấy quần áo sạch trong va li ra rồi đi vào phòng, tắm tấp qua loa một lúc. Cô tìm được chiếc máy sấy ở gần đó, vội sấy khô tóc được bảy, tám phần rồi mới bước ra khỏi phòng thay quần áo.

Nén xông hương vẫn đang chậm chạp cháy sáng. Bể nước nóng còn đang xả nước, ti vi vẫn đang phát hình chương trình truyền hình, nhưng chàng trai trên giường thì đã ngủ mất rồi.

Cô rón rén đi đến, cúi người kề gần sát vào anh, khẽ hỏi: “Em tắm xong rồi, anh có muốn tắm trước rồi hẵng đi ngủ không?”.

Hàng lông mày của Kiểm Biên Lâm khẽ chau lại, lắc đầu nhẹ.

Cô nhìn thấy mái tóc ngắn ảm ứot do thấm mồ hôi lạnh của anh, vươn ngón tay ra, lau đi lớp mồ hôi mỏng trên sống mũi và trán anh. Đau lắm phải không? Cô thật không biết làm sao cho phải.

Vì quá mệt mỏi nên anh đã mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Kiểm Biên Lâm cảm giác được có người đang chạm vào mình, hàng mi chớp chớp hai cái rồi khẽ mở mắt ra. Dưới ánh đèn mờ mờ, anh thấy khuôn mặt kia gần trong gang tấc. Đôi mắt to ngập tràn lo lắng, anh nhất thời hoảng hốt không biết mình đang ở trong mơ hay ngoài đời thực nữa.

“Anh tỉnh rồi hả? Hay là em vắt khăn nóng cho anh lau tay và mặt một chút rồi ngủ tiếp nhé?” Sơ Kiến khẽ khàng hỏi, cảm thấy anh nhất định là quá mệt mỏi nên lười vận động rồi. Dù sao chiếc giường này vừa to vừa êm, ngủ ba, bốn người cũng không thành vấn đề, “Em lấy chăn cho anh trước đã!”.

Lời còn chưa dứt, tay cô đã bị anh nắm lấy. Cả lòng bàn tay bị áp lên má phải đầm đìa mồ hôi của anh. Giọng nói của Kiểm Biên Lâm trở nên yếu ớt và khàn khàn vì bị cơn đau trong người hành hạ: “Sơ Kiến!”.

Cơ thể cô bị anh kéo sát lại, eo bị siết chặt, cả người cứng nhắc, khuỷu tay chống bên cạnh mặt anh.

Anh lại khẽ khàng nói: “Anh sai rồi!”.

Hiển nhiên là đang mơ màng nói mê đây mà. Sơ Kiến cứng đờ vài phút như thế mới phát hiện ra Kiểm Biên Lâm lại rơi vào giấc ngủ say, khuỷu tay cũng không gượng được nữa, đổ sụp xuống giường.

Gương mặt anh gần trong gang tấc, hàng mi tĩnh lặng che đi mí mắt đang nhắm lại, môi dưới bị hàm răng cắn nhẹ. Có lẽ anh ngủ sâu trong trạng thái rất khó chịu. Ngủ say rồi có còn đau nữa không? Cô từ từ gơ ngón tay ra, ấn lên môi dưới của anh từng chút từng chút một để anh thả lỏng, bỗng thấy rõ dấu răng cắn rất sâu...

Ngón tay cũng có thể cảm nhận được tần số nhịp thở của anh. Nước trong bể bơi cứ tiếp tục được xả ào ào, độ ẩm và nhiệt độ trong phòng đều tăng cao. Cô để ý đến tất cả những chi tiết nhỏ nhặt này, dòng nước xối xả kia như đang dội thẳng vào lòng cô, chảy xiết đến nỗi đè nén khiến cõi lòng vô cùng nặng nề và chua xót: “Em đã nhận lời anh rồi thì sẽ không đổi ý”.

Nếu đây là lúc anh tỉnh táo, cô tuyệt đối sẽ không thốt ra lời này.

Nhưng nói xong lại cảm thấy xấu hổ, Sơ Kiến ngồi bật dậy, áp lòng bàn tay vào nhau, luống cuống chà xát rồi rón rén bỏ chạy mất.

Ngày hôm sau có cảnh quay ở sông bạc.

Vai diễn của Kiểm Biên Lâm không quan trọng lắm mà chỉ làm nền, uống nước bên cạnh nam chính thứ hai khi anh ta xáo bài. Lời thoại và ống kính chủ yếu đều tập trung vào diễn viên kia, anh chỉ cần chịu trách nhiệm uống nước với vẻ mặt bình thường nhất là được. Chính Tạ Bân đã nói như thế với Sơ Kiến.

Cô đã ngây thơ cho rằng việc này rất đơn giản. Nhưng thực tế lại hoàn toàn không phải như vậy.

Uống nước phải uống ực một hơi cạn sạch cả ly, tỏ vẻ tâm lý đang bị dao động rất lớn, không hề bình tĩnh mà vô cùng cảm giận. Tóm lại là phải thể hiện được cảm xúc của nhân vật.

Đàn ông bình thường chỉ trong một, hai hơi là có thể uống phân nửa chai nước rồi. Như vậy, quay một, hai lần là được.

Nhưng đến cuối cùng, Sơ Kiến cũng không xem tiếp được nữa, cô không thể xem tiếp động tác lần thứ n Kiểm Biên Lâm cầm lấy chai nước khoáng ở sông bạc, vặn nắp rồi rót ồng ọc vào cốc.

Đến giữa chừng, Kiểm Biên Lâm có vẻ không chịu được, nhân lúc nghỉ ngơi bèn đi vội đến nhà vệ sinh. Sơ Kiến vội vàng đuổi theo đến cửa nhưng không đi vào, đưa mắt ra hiệu nam trợ lý khác vào cùng anh.

Kiểm Biên Lâm mới vừa chạy vào đã tông cửa lớn, tiếp theo là cửa nhỏ, kiểm chế đến cùng mới nôn ra. Anh cố sức chịu đựng, không dám lớn tiếng. Lúc nam trợ lý đi theo vào, anh đang giơ tay phải lên che miệng, không chế không để mình tiếp tục nôn nữa. Bình thường, anh không yếu ớt đến vậy, nhiều lắm là uống xong thì nôn ra rồi lại tiếp tục uống. Nhưng mấy ngày gần đây bị cơn đau hành hạ khiến thân thể anh không chịu nổi những thứ này.

Trợ lý sợ đến độ mặt mũi trắng bệch, còn tưởng rằng anh bị làm sao.

Đến khi đã hoàn toàn không chế được cơn buồn nôn, anh mới tựa vào cửa từ từ hít thở, tranh thủ trấn an cậu trợ lý: “Đừng sợ, tôi chỉ không muốn để cô ấy biết tôi bị nôn thôi”.

Trợ lý ngẩn ngơ, tảng đá đè nặng trên ngực rơi xuống, khẽ nói: “Anh Kiểm, vừa rồi, anh làm em sợ chết khiếp”.

Anh lắc đầu: “Sợ cái gì, uống nước khoáng cũng đâu đến mức bỏ mạng được”.

Kiểm Biên Lâm đi đến bên cạnh bồn rửa tay, rửa sạch sẽ xong mới phát hiện mắt mình hơi đỏ, còn vương lại hơi nước dày đặc. Anh cau mày theo thói quen, đứng yên soi gương trong chốc lát, đến khi tương đối ổn trở lại mở cửa bước ra.

Sơ Kiến sợ hãi, vội vàng bước đến: “Anh không sao chứ?”.

Kiểm Biên Lâm chỉ im thin thít, lắc đầu.

Sơ Kiến nhìn mắt anh sáng lấp lánh như vừa được nước gột rửa qua, liền kéo lấy tay áo anh: “Không phải lại đau nữa chứ? Chúng ta xin phép đi! Có thể dùng người đón thế không? Vừa rồi, anh không có lời thoại, quay nghiêng mặt uống nước cũng được, có thể dùng người đóng thế mà...”

Sơ Kiến lo lắng hoảng sợ, tuôn ra một đồng câu hỏi, nói mãi cũng không hết.

Anh dừng bước, bỗng nhiên cúi người nhìn cô, tóc trên trán khẽ rơi xuống. Sơ Kiến im lặng, anh lại kề sát vào, thừa dịp cô còn chưa phản xạ tránh né, mặt anh gần như là áp vào mặt cô rồi lướt qua, nhẹ nhàng nói bên tai cô: “Đừng quấy rầy công việc của anh”.

Cô khá ảm ức nhưng vẫn nghe lời, gật đầu: “Em biết rồi”.

Kiểm Biên Lâm không nói nữa, nhanh chóng trở về sông bạc.

Ở cảnh quay này, diễn viên xáo bài tổng cộng phải quay lại hai mươi mấy lần. Sơ Kiến tính nhẩm, trong vòng ba tiếng, tổng cộng anh đã nốc cạn ít nhất mười lăm chai nước khoáng rồi. Sau khi kết thúc công việc, hiển nhiên anh đã không thể ăn nổi gì nữa.

Buổi tối, Tạ Bân đến báo tin anh ấy phải rời khỏi Macau vài ngày. Lúc Tạ Bân đi, thấy Sơ Kiến mặt ủ mày chau thì biết cô bị cảnh tượng ban sáng ảnh hưởng không nhỏ. Anh ấy vỗ vai Sơ Kiến an ủi: “Thật sự không có gì đâu! Đàn ông mà, uống mấy chai nước đã là gì. Chẳng qua là ngay lúc cậu ấy bị bệnh thể này nên có chút khó chịu thôi”.

“Quản lý bất lương!” Sơ Kiến oán trách.

Tạ Bân vui vẻ: “Ôi chào! Chuyện gì xảy ra thế này? Không phải chỉ mới ở bên nhau hai ngày thôi ư, vậy mà đã đau lòng thay cho chồng rồi hả? Tốt, tốt, anh bất lương, vậy em thương người ta nhiều nhiều vào nhé!”

Sơ Kiến xấu hổ, khóe mắt nhác thấy Kiểm Biên Lâm đang quay mặt về phía bản nhạc, ôm cây guitar Tạ Bân cho người mang đến, tựa vào tấm đệm mềm bên cạnh bể nước nóng nghỉ ngơi.

Cô nghe nói buổi tối nay sẽ có một cảnh quay như thế, cũng không biết có phải vì Kiểm Biên Lâm xuất thân là ca sĩ ban nhạc hay do vai diễn được đo ni đóng giày cho anh mà cảnh này cũng không cần diễn viên đóng thế, cứ để người thật diễn thôi.

Tạ Bàn vậy vậy tay bỏ đi.

Sơ Kiến rót cốc nước nóng, đặt bên bậc đá cẩm thạch cạnh chân anh, cô đoán có nên trèo lên hay không, cuối cùng lại tựa vào tấm đệm bên cạnh bể bơi ngồi xuống, cách anh một lối bậc đá nhỏ hẹp. Cô ở chỗ thấp, anh ở chỗ cao.

“Hồi học năm thứ ba...” Sơ Kiến nhớ lại: “... hay là năm thứ tư, anh thi được giải nhỉ?”

“Năm thứ tư.” Anh giở bản nhạc tới cuối rồi đóng lại.

“Là bài gì thế?”

“The Rose” (*)

(*) Bài hát The Rose là ca khúc được sáng tác bởi Amanda McBroom và được Bette Midler trình diễn thành công năm 1979 trong bộ phim The Rose cùng tên và sau này được ban nhạc Westlife trình bày lại.

Từ thời trung học, anh đã thích đánh guitar. Học giỏi, đẹp trai, cộng thêm khoản này nữa thì cái biệt danh “lưu manh trí thức” này thật đúng là không phải gánh oan mà. Khi đó, anh hằng hái tham gia tất cả các hoạt động, thường được các lớp nhiệt tình mời đi góp vui, nhưng ngoại trừ lớp A9 ra thì chẳng lớp nào khác mời được anh.

“Em chưa từng nghe à?” Kiểm Biên Lâm hỏi.

Sơ Kiến nghĩ ngợi rồi lắc đầu: “Hình như chưa”.

“Anh từng hát ở lớp A9 đấy!”

“Hả? Lúc nào cơ?”

“Hồi lớp Mười hai.” Kiểm Biên Lâm ôm đàn, gảy nhẹ vài nốt, từ ánh mắt đến vẻ mặt đều tỏ vẻ bình thản đến mức không có gì đặc biệt, thong thả nói cho cô biết: “Đêm liên hoan Tết dương lịch”.

Lớp Mười hai ư? Sơ Kiến im lặng rụt người lại, cánh tay vòng qua ôm lấy chân mình. Chính là cái đêm liên hoan Tết dương lịch năm đó, cô bị một nam sinh lớp khác bí mật gọi đến bãi gửi xe dưới lầu rồi tỏ tình... Sau khi cô trở về, mấy cô bạn học trong lớp vui mừng nói cho cô biết rằng Kiểm Biên Lâm lớp A1 đã đến đây hát.

Kiểm Biên Lâm lơ đãng liếc nhìn cô, lưng tựa hẳn vào đệm, nhấc chân lên, ôm lấy cây đàn guitar, bắt đầu đánh lên một khúc nhạc. Bản nhạc này anh đã thuộc nằm lòng, không phải bởi vì giành được giải thưởng gì mà đơn giản chỉ vì đã luyện qua rất nhiều lần.

Gảy tới gảy lui lại chỉ khẽ ngân nga mỗi một câu duy nhất: I say love it is a flower, and you it's only seed.
(*)

(*): Anh vẫn hay nói tình yêu chính là một đóa hoa, còn em là hạt mầm duy nhất trong anh.

15. Chương 14

Type: Chuot tery

Sơ Kiến đưa tay vào trong bể bơi, nhẹ nhàng nghịch dòng nước ấm, hướng mắt nhìn ra bờ biển ngoài cửa kính. Nơi này tuy có thể thấy biển nhưng cũng không thể xem là cảnh đẹp gì. Bởi lẽ giữa khu resort choáng ngợp thế này, biển giống như một công trình kiến trúc chưa xây dựng hoàn tất, trông rất lộn xộn.

Thật giống như lòng cô lúc này, cũng hết sức rối bời.

Chiếc đàn guitar được đặt bên cạnh bể nước, Kiểm Biên Lâm vỗ vỗ vào vị trí bên cạnh ra hiệu, không rộng không hẹp, vừa đủ để cô ngồi.

Sơ Kiến ngập ngừng giây lát rồi leo lên ngồi cạnh anh. Chỗ ngồi kia gần sát với vách kính, chỉ có vài chiếc gối tựa mềm, cô dựa vào nhưng không để ý mà ngửa ra sau tạo nên góc độ rất mờ ám, cứ như... đang dựa vào lòng anh vậy.

Cô không ngờ rằng Kiểm Biên Lâm cũng đang nghĩ đến điều này. Cảm giác cánh tay đặt trên tấm đệm chạm được vào làn da nơi gáy cô, vô cùng mềm mại, ấm áp và chân thật. Đúng vậy, chính là chân thật!

Thực ra, anh đều nghe rõ mỗi một câu nói vừa nãy của Tạ Bân. Hai ngày qua, hơn bốn mươi tiếng, anh vẫn luôn dốc lòng làm việc, tập trung cao độ như thể không hề vui mừng trước sự xuất hiện của cô. Chỉ có mình anh hiểu rõ nhất, kể từ ngày ngồi vào ghế lái, thấy được chữ kia trên màn hình điện thoại di động, anh đã mất đi cảm giác chân thật rồi. Bây giờ cứ như tỉnh lại sau cơn mê vậy.

Sơ Kiến...

Ngón tay Kiểm Biên Lâm hơi rủ xuống, khoác lên vai cô, cách lớp vải cotton, cảm nhận được thân thể cô căng thẳng và mất tự nhiên.

Trước đây, tính cách của Sơ Kiến không như vậy. Hồi bé, cô cười tí mắt suốt cả ngày, hồn hởi và vô tư lự. Sau khi làm hỏng mấy mô hình máy bay và tàu thuyền do anh làm, cô còn giả bộ đáng thương, chìa bàn tay lấm lem, xin lỗi anh với vẻ mặt “Em biết anh sẽ không so đo với em mà, mau nói anh tha thứ cho em đi”.

Sau đó, cô đã dần dần thay đổi, nhất là sau khi học xong lớp Mười hai, càng lúc càng dè dặt, cũng không thích cười đùa với bạn học nữa. Mỗi khi tan học, cô đều thui thủi một mình, nghỉ ngơi giữa tiết thể dục cũng vậy, một mình cô ngồi trên khán đài thần thờ, không giống mấy cô nữ sinh khác tùm nập năm tụm ba trò chuyện... Anh biết khi ấy, vì anh, Sơ Kiến bị mọi người xa lánh, dần dần đã bào mòn tính tình vui tươi ngày nào của cô. Những tháng ngày sau đó cô đến Hải Nam, anh lặng lẽ nhìn cô đi học, cô vẫn ngồi một mình ở hàng cuối cùng mà bên cạnh không có một ai.

Đây đều là lỗi của anh. Anh muốn cô trở lại với con người của trước kia, trở về cái thời dám trèo lên cây thông cao cỡ hai tầng lầu rồi lại hoảng hốt gào to với anh: “Kiểm Biên Lâm, Kiểm Biên Lâm, tiêu rồi, tiêu rồi, tất của em bị rách, anh có thể đi mua cho em đôi mới không? Mẹ em đánh em mất thôi...”.

Phải làm thế nào đây?

Yết hầu anh căng chặt, bị cảm xúc không ngừng cuộn cuộn trào dâng lấp kín.

“Làm nghệ sĩ chán lắm phải không?” Anh kìm nén hơi thở, bắt chuyện với cô.

“Phải đấy, lịch trình công việc của anh kín mít.” Ánh mắt cô xa xăm, nhìn cảnh biển chẳng có gì đẹp đẽ ngoài cửa sổ. Nói thật lòng, ngoại trừ công việc, chỉ có thể sống ở nơi không có ai vậy xem như thế thì thật sự rất buồn chán.

Anh kề bên tai cô, khẽ nói: “Tối nay rảnh, anh sẽ ra ngoài với em”.

“Không cần đâu, đâu phải lần đầu tiên em đến đây...” Không giống hôm qua, mệt mỏi pha lẫn mùi mồ hôi, cô rõ ràng ngửi thấy mùi hương thanh khiết của anh.

Có thể nào ở đây...

Ngón tay anh đặt lên bàn tay cô để trên thảm rồi trượt xuống, kề ngón tay hai người đan xen, có thể cảm nhận được ngón tay cô hơi ướt ươn, có lẽ là do khi nãy nghịch nước. Anh thấy yết hầu cô khẽ chuyển động lên xuống, trong đầu liền xuất hiện ý nghĩ muốn hôn cô.

Trong căn phòng yên tĩnh này, hồi ức năm xưa như cơn sóng cuộn cuộn vỗ vào mặt người không chút tiếc thương.

Cảnh trên phà năm mười mấy tuổi đến giờ vẫn như in hằn từng chi tiết trong ký ức của anh. Lúc chạm vào môi cô, trái tim trong lồng ngực đập liên hồi khiến cả người mê loạn, thậm chí cả những rung động nơi màng nhĩ trong tích tắc anh cũng chưa bao giờ quên. Hôm ấy, cô đeo đôi găng tay len mềm mại mua tạm ở quầy hàng bên ngoài trạm xe, sờ lên có cảm giác giống như một món đồ chơi bằng nhung. Cả lúc anh hôn

cô nữa, hai gò lớn tuổi bên cạnh chắc chắc thì thâm to nhỏ, đến khi buông cô ra, cô liền tức giận đến mức hai mắt đều đỏ lên. Thậm chí cả mùi dầu hỏa xen lẫn mùi bụi đất trên phà anh cũng đều nhớ rõ mồn một.

Trong kẽ tay anh, ngón tay Sơ Kiến khẽ cong lên. Động tác nhỏ như thế được lý trí của Kiểm Biên Lâm phóng đại vô hạn khiến anh chợt bừng tỉnh, ánh mắt trở nên thấu suốt rõ ràng, chú ý đến Sơ Kiến đã rụt người về phía sau, khăn trương giữ chặt lấy tấm thảm bên dưới.

Anh nghiêng mặt đi, dặn dò cô: “Buổi chiều, anh còn phải quay phim, em đi loanh quanh đâu đó gần thôi, nhớ mang theo sạc dự phòng, đừng để điện thoại hết pin”.

Cô nhẹ nhàng hít thở, lí nhí đáp lời.

Kiểm Biên Lâm ép buộc mình phải rời đi, cứ thế lùi về phía sau, tinh thần trôi dạt phương nào làm anh quên mất phía sau là bể nước nóng, vậy là rơi thẳng xuống khiến bọt nước văng tung tóe.

“Anh muốn ngâm nước nóng sao...” Sơ Kiến ngơ ngác vì đột nhiên bị nước văng trúng, đưa đôi mắt ngờ nghệch nhìn chiếc quần dài ướt sũng của anh.

“Nước ở đây lạnh quá... Anh đi tắm đây!”

Kiểm Biên Lâm không hề quay đầu lại, bước ra khỏi bể nước, lấy chiếc quần dài từ phòng thay đồ rồi đi thẳng vào phòng tắm.

Ý nghĩ muốn gần gũi với cô cứ vương vấn trong đầu, anh tắm đến giữa chừng thì lại bắt đầu đau bụng. Tạ Bà gọi điện thoại đến, anh cố nhịn đau vội vàng lau khô người, bắt máy lên đã nghe thấy gã quản lý bất lương cười sằng sặc bên đầu kia điện thoại: “Resort này không tệ nhỉ, xem như tôi đã hiểu sao cậu lại đòi ở đây rồi. Một bể nước, hai con người, chắc chắn, cậu không đóng phim tình cảm thì thật đáng tiếc đấy nhỉ! Hôm nay, tôi mới nhận được một kịch bản...”.

Lời còn chưa dứt, điện thoại đã bị ngắt ngang.

“Anh tắm xong rồi à?” Giọng Sơ Kiến vọng vào từ ngoài phòng thay đồ, cách màn hơi nước nghe có vẻ khá mờ ám.

Anh đáp lời nhưng không dám nói nhiều, đành dựa vào vách tường, trong lòng bỗng có ý nghĩ muốn cô rời đi. Ngộ nhờ kết quả phẫu thuật không tốt thì anh thật sự đã quá ích kỉ khi lại cưỡng ép, trói buộc cô rồi.

Thế là Sơ Kiến ngồi bó gối bên cạnh bể nghĩ ngợi trong tình cảnh khốn đốn, cô nên thừa dịp anh còn chưa tắm xong chuẩn bị hay là tiếp tục chờ ở đây nhỉ?

Kiểm Biên Lâm vừa lau khô người, nhưng vì cố nhịn đau nên lại đổ mồ hôi lấm tấm, lại phải đi tắm rửa lần nữa.

Từ chiều đến tối, Sơ Kiến một mình đi dạo ở phố đi bộ gần nhà thờ St.Paul, mua chút thuốc bổ, chuẩn bị chuyển phát nhanh gửi về nhà. Ngay lúc đang điền đơn thì cô nhận được tin nhắn của Kiểm Biên Lâm báo đã kết thúc công việc sớm hơn dự kiến và hỏi cô đang ở đâu. Thật ra, cô cũng không rõ phương hướng nữa, chỉ miêu tả sơ lược đặc điểm vị trí nơi mình đang đứng mà thôi.

Cô đứng ở ngoài cửa hàng thịt lợn khô ngay ngã tư, nhìn bảy, tám loại thịt, lấy một miếng ném thử thì thấy mùi vị cũng khá ngon. Mãi đến khi một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai, cô mới giật mình quay đầu lại, vừa trông thấy gương mặt đeo khẩu trang và đôi mắt đen lấy dưới vành mũ của anh thì bật cười: “Anh muốn ăn cái này không? Chúng ta mua về khách sạn ăn nhé?”. Dưới ánh đèn ấm áp, nụ cười của cô vô cùng đẹp.

Phản ứng đầu tiên của Kiểm Biên Lâm là tìm ví tiền, nhưng Sơ Kiến vui vẻ xua tay, lấy tiền từ chiếc túi đeo chéo của mình ra: “Em có mang tiền mà”.

Sau đó, cô liền mua một đồng hồ nhét vào tay anh. Đợi đến lúc anh cảm thấy thoải mái, cô mới bắt đầu cuộc hành trình đi mua quà lưu niệm của mình. Duy chỉ có một điều đáng tiếc là suốt toàn bộ quá trình, anh chỉ có thể đứng chờ cô nơi ánh đèn mờ tối ngoài cửa hàng mà thôi. Cuối cùng, Sơ Kiến đã hoàn thành nhiệm vụ mua sắm, chạy ra cửa đã thấy anh đứng ở một đầu ngõ chật hẹp.

Cô chạy đến, nhay bèn trốn vào nơi khuất sáng: “Chúng ta trở về thế nào nhỉ? Trợ lý của anh đâu?”. Hình như anh có xe riêng thì phải, bắt xe về hình như không được an toàn cho lắm.

“Chờ mười phút nữa, xe sẽ đến.”

Sơ Kiến “Vâng” một tiếng.

Ban này, anh đã chú ý thấy cô mang dép sandal, ngón chân lộ ra ngoài hơi ửng đỏ, lúc này nhìn lại thấy đã sưng đỏ cả rồi. Con gái đi dạo phố mua sắm lẽ nào không bắn khoắn đến sức chịu đựng của cơ thể sao? Nghĩ như vậy, ánh mắt anh khẽ dời lên trên, nhìn vào những chiếc móng chân không hề được sơn phết, sau đó không nhìn đi đâu khác được nữa. Đối với anh, điểm nào của cô cũng tốt, cũng đẹp không sao tả nổi.

Dĩ nhiên, Sơ Kiến không biết Kiểm Biên Lâm đang nhìn cái gì. Cô chỉ mãi nghĩ ngợi miên man và lòng dâng lên một nỗi hiếu kỳ trước đây chưa từng có: Nếu biết Kiểm Biên Lâm từ bé đã không thích nói chuyện, không biết dỗ dành người ta, cũng không lãng mạn, có khi còn rất nghiêm túc, nói chung là khác biệt rất lớn với hình tượng đã được xây dựng trên màn ảnh, không biết cộng đồng fan của anh còn hâm mộ như thế nữa không nhỉ?

“Sao anh không nói gì hết vậy?” Sơ Kiến khẽ thắc mắc bằng giọng dịu dàng.

Cô nhìn hình một ngôi sao Âu Mỹ trên tấm biển quảng cáo to tướng cách đó không xa, cảm thấy đứng chờ xe ở nơi đầu phố đất khách quê người này thật hay.

Không nghe thấy câu trả lời, cô bèn quay sang nhìn anh bằng ánh mắt kỳ lạ. Kiểm Biên Lâm né tránh ánh mắt của cô vì sợ bị phát hiện này giờ mình vẫn đang nhìn cô đắm đắm. Anh tỏ vẻ bình tĩnh ngắm dòng xe và người người ngược xuôi trên phố, ngăn gọn hỏi ngược lại: “Nói gì bây giờ?”

Sơ Kiến há hốc miệng, á khẩu.

Nếu ai không biết chắc còn nghĩ rằng cô là phóng viên đang căng thẳng đi theo xin phỏng vấn nhưng bị ngôi sao nổi tiếng này làm mặt lạnh phớt lờ từ đầu đến cuối nửa cơ đấy!

Giờ phút này, Sơ Kiến chỉ có một ý nghĩ trong đầu: Đáng đời anh lúc trước không theo đuổi được em...

16. Chương 15

Type: LDMhiNhi

Đối diện con đường nhỏ này là một khu trung tâm thương mại, mấy hộp đèn quảng cáo bất ngờ chuyển sang hình ảnh mới, là Kiểm Biên Lâm... Dây hộp đèn này quảng cáo cho loại mỹ phẩm dưỡng da dành cho nam giới do anh làm người đại diện phát ngôn.

Trái tim Sơ Kiến bỗng đập thình thịch bởi hình ảnh bất ngờ trước mắt. Ánh sáng trắng loá từ ngọn đèn xe bỗng chiếu đến. Một chiếc xe bus chuyên dụng của khách sạn rẽ vào đầu phố, ầm còi chạy ngang qua hai người. Chưa đến nửa phút, cả con đường liền được lấp đầy bởi du khách xuống xe. Nơi họ đứng vốn là một nơi an toàn không có lấy bóng người bỗng chốc lại trở thành nơi quần chúng tụ tập.

Kiểm Biên Lâm sợ bị người khác nhận ra, liền kéo cô đến bậc thềm của một toà cao ốc, đưa lưng về phía du khách, che chắn cho cô. Trông hai người họ chẳng khác gì những du khách bình thường khác, lại càng giống một đôi tình nhân bỗng nổi hứng thân mật, tìm kiếm một góc để tình tứ ngọt ngào.

Sơ Kiến tựa vào lan can kim loại, được anh che kín ở trong góc, chẳng nhìn thấy gì ngoại trừ dây kéo kim loại trên áo khoác đen của anh gần như đã chạm vào mũi cô.

Giữa âm thanh huyên náo, có người nhận ra biển quảng cáo của Kiểm Biên Lâm, tấm tắc khen ngợi dạo này anh đúng là nổi như cồn, lại có người tiếp lời bàn luận rằng mấy nhà sản xuất đưa tin gần đây, công ty anh tuyên bố sắp khai máy bộ phim truyền hình đầu tiên...

Chờ đã, chờ đã... Sơ Kiến cảm giác hình như anh đang giơ tay lên thì phải.

Nghe thấy những âm thanh kia nhỏ dần lại, đoán chừng đám người cũng đã rời đi khá xa, cô liền ngẩng đầu định hỏi anh có nên đến chỗ kín đáo hơn không. Không ngờ con đường nhỏ như thế còn có xe bus khách sạn đỗ lại, thật không an toàn. Nhưng lúc ngược mắt lên, cô lại bắt gặp anh đã lẳng lặng tháo chiếc khẩu trang che phân nửa khuôn mặt ra. Động tác đơn giản như thế nhưng vào giờ khắc này lại có vẻ mờ ám khôn tả.

“Xe... sắp tới rồi chứ?” Cô hỏi.

“Sắp rồi.” Anh ghé tới, bờ môi áp sát sống mũi cô. Hơi thở của anh nóng đến mức khiến lòng cô hoang mang.

“Chúng ta đi xuống đi.” Cô bối rối tránh ra sau, gáy đụng vào vách tường cao ốc, va phải biển báo “Cửa kính đã hỏng, mời đi cửa chính của toà nhà”.

Trong khoảnh khắc đôi môi anh thật sự kề sát, cô vô thức nắm chặt bàn tay đang chạm vào khoá kéo áo khoác của anh. Hành động này hoàn toàn giống như đang chào đón anh vậy.

Anh tiến thêm bước nữa, cả người dính chặt vào cô, trong hơi thở đan xen hỗn loạn, anh khẽ chạm lên môi dưới mềm mại của cô, rồi đến môi trên, cuối cùng từ từ tìm được... chiếc răng khểnh kia...

Biển quảng cáo phía sau bỗng vang lên tiếng lạch cạch, đồng loạt đổi thành hình ảnh bộ phim 007 mới trình chiếu.

Sơ Kiến chợt đẩy anh ra. Kiểm Biên Lâm nương theo lực đẩy rời khỏi người cô. Một cơn gió nhẹ thổi qua khiến đôi môi hai người đều vương lại cảm giác lạnh lạnh. Cô vẫn nắm chặt khoá kéo áo khoác của anh, người hơi bủn rủn, cũng quên mất cảm giác ngượng ngùng là thế nào, chỉ ngây dại, không cất lên nổi một tiếng.

Sơ Kiến...

Kiểm Biên Lâm định nói gì đó để giúp bầu không khí dễ chịu hơn, nhưng kết quả là gây người một lúc cũng không nghĩ ra được nên nói gì cho phải. May mà điện thoại trong túi áo Sơ Kiến vang lên. Cô cắn môi, cúi đầu, từ từ lấy ra rồi bắt máy: “A lô?”.

“Sơ Kiến à!” Là giọng chú Kiểm. Tim cô lập tức đập nhanh thêm ba nhịp, mới vâng vâng dạ dạ, bên kia đã cười ha ha: “Chú nói riêng cho con biết nhé! Hôm nay, chú gặp Từ Kinh đấy! Ôi, chính là cái đứa bị Kiểm Biên Lâm đánh thời trung học đó. Hoá ra cậu ta thích con à?”.

“Dạ?” Sơ Kiến sững sốt. Sao lại lòng vòng đến chuyện này thế?

“Nó cất công đến thăm chú, còn nói muốn liên lạc với con, xin cả số điện thoại của con nữa. Chú liền hỏi cậu ta xin số điện thoại để làm gì. Cậu ta ậm ừ nói nhiều năm như vậy, ai nấy cũng đều đã trưởng thành rồi, muốn liên lạc với nhau vì dù sao cũng là bạn học thời cấp ba.” Giọng chú Kiểm vui mừng như thế thật sự giả được con gái vậy, “Thằng nhóc này tính tình tốt lắm. Chú cho cậu ta số điện thoại của con rồi. Dù sao con cũng chưa có bạn trai, gặp gỡ trò chuyện biết đâu không đánh không thành sui gia thì sao?”.

“...”

Với khoảng cách này của cô và Kiểm Biên Lâm, cộng với chất giọng vô cùng hùng hồn của chú Kiểm, muốn anh không nghe thấy, trừ phi anh bị lãng tai. Sơ Kiến thật sự muốn điện thoại đột ngột bị mất sóng luôn đi cho xong!

Chàng trai trước mặt đang vòng tay ôm lấy cô không nói lấy một lời, lẳng lặng đeo lại khẩu trang, kéo thấp vành mũ xuống một chút rồi thả tay ra, quay người định bỏ đi. Sơ Kiến vội vàng bước đến kéo tay áo anh lại, đồng thời nói vào điện thoại: “Chú, lần sau chú đừng tùy tiện cho người khác số điện thoại của con chú nhé! Phiền phức lắm ạ! Bên con sắp phải họp rồi, con cúp máy trước đây. Chú giữ gìn sức khoẻ ạ!”.

Chú Kiểm ừ à hai tiếng rồi vui vẻ cúp máy.

“Anh đừng đi mà.” Sơ Kiến buột miệng thốt lên.

Kiểm Biên Lâm dừng bước, cúi đầu nhìn bàn tay cô đang kéo tay áo mình.

“Anh Kiêm!” Thật ra thì trợ lý đã sớm dẫn tài xế đến, vất vả chờ đợi hai người nọ thắm thiết xong mới dám cất tiếng gọi người lên xe, nhưng định thần nhìn lại thấy không khí lộ rõ vẻ bất ổn liền rút cút xua tay: “Không vội, không vội, anh chị cứ từ từ nói chuyện đi!”

“Anh nói gì đi!” Sơ Kiến nén giọng.

Từ góc độ này có thể thấy được ánh mắt của anh, nhưng ngược với ánh đèn nên cô không nhìn ra được bất cứ cảm xúc nào cả.

“Đâu thể trách em, là ba anh cho cậu ta số điện thoại của em mà. Anh cũng nghe thấy rồi đấy!” Sơ Kiến khẽ giải thích.

Anh vẫn không nói gì, cũng chẳng cử động lấy một cái.

“Anh nói chuyện đi chứ...” Sơ Kiến hơi sốt ruột.

Nhiều ngày trôi qua, kể từ lúc chú Kiêm bắt đầu bị bệnh cho đến giờ, bao tâm trạng bị đè nén của cô, giờ đều bất chợt bộc phát. Anh lại thế này nữa, lại thế này nữa, không chịu nói gì cả, không chịu nói gì hết!

Kiểm Biên Lâm phát hiện cô giận thật, vội quay lại, nhìn thẳng vào cô. Anh thừa nhận khi nãy, vừa nghe thấy cái tên đó thì tâm trạng liền trở nên bất an. Trực giác đầu tiên mách bảo anh là phải quay người bỏ đi, để bản thân tỉnh táo lại một chút. Bây giờ...

“Kiểm Biên Lâm, có phải anh thấy em rất dễ bắt nạt nên muốn làm gì thì làm không?” Rốt cuộc, Sơ Kiến không nhịn nổi nữa, trút hết những lời nói đã chất chứa nhiều năm trong lòng, có phần nóng nảy nhưng chủ yếu vẫn là âm ỉ: “Em có lỗi gì với anh chứ? Ban đầu, anh nói đánh người ta liền đánh ngay. Em còn phải đến bệnh viện khóc lóc tội nghiệp cầu xin người ta nữa. Cuối cùng, anh không bị sao cả, vẫn được thầy cô yêu thương, bạn học nữ theo đuổi. Nhưng em thì sao? Năm lớp Mười hai của em đã trôi qua thế nào chứ? Sau đó, lúc vào đại học, anh dựa vào đâu nói em khiến anh thất tình? Em đâu có nhận lời anh? Nhưng anh lại ra vẻ buông bỏ, cần cho ai xem hả? Là cho ba anh, cho ba mẹ em xem, chẳng phải là muốn em xuống nước trước hay sao? Cũng được thôi, em đã hứa với anh, cho anh thời gian để phai nhạt tình cảm, sẽ không quen bạn trai trước khi anh quên em. Nhưng anh chỉ gạt em thôi. Lần này lại... Cũng vì anh bị bệnh, nói quen nhau liền quen nhau, nói hôn em liền hôn, nói trở mặt là trở mặt ngay”.

Có lẽ đây là lần cô giận dữ nhất trong cuộc đời mình, nhưng vẫn kiềm chế tông giọng, không dám để bất cứ người qua đường nào nghe thấy.

Sơ Kiến nói hết một mạch, vẫn còn vô cùng bức tức, liền bỏ đi đến góc tường toà cao ốc, quay mặt vào tường giận dữ, mặt nóng bừng bừng. Vẫn chưa nguôi giận, cô còn đá vào vách tường một cái.

Nhưng khi cô đá thật mạnh vào tường thì anh lại đột ngột đưa chân phải ra đỡ, cô vốn mang dép sandal, ngón chân va mạnh vào giày thể thao màu trắng của anh, lập tức đau đến mức nhăn cả mặt.

Kiểm Biên Lâm lặng thinh đưa tay vuốt mái tóc ngắn của cô, giọng nói truyền qua lớp khẩu trang màu đen trở nên mơ hồ không rõ: “Có người đang nhìn kia!”.

Cô sửng sốt, cũng quên mất nỗi tức tối trong lòng, nhìn thấy du khách cách đó không xa dường như đã nhận ra Kiểm Biên Lâm, đang dừng chân vây xem...

“Có người kia, anh còn không mau lên xe...”

17. Chương 16

Type: LDMhiNhi

Hai người họ lên xe, suốt quãng đường về khách sạn đều im lặng không nói với nhau lời nào. Kiểm Biên Lâm bảo trợ lý Hiểu Vũ đưa Sơ Kiến về phòng, còn bản thân thì theo xe trở về đoàn quay phim.

Sơ Kiến trở về phòng mà cơn giận vẫn cứ nhen ứ trong lòng ngực.

“Chị, em có thể mượn máy tính xách tay của chị một lát được không?” Hiểu Vũ cười: “Tổng giám đốc Tạ bảo em xem một số tài liệu ạ!”

Sơ Kiến gạt đầu, bật máy tính của mình lên rồi đưa cho Hiểu Vũ. Không bao lâu sau, cô đã nghe thấy tiếng hát hò náo nhiệt phát ra.

Hiểu Vũ cười ha hả trước màn hình máy tính: “Chị, chị xem đi, mấy bạn fan này vui thật”.

Hiểu Vũ quay máy tính lại cho cô xem.

Theo tiếng nhạc trong đoạn phim, Kiểm Biên Lâm đang đứng dưới ánh đèn, cởi trần nửa người trên, ra sức nhảy theo tiết tấu sôi động. Góc quay rất xa, hình như là từ fancam, có thể loáng thoáng nhận ra anh đang cấn môi dưới, cả lồng ngực và vòng eo xuất hiện lớp mỡ hơi lấm tấm nhàn nhạt.

“Party sinh nhật năm ngoài đây ạ! Đẹp không chị?”

Hình ảnh chuyển sang một người khác đang đi lên sân khấu, biểu diễn lại đoạn anh vừa nhảy, xoay người rồi hai ngón tay đặt lên thắt lưng phía sau. Tiếp đó là cảnh ở sân bay vào mùa hè, cũng không biết sao anh lại bị fan lôi kéo áo ngoài, để lộ ra xương quai xanh...

Trợ lý của anh cười khanh khách vì đoạn phim được cắt nối và biên tập quá tuyệt, tuyển tập đủ các cảnh lộ thân của thần tượng.

“Mấy năm nay, người hâm mộ đều cuồng nhiệt thế này cả.” Hiểu Vũ cười: “Số lượt like đoạn phim này đã lên đến hàng trăm nghìn rồi, ha ha! Lúc còn bé, em cũng hâm mộ ngôi sao lắm, nhưng chưa bao giờ làm mấy thứ này cả. Khi đó, mạng Internet còn chưa phát triển đến thế”.

Trợ lý Hiểu Vũ tiếp tục huyền thuyên, cười đùa với đám người công ty trong nhóm Wechat. Mọi người rồi rít bình luận nói đoạn phim này tuy do fan làm nhưng cũng có thể xem là tác phẩm lớn đặc biệt đấy.

Họ đang thảo luận vấn đề quan hệ công chúng, thời đại này gắn mác và tạo lập địa vị cho thần tượng quả thật đã trở thành chuyện hết sức bình thường. Thế nhưng, chắc hẳn trợ lý Hiểu Vũ sẽ không tin rằng đây là lần đầu tiên Sơ Kiến nhìn kỹ Kiểm Biên Lâm với tư cách là một ngôi sao...

Có lẽ bởi vì từ bé đã lớn lên cùng anh, nhìn thấy những thứ này sẽ có cảm giác hơi quái lạ, nhất là... mấy cảnh quay lộ thân thể như thế! Nhìn anh ở trần nhảy từ những góc quay này thật sự khiến cô hơi xấu hổ. Càng xấu hổ hơn chính là vị trợ lý nhỏ này của Kiểm Biên Lâm còn đặc biệt thích gửi tin thoại, hết câu này đến câu khác: “Tôi thấy thân hình anh Kiểm của chúng ta rất đẹp, hông còn thon nữa này. Hay Tổng giám đốc Tạ à, chúng ta chơi trò cuồng eo đi!”.

Có lẽ cậu ấy nghĩ rằng Sơ Kiến không phải người ngoài nên nói năng trong nhóm cũng không e dè gì cả. Đề xuất này thật sự kích thích không ít người, khiến họ nháo nhào lên trêu đùa nhau.

“Ha ha ha! Cậu đừng làm loạn, từ này thật khó nghe. Có điều, thân hình anh Kiểm quả thật là số một, rất... rất đáng chiêm ngưỡng!” Có người trả lời.

“Fan nhẩn nhủ lại là vô cùng thèm muốn đấy!”

“Không, không, tôi cảm thấy đẹp nhất không phải ở phần này, đoạn này lộ quá rồi.” Tạ Bàn cười lớn: “Kín kín hở hở mới hấp dẫn. Năm ngoái, cậu ấy có một cảnh phim rất hay ho nhưng sau đó đã bị cắt bỏ. Đạo diễn muốn cậu ấy mặc vest nhưng bên trong không mặc gì cả. Để tôi rảnh sẽ gửi cho mấy người xem. Hình tượng lưu manh mà giở trò lưu manh thì có gì đáng xem đâu. Mẫu người bình thường lịch sự, nghiêm túc mà giở trò lưu manh mới chết người đấy!”.

Có người lại còn trực tiếp gửi cả tràng tiếng cười sặc sụa khó lòng kiềm chế nữa chứ!

Sơ Kiến nghe được bỗng thấy ngại ngùng, tự mình trốn sang một bên xem tivi, nhưng đổi từ kênh này sang kênh khác mà vẫn không tìm được kênh nào có thể giúp cô tĩnh tâm lại. Liếc nhìn điện thoại lần nữa, cô mới phát hiện ra vài phút trước, Kiểm Biên Lâm có gửi một tin nhắn Wechat đến: Tăng sáu khách sạn. Chỗ gần phía Đông hành lang gấp khúc màu trắng nhất. Em xuống đi!

Thế này... xem như là không có gì xảy ra ư?

Sơ Kiến cầm lấy điện thoại, đấu tranh nội tâm quyết liệt một hồi. Thôi, không so đo với người bệnh làm gì.

Bên ngoài trời đã tối mịt, tất cả đèn trong vườn đều ẩn phía sau bụi cây hai bên lối đi. Thỉnh thoảng có vài đôi nam nữ mặc đồ bơi và khoác áo choàng bên ngoài đi qua. Cảnh xuân khơi gợi, sắc xuân hút hồn đây mà!

Những hình ảnh lộ thân, lộ eo, xương quai xanh của anh và cả rất nhiều hình ảnh khác khi này vẫn còn rõ mồn một trong đầu Sơ Kiến, lời nói trêu chọc của nhóm người trong công ty anh vẫn còn vang vọng bên tai cô. Cảm giác mãnh liệt bất chợt ập đến. Tuy vẫn thường thấy bể bơi lộ thiên và bờ cát nhân tạo, nhưng ngay lúc này lại khiến cho lòng cô thấy hồi hộp, lại cũng không biết hồi hộp vì điều gì.

Sơ Kiến dựa theo vị trí anh nói tìm kiếm vài phút, cuối cùng cũng thành công tìm thấy người. Kiểm Biên Lâm thật biết chọn chỗ, góc chết nằm khuất ở khúc quanh thế này sẽ không có ai đi qua đi lại. Anh cho một tay vào túi quần, nhìn những con vật nhỏ chậm chạp bò trên dây leo. Chẳng rõ là còn gì, chỉ đơn thuần là giết thời gian trong lúc nhàm chán mà thôi.

“Chúng ta đi lên thôi?” Sơ Kiến đến gần, vẫn cảm thấy không an toàn cho lắm.

Cô đã có cảm giác này từ mấy năm trước, lúc Weibo mới vừa phát triển, Kiểm Biên Lâm còn chưa nổi tiếng như bây giờ. Hơn nửa đêm, cô bị anh kéo đi ăn cơm cùng Tạ Bân, lại còn bị đám fan trung thành ít ỏi của anh chụp được góc nghiêng dưới ánh hoàng hôn mờ nhạt qua chiếc bình phong. Từ đó về sau, cô thật sự cảm thấy sợ hãi, có lẽ là do chứng bệnh tâm lý để lại từ thời học sinh, cực kỳ lo sợ bị người khác nhìn ngó chỉ trỏ.

Không biết có phải là do được đêm tối và bóng cây che khuất hay không, cảm xúc vui buồn trên gương mặt Kiểm Biên Lâm bỗng khó phân biệt: “Một chút nữa rồi lên”.

“Ồ...” Vậy bây giờ làm gì?

Bầu không khí rõ quái lạ.

Cô chăm chú nhìn anh mà vẫn không nhìn ra biểu cảm nào. Dĩ nhiên, anh không tức giận cô cũng cảm thấy không có vấn đề gì, dù sao thì cũng đã sớm thích ứng với chuyện này hơn hai mươi năm rồi. Chỉ là cô thấy rất kỳ lạ, rõ ràng từ bé đến lớn anh đều tỏ ra lạnh lùng và kiệm lời, biểu cảm khuôn mặt nghèo nàn như thế mà lúc đóng phim lại rất nhập vai, làm cách nào được vậy nhỉ?

Kiểm Biên Lâm nhìn xung quanh, vị trí này khá đẹp, không uổng công anh đi tản bộ dưới lầu suốt hai mươi mấy phút mới tìm được đến đây.

Nơi này là một khoảnh sân lộ thiên của khách sạn, ngoại trừ biệt thự, chỉ có bể bơi và bờ cát nhân tạo. Người qua lại tương đối ít, phải quét thẻ mới vào được, ít nhất cũng an toàn hơn nhiều so với sông bạc và khu mua sắm tầng dưới.

Anh nắm chặt bàn tay trống rỗng lại, che miệng rồi hắng giọng, lại lần tìm chiếc bật lửa trong túi ra, sau đó lấy một vật nhỏ trong chiếc thùng giấy đặt trên ghế đá dài bên cạnh hành lang. Trường quay thật sự là một nơi tốt, muốn tìm gì cũng có, tuy hơi ngại một chút.

Sơ Kiến còn chưa nhìn rõ thứ anh cầm trên tay thì đã trông thấy ngọn lửa leo lét bốc lên từ chiếc bật lửa trong lòng bàn tay anh, chập chờn đốt cháy vật kia.

Ánh lửa toả ra xung quanh.

Kiểm Biên Lâm nương theo ánh sáng chăm chú nhìn kỹ cô, định nói gì đó hợp với hoàn cảnh, nhưng cân nhắc cẩn thận xong vẫn không thốt ra lời nào. Anh đặt que sáng đang bắn ra những tia lửa xèo xèo vào lòng bàn tay cô: “Không phải em thích trò này sao? Hôm nay, đoàn quay phim có dừng đến, anh thấy chúng rất hay nên cầm vài cái về cho em. Đốt hết cái này vẫn còn nữa.”

Là... cây pháo bông.

Sơ Kiến nhận lấy muốn bỏng tay, hoàn toàn rơi vào tình cảnh lúng túng: “Lúc còn bé mới thích thôi. Đã hai mươi mấy tuổi rồi, ai còn chơi cái này nữa chứ!”.

Tiếng pháo cháy vang lên hoà cùng mùi khói không ngừng lan toả. Tay Sơ Kiến đã ngứa ran: “Làm sao để tắt thứ này đây...”.

Cô biết mình nói những lời này thật sự chẳng lãng mạn chút nào, nhưng hoàn cảnh xung quanh thật sự kích thích. Bên cạnh bể bơi giữa trời thoáng dang, nếu chơi pháo bông cùng ba Kiểm Biên Lâm lại không thành vấn đề, kể cả là Tạ Bân hay ba mẹ cô cũng được, nhưng với anh thì thật bối rối.

Trong đầu cô đầy áp đảo cảnh khi bị người ta xỉa xối tới tấp, đến cả câu hỏi đáp sai lúc thi vào tiểu học hay bất cứ vấn đề nào đại loại như thế cũng đều có thể bị phơi bày lên mạng.

Kiểm Biên Lâm im lặng chốc lát: “Đợi nó cháy hết đi, chắc sẽ nhanh thôi”.

Sơ Kiến có chút không đành lòng: “Em rất vui”.

“Anh nhìn ra được.” Kiểm Biên Lâm trả lời có lẽ.

Anh nhìn ra được là cô không hề vui vẻ gì. Nói thật lòng, biểu hiện của Sơ Kiến còn không vui bằng mấy người trợ lý khi chơi cái này hồi chiều. Điều này khiến Kiểm Biên Lâm, người đặc biệt đi tìm bộ phận đạo cụ để xin thứ này về khá là... Nói thế nào đây, cảm giác thất bại hoặc phiền não khi không biết bước tiếp theo phải làm sao bất chợt lấp kín tâm trí của anh.

Hai người cứ trợ mắt nhìn nó cháy xèn xẹt cho đến khi tắt hẳn. Xung quanh bỗng chốc tối đi.

Cuối cùng, Sơ Kiến bắt giác thở dài, muộn màng nghĩ đến việc anh phải xin riêng từ đoàn phim mang về. Cô nắm chặt que pháo nhỏ đen sì đã cháy hết, ngẩn ngơ hồi lâu. Cảm giác chân thực trong lòng nói cho cô biết mình đã cảm động mất rồi. Đường như anh đã thay đổi rất nhiều. Sơ Kiến khẽ kiễng gót chân, vẽ hơi khấn trương.

Vẫn còn giận sao? Kiểm Biên Lâm không dám chắc bèn đưa tay thăm dò, muốn lấy lại chiếc que đã đốt hết từ tay cô, tìm thùng rác vứt bỏ. Tay vừa đưa đến một nửa thì bỗng có thứ gì đó chạm nhẹ vào lồng ngực. Sơ Kiến lặng lẽ dang hai tay ôm lấy anh, một hành động không liên quan và cũng không được tự nhiên cho lắm.

Cầm anh bị những sợi tóc con của cô lướt qua, ngứa râm ran, vừa cúi đầu định lên tiếng lại bị Sơ Kiến giành trước: “Lần sau đừng dùng cái này nữa, bị chụp được sẽ rất phiền phức.”

Khóe môi đang mím chặt của Kiểm Biên Lâm chợt giãn ra. Anh đưa cánh tay chậm chậm đặt lên vai cô rồi lướt xuống định ôm lại thì cô gái trong lòng chợt nghĩ đến chuyện không được phép gì đẩy lại dứt khoát đẩy anh ra: “Đi lên thôi”.

Bước chân vội vã, Sơ Kiến quay người bỏ chạy, thật ra là muốn giấu đi khuôn mặt đỏ bừng đến tận mang tai của mình.

Vừa nãy, khi vô tình chạm phải thắt lưng sau lưng anh, trong đầu cô liên tục hiện ra những hình ảnh trong đoạn phim ban chiều. Yêu đương với diễn viên thật chẳng tốt lành gì cả, từ bé đến lớn chưa từng thấy ngực và lưng để trần của anh, vậy mà bây giờ thấy hết cả rồi, mà còn là dạng nhìn thấy tất tần tật như nhân dân cả nước nữa chứ!

Quay trở về phòng, Hiểu Vũ còn đang làm theo lời Tạ Bân nói, tập hợp từng đoạn phim tư liệu để chuẩn bị gửi cho bộ phận PR vào ngày mai thì thấy hai người trước sau bước vào. Sơ Kiến vừa định đi đến phòng khách thì đã bị Kiểm Biên Lâm ở phía sau đưa một tay ôm lấy, nửa kéo nửa ôm vào phòng thay đồ cách phòng khách một bức tường.

Hiểu Vũ nghe thấy tiếng động, bèn gọi một tiếng: “Ban này, anh Từ bên bộ phận đạo cụ gọi cho em, anh ấy nói ở đây cấm đốt pháo bông, bảo anh chơi cẩn thận một chút”.

Nói đến đây, Hiểu Vũ thấy lạ nên ngẩng đầu tò mò: “Anh Kiểm, bên đó nói anh lấy đi nửa thùng pháo bông để dự thử. Khách sạn cao cấp như vậy mà cũng có thử à? Hay là chương trình đặc biệt nào thế?”.

Ánh mắt Kiểm Biên Lâm rất hồ hững, tỏ vẻ không muốn giải thích. Sơ Kiến chợt dạ lên tiếng: “Ở dưới lầu đây, khách sạn chuẩn bị riêng cho mấy em nhỏ xem, thử tại đài Scotland”.

Cô chỉ muốn chạy ngay vào phòng khách nhưng đã bị Kiểm Biên Lâm chặn lại không cho cô đi qua. Sơ Kiến vòng qua hết bên này đến bên kia, nhưng sợ Hiểu Vũ bên bàn sách sau bức tường bên kia nghe thấy nên cũng không dám quyết liệt.

“Ồ!” Hiểu Vũ cười ha ha hỏi tiếp: “Thỏ tai dài Scotland à? Mới mẻ thật, em mới chỉ nghe nói đến mèo tai cụp Scotlands thôi”.

“Có mà, chỉ... chỉ là hiếm thôi, khách sạn mới mang ra cho mấy em nhỏ xem.” Thật ra thì cô cũng không biết có loại thỏ này hay không nữa.

Kiểm Biên Lâm thừa dịp bắt lấy cô.

Anh xoay người Sơ Kiến lại, đưa tay giữ chặt đầu cô rồi hôn lên đôi môi nhỏ nhắn vẫn còn muốn tiếp tục giải thích kia. Hơi thở của anh nóng rực phả vào chóp mũi và hai gò má Sơ Kiến.

Sơ Kiến chưa kịp chuẩn bị đã hoàn toàn mất kiểm soát, khe nuốt trọn làn hơi. Động tác nhỏ bé nhưng lại như đang mút nhẹ lấy đầu lưỡi anh.

Kiểm Biên Lâm thoáng sững sốt. Bàn tay sau đầu cô bỗng siết lại, anh ngậm chặt lấy môi cô. Ngón tay luồn qua mái tóc ngắn kéo cô tới sát mình hơn.

Sơ Kiến mở to đôi mắt, hai gò má mềm nhũn, cảm giác râm ran lan toả như từng cơn sóng biển, dồn dập và không ngừng vỗ vào lưng.

Một nụ hôn ngắn ngủi nhưng sâu sắc và trọn vẹn. Một tiếng trước, họ chỉ dừng lại ở việc môi chạm môi trên con phố không biết tên ở Macau, không khác gì thuở ban đầu, nhưng giờ đây đã thực sự là hôn rồi.

Hai người - cô và Kiểm Biên Lâm – thật sự hôn nhau rồi!

“Không phải thỏ nhát gan lắm sao?” Giọng Hiểu Vũ lại truyền đến: “Chúng không bị dọa à?”.

“Thỏ tai dài Scotland gan dạ lắm, không sợ pháo bông, nhìn thấy...” Trong mắt Sơ Kiến chỉ còn đọng đầy ánh mắt anh. Cô ngập ngừng nói tiếp với vẻ ngốc nghếch và khờ dại: “... còn rất vui mừng nữa...”.

18. Chương 17

Type: LDMhiNhi

Đêm đó là lần thứ ba trong đời Sơ Kiến mất ngủ. Cô phát hiện Macau là một nơi rất thần kỳ. Ví dụ như lần trước, sau khi bắt gặp Kiểm Biên Lâm ở sông bạc, anh bắt đầu thường xuyên gặp gỡ cô, quan hệ giữa hai người đột ngột tiến triển vượt bậc khiến cô không kịp trở tay. Tuy vậy, những đêm mất ngủ cũng bắt đầu kéo nhau tìm đến cô hết lần này đến lần khác.

Hơn ba giờ sáng, Sơ Kiến chong chong nhìn trần nhà, đã tính toán xong việc sửa sang lại phong cách của chi nhánh mới vào năm sau nhưng vẫn không sao ngủ được, thế là cô lấy chiếc áo khoác len màu đỏ rồi ra khỏi phòng.

Kết quả là khi vừa đổi chips ở dưới lầu, định ném thử thú vui đánh bạc thì Kiểm Biên Lâm đã gọi một cú điện thoại đến.

Ba giờ sáng, rất nhiều máy đánh bạc đều chỉ còn một, hai khách. Sơ Kiến chọn máy không có ai, Kiểm Biên Lâm đã nhanh chóng tìm đến, ngồi xuống bên cạnh cô. Vì muốn che giấu một chút, lúc ra ngoài anh đã đeo thêm chiếc kính mắt có nửa gọng màu xám.

“Anh cũng mất ngủ à?” Sơ Kiến bất chợt có cảm giác mình đang phung phí tài sản thì bị bắt ngay tại trận, “Chẳng phải ngày mai vẫn còn quay phim ư?”.

Về mặt anh nghiêm túc đến phát sợ, lấy một chồng chips để trước mặt cô, lần lượt đếm từng cái. Từng tiếng tạt tách vang lên, tiết tấu nghe khá đặc biệt...

Sơ Kiến suy nghĩ chốc lát, cũng không biết anh định làm gì, không tìm được định lấy hai chips từ lòng bàn tay anh bỏ vào máy, kết quả vừa mới giờ tay ta đã bị anh nắm lấy. Cô khẽ giãy ra, mặt ửng đỏ.

May mà Kiểm Biên Lâm chỉ nắm hờ rồi buông ra ngay: “Lần trước thua còn chưa đủ, lần này lại còn dám tiếp tục nữa à?”

Sơ Kiến sàu sào: “Dù sao thì em đổi những thứ này cũng để thua thôi mà, giết thời gian một chút”.

“Tại sao mãi mà em không thắng được thế?”

“Em đâu biết chơi.”

Kiểm Biên Lâm tháo kính xuống, nở nụ cười hiểm có: “Đỏ tình đen bạc à?”

Sơ Kiến hơi giật mình, giả bộ chống cằm đánh trống lảng nhìn sang nơi khác, vờ như không nghe thấy.

Kiểm Biên Lâm lấy từ trong người ra từng đồng chips mệnh giá cao, đến tận khi xếp thành bảy, tám chồng trước mặt cô xong mới cất lời: “Thua hết mấy chồng này đi!”

Sơ Kiến còn tưởng anh nói đùa, nhưng một tiếng sau, cô đã không còn cười nổi nữa. Chỉ hơn sáu mươi phút mà cô đã thua đến đồng chips đỏ cuối cùng. Nắm lấy nó lật qua lật lại trong lòng bàn tay, cô mếu máo: “Anh cũng không chịu giúp em thắng lại nữa”.

“Đầu anh hơi đau, không muốn động não.” Không hiểu sao dường như tâm trạng của Kiểm Biên Lâm khá tốt, “Coi như là cống hiến cho ngành thuế Macau đi!”

Thật ra còn một câu anh vẫn chưa nói. Mấy đồng chips kia anh đã thắng được trong sòng bạc này từ lần trước ở Macau. Đêm đó, trước khi đến gặp Sơ Kiến ở đây, anh đã thắng không ít trong phòng VIP. Lúc đó, cơ thể anh cũng không thoải mái cho lắm, nhưng dù đặt bất cứ cái gì cũng thắng cả.

Khi ấy, đám ông chủ công ty tư nhân đeo một đồng túi chéo bên người hưng phấn đến mắt sáng rỡ, ai nấy đều xuýt xoa tài đánh bạc của anh. Nhưng anh nào có tài cán gì, chỉ một câu “đen tình đỏ bạc” đã đủ khải quát cả rồi.

Vì vậy tối nay, anh cho cô những thứ này, mục đích là muốn cô thua lại, tốt nhất là thua sạch tất cả chỗ đó đi. Quả thật, Sơ Kiến đã không phụ sự mong đợi của anh: Thua sạch sành sanh!

Sơ Kiến chưa từng thấy ai thua tiền mà vui vẻ đến vậy, nhưng cô lại không vui mừng nổi, cố gắng tự kiểm điểm bản thân rồi kéo ghế ra, lời anh đi về.

Cuối cùng, cô than ngắn thở dài đi thang máy trở về tầng của mình, vẫn còn đắm chìm trong ý nghĩ “Quả nhiên mất ngủ vừa hao tiền tốn của vừa tổn thất tinh thần, nhất là ở những nơi như Macau, nhất định phải bảo đảm chất lượng giấc ngủ tối ưu. Đó là phương pháp duy nhất để bảo vệ ví tiền”.

Kiểm Biên Lâm đứng sau lưng cô, tuy vẫn đau đầu nhưng không gấp gáp về phòng mà chậm rãi đi theo bước chân cô, nghe cô lẩm bẩm.

“Em muốn gỡ gạc lại.” Sơ Kiến đột nhiên dừng bước, quay phắt người, đưa hai ngón tay nắm đồng chips đỏ còn sót lại, đưa đến ngay dưới tầm mắt anh. “Để cảnh cáo mình không thể lại...”

Kiểm Biên Lâm cúi đầu, môi chạm vào ngón tay đang nắm đồng chips của cô. Tay cô run lên, suýt nữa đánh rơi đồng chips. Anh chỉ chạm vào như thế, không thêm động tác dư thừa nào, cảm giác mềm mại và ấm áp cùng những đường vân móng manh trên môi anh đều bị phóng đại vô hạn, như thể in hằn dấu ấn lên ngón tay cô vậy. Sau đó, anh đã nói gì, rồi trở về phòng như thế nào, cô đều quên mất, chỉ nhớ được mỗi động tác này như thể nó đã khắc vào trong tim...

Không lâu sau đó, Kiểm Biên Lâm bay thẳng từ Macau đến Hồ Nam tham gia hoạt động, Sơ Kiến cũng trở về Thượng Hải.

Khi hai người chia tay nhau ở sân bay, Kiểm Biên Lâm còn đòi lấy chìa khoá nhà Sơ Kiến như lẽ đương nhiên. Tuy lần trước ba mẹ cô cũng từng giao chìa khoá cho anh, nhưng khi đó khác với bây giờ. Tóm

lại, lúc Sơ Kiến lấy chìa khoá từ túi ra đưa cho anh, trong lòng còn xuất hiện một cảm giác vô cùng kỳ lạ. Không thể diễn tả được, thật sự là khó diễn tả!

Lúc Sơ Kiến ngồi căn thiat trên tầng hai của nhà hàng Tây nào đấy gần công viên Phục Hưng, Thượng Hải chờ gặp Đồng Phi, cô vẫn không sao suy nghĩ thông suốt được về sự tiến triển thần tốc của hai người ở Macau. Thế nên, cô hoàn toàn không mở miệng nói cho Đồng Phi biết rằng mình và Kiểm Biên Lâm đã bắt ngờ yêu đương.

“Cậu sẽ đưa chìa khoá nhà cho bạn trai cậu phải không?” Sơ Kiến hỏi một câu vu vơ, không đầu không cuối.

“Đưa chứ! Anh ấy phải cho mèo ăn và đổ cát giúp mình.” Đồng Phi cũng không suy nghĩ nhiều, “Đi thôi, mình phải đi gặp phía nhà sản xuất, nhờ cô ấy giới thiệu đạo diễn cho mình, lót đường cho bộ phim tiếp theo của Lâm Thâm mới được”.

“Hẹn gặp ở đâu?” Cô ngơ ngác.

“Gần đây thôi, chỗ dựng cảnh tạm thời.”

Đồng Phi vẫy tay gọi tính tiền rồi dẫn Sơ Kiến đi bộ đến phim trường.

Nơi đó nằm sâu trong một con ngõ nhỏ cách nhà hàng kia không xa, đi đến cuối ngõ rẽ qua là đến, đó là khu nhà trọ đang cho công nhân xây dựng thuê tạm. Để đề phòng bị quấy rầy, cổng khu nhà đã được khoá lại, một chàng trai ngồi đấy giữ cửa: “Tìm ai vậy?”.

“Tổng đạo diễn Tạ.” Đồng Phi báo tên nhà sản xuất: “Tạ Lâm Lâm”.

Anh chàng quay đầu lại hỏi một câu rồi cho hai người vào.

Họ bước vào giữa lúc mọi người đang nghỉ ngơi. Đồng Phi vừa dựa theo vị trí người ta chỉ để đi tìm Tạ Lâm Lâm vừa rỉ tai Sơ Kiến: “Nam chính bộ phim này cũng nổi tiếng cỡ Kiểm Biên Lâm và Ứng Thần. Có điều, Kiểm Biên Lâm chuyên đóng phim điện ảnh, còn người này chỉ đóng phim truyền hình là chủ yếu”.

Trước kia, Đồng Phi từng dẫn dắt Ứng Thần, nhưng vừa mới nổi tiếng đã bị người ta cướp mất, nên mỗi khi nhắc đến cái tên này cô ấy vẫn còn khá day nghiến: “Năm nay, Kiểm Biên Lâm thì bùng nổ còn người này chìm hẳn rồi. Nhưng được cái người ta biết phô trương hơn Kiểm Biên Lâm, chỉ tính từ trợ lý đến thợ trang điểm thôi mà đến những sáu người cơ đấy!”.

Sơ Kiến “à” một tiếng, không hiểu vì sao anh ta cần nhiều trợ lý đến vậy. Hai người họ đi vòng qua phòng khách, tìm được Tạ Lâm Lâm ở phòng ăn.

Tạ Lâm Lâm đang tức giận lật qua lật lại món đồ trong tay, trông thấy Đồng Phi liền sa sầm mặt lại: “Cô nói xem, hợp đồng đã ký là phải quay đến ngày mười bảy thì vì có gì mà ngày mười bốn cậu ta đã đi quay chương trình khác rồi bỏ ngang không chịu đóng nữa chứ! Tôi vì cậu ta mà không biết đã vứt bao nhiêu bộ phim rồi. Một cảnh tốn cả trăm nghìn tệ đấy, vậy mà không quay được một cảnh nào, nguyên cả phim bị cậu ta vứt xó hết”.

“Lục Tòng Văn vẫn thường như vậy mà?” Đồng Phi khoác vai Tạ Lâm Lâm, “Lần trước đã nói cô đừng dùng cậu ta mà không chịu nghe”.

“Thì chẳng phải cậu ta đang nổi tiếng sao? Đâu phải cô không biết hiện giờ đang thiếu hụt diễn viên. Phía đài truyền hình mua bản quyền phim lại quen biết cậu ta nữa. Năm ngoái, cậu ta chưa nổi đến vậy, hơn nữa đêm phải ra ngoại ô thử vai cũng vui vẻ chấp nhận”.

Tạ Lâm Lâm càng nghĩ càng giận, lại oán trách hai câu rồi bỗng nói: “Ôi, thật ra ban đầu cứ đưa kịch bản cho Kiểm Biên Lâm là được rồi, anh ta tuy không dễ thuyết phục nhưng dù sao cũng có tinh thần nghề nghiệp hơn”.

Đồng Phi ho khan, liếc nhìn Sơ Kiến. Sơ Kiến nhận lon nước từ một trợ lý đưa đến, vờ như không nghe thấy gì.

“Nhưng Kiểm Biên Lâm không đóng phim truyền hình.” Tạ Lâm Lâm tỏ vẻ phiến não: “Đưa kịch bản đến xưa nay đều chỉ nhận được hai chữ ‘từ chối’, cơ hội thương lượng còn không có nữa là...”.

Đồng Phi lại ho khan.

Tạ Lâm Lâm nghi ngờ: “Sao vậy? Nhắc đến Kiểm Biên Lâm là cô giống như uống phải thuốc kích thích thể? Nghe nói cô với anh ta khá thân? Không phải là...”

Đồng Phi bị sặc thật: “Đừng nói vậy, anh ta vốn không thích người trong giới đầu”.

“Thảo nào...” Tạ Lâm Lâm hạ giọng: “Nghe nói lần này anh ta đến quay phim ở Macau có dẫn theo một cô gái. Cái cô ban đầu tham gia cuộc thi hát chung với anh ta lúc mới ra mắt rồi cùng nhau nổi tiếng không phải cũng có quan hệ đặc biệt với anh ta sao? Tôi nghe người trong đài nói...”

Tay Sơ Kiến chợt khựng lại, cảm giác trong lòng có chút quái lạ. Khi này, cô vẫn còn thấy thú vị khi lắng nghe cuộc đối thoại của hai người này, nhất là lúc khen Kiểm Biên Lâm có tinh thần nghề nghiệp. Nhưng bây giờ thì... Sơ Kiến đột nhiên không còn mặn mà muốn nghe nữa.

Trong khi hầu người họ tiếp tục trao đổi thông tin, cô đưa mắt nhìn nhân viên xung quanh nhưng chẳng thấy một ai quen biết, đành đi lòng vòng rồi bước vào một phòng ngủ không người.

Đồng Phi nói nơi này do tổ đạo cụ chịu trách nhiệm sửa sang và trang hoàng, đúng là rất có gu thẩm mỹ.

Cô lần sờ bức tường được trang trí kín mít, quay người lại, đúng lúc trông thấy Lục Tông Văn vừa kết thúc cảnh quay đang đi đến. Sơ Kiến nhìn thấy cậu ta, liền lập tức nhớ lại cả đồng lời than vãn khi này của Tạ Lâm Lâm.

Cậu ta nhìn thấy Sơ Kiến cũng tỏ vẻ sửng sốt, ánh mắt lộ rõ suy nghĩ: Là người hâm mộ đi theo nhân viên trường quay đến xem thần tượng đóng phim à?

Có lẽ đã sớm quen với việc ngày ngày bị quấy rầy và vây xem thế này, anh chàng ngôi sao kia thần nhiên kéo ghế xếp qua ngồi xuống, nhìn cô với vẻ “Cô đã theo nhân viên vào đây, vậy tôi đành cố làm vẻ mặt ôn hòa thân thiện với cô thôi”.

Ấy da, thật là khó xử! Nếu cậu ta biết cô hoàn toàn không có ý định bắt chuyện, chụp hình hay xin chữ ký thì...

Sơ Kiến thầm áu ngại thay cậu ta, giả bộ không trông thấy ai cả, tiếp tục sờ soạng vách tường, đồ gia dụng, bàn, đèn tường như thể đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật rồi cứ thế bước ra ngoài với vẻ vô tội.

Lúc ra khỏi phòng ngủ, rốt cuộc cô cũng thở phào nhẹ nhõm. Để tránh tình huống này xuất hiện lần nữa, Sơ Kiến không dám chạy lung tung khắp nơi mà ngoan ngoãn ngồi trong phòng ăn chờ Đồng Phi suốt hai tiếng liền.

Khi Đồng Phi và đạo diễn đã trò chuyện xong, nơi này cũng bắt đầu thu dọn, kwets thúc công việc. Tạ Lâm Lâm rủ Đồng Phi đi ăn với mọi người để tiếp tục trò chuyện, cô ấy cũng không từ chối. Lúc tắt cả ra ngoài, trời đã sắp tối, lại còn lất phất mưa bụi.

“Chỗ này không dễ bắt xe đâu nhỉ?” Sơ Kiến quan sát xung quanh. Đây là đường một chiều, ven đường lại đỗ một dãy xe cộ, hoàn toàn không thấy dấu vết xe taxi chạy qua.

“Không cần bắt xe đâu, chúng ta đi bộ là được mà.” Tạ Lâm Lâm cười.

Ánh mắt coi bị thu hút bởi một chiếc xe vô cùng quen thuộc đang đỗ ven đường, chưa kịp nhìn biển số thì cửa xe bên chỗ ghế lái đã bị đẩy ra. Người xuống xe mặc áo thun và quần dài thể thao, nhìn chẳng ra dáng ngôi sao gì cả.

Kiểm Biên Lâm?

Tất cả mọi người – bao gồm cả Lục Tông Văn dẫn theo hai trợ lý đang đi cuối – đều kinh ngạc. Đây không phải là khu điện ảnh truyền hình gì, chỉ là căn nhà được đoàn làm phim thuê tạm thời thôi, cũng chỉ quay vài ba ngày rồi ù, thế mà có thể vô tình gặp được anh ở đây, thật là quá trùng hợp.

Kiểm Biên Lâm từng hợp tác với Lục Tông Văn, thường chạm mặt nhau trong những buổi lễ trao giải lớn nhỏ, nên vừa nhìn thấy cậu ta, anh cũng khẽ gật đầu. Sau đó, anh đưa mắt nhìn mấy người quen và gật

đầu chào hỏi. Khi đến gần Sơ Kiến, anh thẳng thừng bỏ lơ những người khác, không cần biết có phải là người quen hay không.

Họ đã bốn ngày không gặp nhau rồi.

“Sao anh lại trở về?” Bị anh nhìn chăm chú, Sơ Kiến có vẻ hơi sợ sệt, có cảm giác khốn đốn khi bất ngờ bị bại lộ giữa ban ngày ban mặt.

Anh buồn cười nhìn cô: “Không về lẽ nào định cư ở Macau luôn à?”

“...”

Sơ Kiến lặng thinh. Có thể đứng ở trước mặt mọi người nói chuyện kiểu như vậy không...

Kiểm Biên Lâm nhìn cảm xúc biến hoá phức tạp trên gương mặt cô, liền đoán được cô không thích ở cùng mình trong hoàn cảnh bị người khác đứng xem như thế, vội quay sang hỏi Đồng Phi: “Mọi người kết thúc công việc rồi, giờ đi ăn sao?”

“À, đúng vậy.” Đồng Phi hoàn hồn trở lại, “Đi ăn thôi. Tôi còn tưởng anh hỏi địa chỉ để làm gì, thật không ngờ lại đến tận đây. Đi chung nhé?”

Anh lắc đầu: “Tôi đến đón cô ấy thôi”.

“Ồ, vậy hai người đi đi!” Đồng Phi giải thích với Tạ Lâm Lâm: “Tôi và Kiểm Biên Lâm quen biết nhau là nhờ Sơ Kiến cả đấy! Hai người họ từ bé đã là hàng xóm, bạn bè thân thiết kiểu thanh mai trúc mã ấy!”

Tạ Lâm Lâm bừng tỉnh, mỉm cười: “Tốt quá, tôi hâm mộ nhất là kiểu tình cảm thời thơ ấu này”.

Kiểm Biên Lâm nghe lời giải thích của Đồng Phi cũng chẳng buồn đính chính, chỉ giơ tay lên chạm vào gương mặt ẩm ướt nước mưa của Sơ Kiến. Vẫn còn ẩm áp thế này thì chắc hẳn không bị dầm mưa rồi, may thật.

“Về nhà chưa?” Anh hỏi.

Cô khẽ thở phào, tỏ ý “Được, được, về nhà an toàn nhất!”. Nhưng ngẫm nghĩ lại thấy không ổn: “Mấy ngày nay em chưa mua thức ăn nữa, hay là mình đi chung với Đồng Phi nhé?”. Dù sao anh cũng quen biết với mấy người này.

Kiểm Biên Lâm im lặng một lát rồi nói: “Về nhà hâm nóng canh sườn bò là được, canh măng với sườn ấy”.

Hả? Anh đã về lâu như vậy rồi sao? Sơ Kiến còn tưởng rằng anh vừa mới rời sân bay không bao lâu.

“... Vậy về nhà ăn thôi.”

Mãi đến khi hai người họ lên xe rời khỏi, chiếc xe băng qua đèn giao thông ở ngã tư, dừng nói là biển số xe, ngay cả đuôi xe cũng không nhìn thấy nữa, mọi người mới đột ngột bừng tỉnh, ai nấy đều đã hiểu ra.

Tạ Lâm Lâm đưa mắt nhìn Đồng Phi đầy ẩn ý: Cô lừa tôi à? Bạn thân cái quái gì chứ!

Đồng Phi cũng ngẩn người: Chết tiệt, tôi cũng có biết đâu...

19. Chương 18

Type: jerrytrang3010

Không khí thế nào ấy nhỉ, lẽ ra nên rất tốt mới phải.

Dĩ nhiên, câu này muốn nói đến không khí trước khi Sơ Kiến nhận được cuộc điện thoại kia. Cuộc gọi từ một số điện thoại lạ, Sơ Kiến chẳng nghĩ gì nhiều, chỉ tiện tay bắt máy lên “A lô”. Đầu dây bên kia có tiếng

hít thở khê khàng, thật sự rất giống với cách mà Kiểm Biên Lâm thỉnh thoảng gọi cho cô. Nếu không phải anh đang lái xe, cô sẽ cho rằng chính anh đã mất điện thoại di động nên đổi số khác gọi đến nữa kia.

Mãi đến khi giọng nói vừa xa lạ, vừa quen thuộc ấy vang lên: “Sơ Kiến, là mình”

Sơ Kiến nhú mày suy nghĩ chốc lát. Từ Kinh ư? Cô lập tức cảm thấy mất tự nhiên, định che giấu: “À mình đây...Cậu có chuyện gì không?”

Cô liếc nhìn Kiểm Biên Lâm.

Tín hiệu đột ngột bị mất. Sóng điện thoại ở chung cư này chỗ nào cũng tốt, chỉ có mỗi bãi đỗ xe là hay mất tín hiệu. Bỗng dưng lại khiến cô có cảm giác chột dạ như mình vừa ngắt điện thoại.

“Ai thế?” Kiểm Biên Lâm đã phát hiện.

“...Từ Kinh.”

Kiểm Biên Lâm cũng không nói lời nào, chỉ lặng lặng đóng cửa, khóa xe rồi cùng cô đi theo lối cầu thang bằng gỗ lên vườn hoa giữa khu chung cư. Sơ Kiến không biết có phải là mình quá nhạy cảm hay không nhưng cô cứ có cảm giác tiếng bước chân của anh rất nặng nề.

Lần này, Sơ Kiến đã nhận ra số điện thoại kia nên không bắt máy. Dù sao cô cũng không sợ dắc tội một người mà dường như cả trăm năm không gặp. Đến lúc hai người rời khỏi thang máy, Sơ Kiến lục tìm chìa khóa trong túi, vừa chạm vào đã bị bàn tay Kiểm Biên Lâm đặt lên sau gáy, thỉnh thoảng kéo đến bên anh, vùi vào lồng ngực anh.

Hành động gọn gàng, dứt khoát và quá đổi bất ngờ. Trán Sơ Kiến va phải người anh một cái rõ đau, chiếc chìa khóa mới chạm vào đầu ngón tay đã trượt đi. Lúc anh hôn lên môi cô, cô còn mãi chìm đắm trong suy nghĩ rằng: Liệu có phải ai yêu đương cũng đều tùy ý hôn nhau mà chẳng cần lý do như thế không? Không chán sao?...

Môi hai người đều lạnh buốt vì nhiệt độ bên ngoài, chạm vào nhau như vậy cô liền cảm nhận được môi anh hơi khô. Đầu lưỡi cứ thế bị anh dẫn dắt rồi mạnh mẽ chiếm hữu.

Cô va vào cửa thang máy, cơn mưa hôn mãnh liệt thỉnh thoảng trút xuống, lưỡi đau rát như bị xé toạc. Cô phải dùng khuỷu tay đẩy mạnh anh ra: “Đau em”

...

Kiểm Biên Lâm lùi về sau, tựa lưng vào hành lang. Trở về đã khá lâu nhưng anh không làm gì cả, chỉ vừa xem lời thoại trong kịch bản vừa nấu canh cho cô. Những miếng măng mỏng được cắt ra hơi già, sợ cô không thích ăn nên anh đều bỏ hết. Anh biết làm tất cả những món cô thích ăn, nhưng mỗi lần làm xong cũng chỉ có hai bố con anh ăn sạch sẽ. Cùng là dầu, muối, tương, giấm nhưng từ tay người khác nấu sẽ có hương vị khác biệt rất lớn. Anh thật sự không dám tin chắc rằng món ăn mình nấu sẽ hợp khẩu vị của cô.

Muốn Sơ Kiến ăn nó để không khí thoải mái hơn một chút rồi mới nói cho cô biết rằng mấy ngày qua, trong đầu anh chỉ có hình bóng cô nên mới vội vàng tranh thủ về THượng Hải chỉ để gặp cô một lúc. Thế nhưng, mọi thứ đã hoàn toàn thay đổi chỉ vì cuộc điện thoại kia.

Sơ Kiến căng thẳng, cúi đầu tìm chìa khóa trong túi rất lâu, sau khi mở cửa nhà mình ra thì trở tay đóng lại. Trên bếp thật sự có nồi canh sườn măng, bát đĩa đã bày lên bàn, còn một đĩa tương ớt pha dầu vừng nữa.

Anh biết rõ cô có thói quen thích ăn măng cùng loại nước chấm này.

Đứng ở cửa một lúc, Sơ Kiến cũng đã tỉnh táo trở lại. Cô quay người mở cửa, quả nhiên anh vẫn đang tựa vào bức tường hành lang. May mà nơi này là loại một tầng hai hộ, ngay cả chuyển phát nhanh cũng chỉ đưa đến phòng thu nhận chứ không mang vào chung cư. Nếu không thì hình ảnh ngôi sao đình đám dựa vào bức tường trắng với vẻ suy sụp thể kia bị chụp được nhất định sẽ khiến người ta suy diễn xa xôi mất thôi!”

“Sau khi tốt nghiệp, em chưa từng gặp Từ Kinh”. Cô đi đến trước mặt anh.

Anh biết. Kiểm Biên Lâm giương mắt nhìn cô.

Sơ Kiến cắn môi dưới, kiềm chế cảm xúc: “Ồ Macao em đã nói với anh rồi, số điện thoại là ba anh cho, cậu ta gọi đến anh đều nghe thấy, em cũng đâu biết cậu ta tìm em làm gì”. Hơn nữa người ta nói ba ngày đầu tiên, hành động tiếp xúc thân thể duy nhất chỉ có thể nắm tay lúc nhận lời thôi. Nhưng anh đã hôn cô rất nhiều lần rồi cơ đấy....

Anh khẽ đáp: “Anh biết...”

Cô ngạc nhiên: “Vậy anh giận cái gì?”

Kiểm Biên Lâm ngẩng đầu nhìn vào màn hình đèn thang máy hiển thị lên xuống: “Nghe thấy cái tên đó khiến anh khó chịu”.

“...Thế này là anh không phân biệt phải trái đâu đấy!”.

Anh vẫn “ừ” thật khẽ, thừa nhận: “Chuyện này không thể nào phân rõ phải trái được”.

Cho dù biết rõ họ không thể có quan hệ gì, anh vẫn thấy bứt rứt. Anh hoàn toàn không có ý định nói lý lẽ trong việc này, một chút ý nghĩ nhen nhóm cũng không thể, dù chỉ là ảo tưởng cũng không.

Sơ Kiến tức giận, buột miệng thốt ra: “Lúc anh thi hát không phải có quan hệ thân thiết với cô gái khác hay sao? Nếu em cũng hành xử vô lý như vậy thì anh có chịu được không?”.

Kiểm Biên Lâm sững sốt, nhú mào: “Ai nói?”

Cô không có ý định nói tiếp.

“Em tin à?” Anh truy hỏi.

Không đợi cô trả lời, Kiểm Biên Lâm đã giơ tay định kéo cô vào lòng, nhưng Sơ Kiến lập tức né tránh.

Tay anh lạc long giữa không trung, sững sốt hồi lâu mới nín thở, cất giọng trầm khàn nói thêm một câu: “Kết hôn được không?”

....

Không gian xung quanh đột nhiên trở lên trống trải và yên tĩnh. Gió đêm xào xạc từ cửa sổ hành lang cuộn mình thổi vào huyết thái dương của Sơ Kiến đau nhức từng cơn

...

Một câu nói của anh đã hoàn toàn khiến Sơ Kiến ngây ngốc. Cô thật sự thấy sợ hãi, hết như một người không dám ngồi xích đu khó khăn lắm mới lấy hết can đảm đặt mình lên đó, còn chưa ngồi vững đã bị người khác từ phía sau bất ngờ đẩy đi, bị ném thẳng lên điểm cao nhất rồi “bụp” một tiếng, sợi dây đứt phăng, mọi thứ lao đi vun vút...

Sơ Kiến đứng lặng cả nửa phút, hoàn toàn không nhìn rõ vẻ mặt anh mà chỉ bỏ lại một câu: “Anh tỉnh táo chút đi!”

Cửa đóng lại, còn khóa trái bên trong. Cô tựa lưng vào cửa nghỉ ngơi. Tuy họ có khởi đầu là tình cảm nhiều năm quen biết, không cần phải bắt đầu từ việc tìm hiểu hoàn cảnh gia đình hay thậm chí là thói quen sinh hoạt của nhau, nhưng họ chỉ vừa ở bên nhau và cô cũng chỉ mới tìm được một chút cảm giác thích anh mà thôi. Kết hôn là chuyện vô cùng nghiêm túc. Ít nhất cũng cần có tình yêu mà? Nửa đời sau đến già, đến chết đều chỉ ở bên cạnh một người, bất kể dinh, lão, bệnh, tử đều chỉ nương tựa vào người đó, còn phải cùng Kiểm Biên Lâm sinh những đứa con... Tất cả những điều này đều chưa từng lướt qua trong đầu cô.

Ngoài hành lang, quả thật Kiểm Biên Lâm cũng không biết mình nghĩ sao nữa, gần như là thốt ra một câu không đầu không đuôi, nói xong mới thấy hối hận không kịp. Hai tay anh cùng lúc đặt lên trán, nhắm mắt lại, qua một lúc lâu mới lấy chìa khóa ra mở cửa nhà mình.

“Ồ về rồi hả? Tôi sắp chết đói mất.” Tạ Bàn bật nắp lon nước, nhìn xung quan, “vợ cậu đâu rồi?”

Kiểm Biên Lâm lắc đầu.

“Không phải đi đón cô ấy sao? Không tìm thấy? Tìm không thấy thì gọi điện cho Đồng Phi. Một người sống sờ sờ ra đấy mà không tìm được á?”. Tạ Bản đói bụng đến choáng váng. Có trời mới biết anh ấy đã đợi đến mức bụng lép kẹp rồi.

Kiểm Biên Lâm lặng thinh, chỉ tay vào bếp: “Anh tự nấu đi, em đi ngủ một lát”.

Kết quả là ngủ một giấc đến nửa đêm. Gần mười hai giờ, anh mới rời khỏi giường, cởi quần áo định đi tắm. Có lẽ Tạ Bản đã nghe thấy động tĩnh liền đẩy cửa đi vào, lúi anh ra ngoài: “Tắm cái gì mà tắm. Ăn cơm trước cho tôi”.

Tạ Bản nói xong bèn mở cửa phòng bếp ra, bật bếp, cầm thìa khuấy một vòng trong nồi, “Nói đi! Lúc đi đón người còn êm đẹp lắm mà? Sao giờ người không thấy đâu?”

Tạ Bản hỏi thế thôi chứ không trông mong Kiểm Biên Lâm có thể tự mình nói cho mình biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Anh ấy lẩm nhẩm nói về lịch trình tiếp theo, sau đó nhìn sang phòng khách nhưng không thấy người đâu cả, lại đảo mắt một vòng mới thấy người cần tìm đang ở trên ban công hóng gió.

Tạ Bản múc canh, đặt lên bàn ăn.

“Tôi chưa từng thích một cô gái đến vậy bao giờ. Cậu nói cho tôi biết xem, rốt cuộc cảm giác đó như thế nào?” Tạ Bản lắc lắc hộp thuốc lá, rút ra một điếu rồi đưa lên miệng châm, “Có lẽ là vì tôi đẹp trai quá, toàn là các cô gái đòi sống đòi chết vì tôi nên đã quen rồi”.

Kiểm Biên Lâm vẫn im thin thít.

“Dĩ nhiên là thua cậu một chút.” Tạ Bản vui vẻ: “Nói thật đi, là cảm giác ra sao?”

Tạ Bản lấy lon nước vừa uống xong làm gạt tàn.

Cảm giác ư?

Kiểm Biên Lâm tựa lưng vào ghế mây, một tay vắt lên trán, một tay với lấy hộp thuốc lá trong tay Tạ Bản, rầu rĩ rút ra một điếu. Anh không nghiện thuốc chỉ thỉnh thoảng đóng phim có yêu cầu thì hút thôi. Mãi đến sau này, anh cũng thường dùng nó giết thời gian trong những lúc tâm trạng buồn phiền, châm lên rồi chỉ ngậm lấy như tìm chút chuyện dễ làm.

“Có phải em kém cỏi lắm không?”

Tạ Bản ngậy người vì câu hỏi vu vơ của anh rồi bật cười: “Trong mắt người hâm mộ, cậu mười phân vẹn mười”.

Kiểm Biên Lâm cúi đầu, ánh mắt cũng lướt xuống, nhìn vào hoa văn uốn lượn trên nền gạch men ở ban công: “Em rất yêu cô ấy”.

“Tôi biết.” Nếu không thì sao tôi lại giúp cậu lừa cô ấy đến gặp mặt cơ chứ? Tạ Bản thâm oán trách.

Anh lại im lặng hồi lâu, rồi cuối cùng mới lặp lại một câu đơn điệu: “Yêu vô cùng”

Kiểm Biên Lâm không thể nói rõ, chỉ biết bản thân có thể chờ đợi, Sơ Kiến cả đời cũng được.

Lúc mười mấy tuổi, anh từng tuyệt vọng buông bỏ bản thân trong ý nghĩ tưởng tượng sau này cô sẽ yêu và kết hôn cùng người khác, nhưng anh sẽ vẫn chờ đợi, nếu chẳng may cô ly hôn. Nếu cuộc sống của cô đã tạm ổn thì anh sẽ cho cô cuộc sống muôn màu muôn sắc hơn nữa. Nếu cuộc sống của cô tồi tệ, anh sẽ đánh tên đàn ông kia một trận rồi dẫn cô về nhà.

Hai mươi tuổi, vừa ra mắt, còn chưa nhìn thấy tương lai sự nghiệp của mình, lại không thể thường xuyên viện cớ đến gặp Sơ Kiến, anh chỉ có thể mơ thấy cô giàn giụa nước mắt nhào vào lòng mình òa khóc, nói người khác đối xử với mình tồi tệ, còn bắt nạt cô quá quắt, rồi choàng tỉnh dậy, lòng dạ đều sôi trào cảm giác khó chịu, dựa vào giường ngồi cả đêm, cứ thế từ lúc tối mịt đến khi trời hừng sáng.

Thứ cảm giác nơm nớp lo sợ cô chịu thiệt thòi này thật là một lời khó nói hết.

Tàn thuốc rơi lả tả quanh nắp lon. Tạ Bản đứng lúc cũng vậy tàn thuốc, suýt nữa bị bỏng: “Aaaaaaa.....” Anh ta xuyết xoa: “Cậu làm gì vậy?”.

Kiểm Biên Lâm dập tắt đầu lọc rồi nhanh chóng rời khỏi ban công: “Cô ấy còn chưa ăn cơm. Em phải qua đó đã!”

20. Chương 19

Type: jerrytrang3010

Từ lúc trở về nhà, Sơ Kiến cứ bận rộn với công việc suốt. Tại Quảng Châu có tổ chức một hội chợ triển lãm ngành nghề quy mô rất lớn. Cô phải phụ trách tiếp đón đoàn đại biểu thương hiệu Nhật Bản và Hàn Quốc sang tham dự. Đây là chuyện vô cùng quan trọng, phải tiếp đón họ thật tốt mới có thể tiếp tục giành được quyền đại lý độc quyền.

Hồi Sơ Kiến mới gây dựng sự nghiệp, nghề làm móng trong nước chủ yếu vẫn còn đi theo xu hướng bình dân. Sau khi cô tốt nghiệp, bạn cùng phòng ở ký túc xá đại học lấy chồng đi Nhật, đã giới thiệu cho cô làm đại lý độc quyền cho một thương hiệu cao cấp để phát triển thị trường tương xứng tại Trung Quốc... Tóm lại, Sơ Kiến vẫn luôn cảm thấy thời vận của mình rất tốt, gây dựng sự nghiệp vô cùng thành công.

Bận bịu đến gần mười hai giờ, rốt cuộc cũng được nghỉ xả hơi. Cô lê bước ra khỏi phòng ngủ, bụng đói đến mức sôi ùng ục, chợt nhớ đến nồi canh trong bếp, vào nhìn xong lại thấy đói hơn.

Lúc này tập trung sắp xếp mọi việc, cô vừa đói bụng vừa nghĩ đến công việc và cũng nghĩ đến tình trạng hiện giờ của hai người họ. Hình như... cô liếc nhìn đồng hồ ngoài phòng khách. Đã trễ thế này rồi, liệu anh đã ăn gì chưa nhỉ. Còn đang bị bệnh nữa!

Cô mở van gas, bật bếp để hâm nóng nồi canh rồi múc ra một bát, yên lặng ăn, tiện thể đi lại trong bếp suy nghĩ về vấn đề của mình.

Cuối cùng, co lại vừa ăn vừa ma xui quỷ khiến đi ra cửa, tiện tay mở khóa. Lòng cô vẫn đang do dự không biết có nên gọi anh sang dùng cơm hay không. Nhưng lỡ như anh lại nói muốn kết hôn thì phải làm thế nào?

Tay còn chưa kịp đặt xuống, cửa đã bị mở hé. Kiểm Biên Lâm cũng định xem cô có khóa trái cửa hay không, không ngờ vừa xoay chốt cửa đã bật ra. Lúc anh còn đang do dự có nên đóng lại rồi gõ cửa gọi cô hay không thì cô đã kéo cửa ra từ bên trong.

Dưới ánh đèn leo lét, Kiểm Biên Lâm chỉ mặc chiếc áo thun ngắn tay bằng vải cotton mỏng manh giữa trời đông, vì vội vàng ra khỏi nhà nên quên cả mặc áo khoác.

Trong ánh đèn ấm áp ngoài hành lang, Sơ Kiến miệng còn cắn nửa miếng măng, liền hút vội vàng rồi nuốt xuống, ngơ ngàng hỏi anh: “Anh ăn tối chưa?”

Gần như cùng lúc, ánh mắt Kiểm Biên Lâm sa sầm khẽ giọng trách cô: “Sao giờ này mới ăn tối?”

Sơ Kiến: “Em vừa mới làm việc xong.”

Kiểm Biên Lâm: “Chưa ăn”

Lại là đồng thanh...

Sơ Kiến cúi đầu ăn hết miếng măng. Cuối cùng, lần này Kiểm Biên Lâm không lên tiếng nữa. Cô mơ hồ lẩm bẩm: “Chưa ăn thì mau vào đi, em vừa mới hâm nóng lại đây!”

Sơ Kiến lê dép chạy vào nhà, Kiểm Biên Lâm đi vào theo. Đưa mắt lướt qua đĩa tương chấm cô đã ăn qua ở trên bàn, lại nhìn về mặt khó đoán của cô khi ăn, có vẻ món anh nấu hợp khẩu vị của cô rồi. Anh cũng đang đói cồn cào, liền đi múc cho mình một bát, đứng tựa vào bồn rửa tay trong bếp ăn lấy hai miếng.

Vốn đã phiền não trong lòng, bụng còn trống rỗng như thế tất nhiên là khó chịu rồi. Bây giờ, biết cô không đói bụng nữa nên anh yên tâm ăn tiếp hai miếng, cảm giác dạ dày bóp chặt cũng dần dần buông lỏng. Vừa định lấy thìa gấp thêm hai miếng thì Sơ Kiến lặng lẽ đi đến, chỉ lo bưng bát mà không nhìn anh.

Hai người ăn được lưng bụng, cảm giác khó chịu vì cuộc điện thoại không quan trọng mà nảy sinh cãi vã gây ảnh hưởng tình cảm lại xuất hiện.

“Kiểm Biên Lâm!”. Sơ Kiến tìm nén rất lâu mới thốt ra ba chữ. Vẫn là tên của anh.

Anh đưa tay nhận lấy chiếc bát không của cô, bỏ vào bồn inox, vang lên tiếng leng keng, sau đó lại cúi đầu tiếp tục ăn.

Sơ Kiến bĩu môi, cho anh ngọt ngạt chết luôn đi.

“Mấy ngày nay, sương mù ở Bắc Kinh dày đặc hơn, bạn học của em làm trong phòng dự báo khí tượng thủy văn đo lường được số liệu đều vượt chỉ tiêu nghiêm trọng. Anh có thể hoãn vài ngày mới trở về không? Em sợ sức khỏe của anh không chịu nổi.”

Ồ? Sao lại nói đến chuyện sương mù nhỉ? Đúng là nghĩ một đằng nói một nẻo mà.

Hiển nhiên, Kiểm Biên Lâm cũng nhận ra được cô đang tìm chuyện để nói. Thật ra, cô không cần phải làm như vậy, chuyện này nên để anh làm mới đúng. Nhưng rõ ràng tính cách của Sơ Kiến thích hợp với vai trò chủ động trong chuyện này hơn anh. Hơn nữa, với những hiểu biết của anh về cô, dù cô có quanh co thế nào đi chăng nữa thì nhất định cũng sẽ trở về đúng chủ đề chính. Cô muốn nói gì đây? Nói rằng: “Chúng ta không hợp nhau sao?”

Kiểm Biên Lâm cúi xuống, tiếp tục uống canh để bản thân giữ bình tĩnh và tỉnh táo tuyệt đối. Bất kể cô nói sao thì anh cũng không thể làm chuyện gì hay nói lời nào vượt giới hạn được nữa.

Thế là Sơ Kiến bắt đầu nói mãi không ngớt, từ chuyện sương mù cho đến chuyện vừa nãy gọi điện cho chú Kiểm bảo chú tuyệt đối đừng tùy tiện làm mối nữa, sau đó quay lại chuyện chú chó nhà Kiểm Biên Lâm đã bị mẹ cô đưa đến tiệm thú cưng vì hình như mắc chứng trầm cảm rồi. Tiếp theo lại nói đến...

Tắc tịt rồi. Tiếp theo nên nói gì nữa đây? Cuối cùng, Sơ Kiến đành im bật.

Bàn tay đang cầm thìa của Kiểm Biên Lâm bỗng khựng lại.

“Kiểm Biên Lâm!” Cô lại gọi anh, “Anh tỉnh táo lại chưa?”

Anh bỏ bát thìa của mình vào bồn rửa, xả nước lạnh rồi chờ chuyển sang chế độ nước nóng. Nước nhanh chóng nóng lên, lúc này, anh mới nhớ ra còn phải dùng nước rửa bát.

“Vậy chúng ta...xem như đã hết cãi nhau chưa?”

Một câu nói vô cùng quen thuộc, thậm chí anh đã quên mất cô thích nhất là hỏi như vậy.

Lúc còn rất bé, Sơ Kiến không thích làm bài tập, còn thường xuyên làm hỏng đồ đạc của anh và làm vô số những chuyện vớ vẩn cũng nổi điên. Anh vốn lười so đo với cô, chẳng qua nổi lòng trên đùa, giả bộ hung dữ là mắng vài câu rồi thích thú ngắm nhìn vẻ mặt giả vờ đáng thương và ảm ức nhưng trong lòng lại hậm hực oán anh hẹp hòi của cô. Kết quả là cuối cùng, lần nào cô cũng tự kiểm điểm mình thật lâu rồi mè nheo chạy đến hỏi anh: “Chúng ta xem như đã hết cãi nhau chưa?”

Sơ Kiến nhìn đám nôi niêu để mình có một mục tiêu chú ý. Ồi, tiếp theo phải nói thế nào đây?

Cô thở dài: “Anh nghĩ đi, bất kể là ai yêu đương cũng đều vẫn phải từ từ bồi đắp tình cảm, đúng không? Thời gian em và Từ Kinh bên nhau...trong cả cuộc đời hai mươi lăm năm lẻ bốn tháng của em gần như có thể xem như hoàn toàn không đáng kể rồi. Nếu thật sự nói tới chuyện ở bên nhau, anh mới xem như là...” Sơ Kiến im lặng giây lát rồi mới thẳng thừng định nghĩa “....mối tình đầu danh chính ngôn thuận của em”.

Thế nên, rốt cuộc vì sao anh lại phản ứng mạnh mẽ như thế? Dĩ nhiên, câu này cô không nói ra miệng.

Sơ Kiến cảm thấy mình quá ảm ức, nhiều năm qua bị anh ép đến mức không thể chính thức yêu đương với ai, vất vả lắm mới bắt đầu xem như là tình cảm nghiêm túc, tuy vẫn không thoát khỏi anh, thậm chí còn bắt đầu nếm trải đôi chút cảm giác đã đâm lao thì phải theo lao, nhưng dù sao thì họ cũng đã thực sự ở

bên nhau rồi. Mới vừa thích ứng sự biến chuyển trong mối quan hệ giữa hai người, cảm giác lúng túng dần vơi thì anh lại làm một cú nhảy vọt như thế...

Sơ Kiến thực sự không nhịn được, bổ sung thêm: “Nhưng anh cũng không thể trông mong em yêu anh, đòi sống đòi chết vì anh giống như fan của anh chỉ trong vài ngày ngắn ngủi thế được. Chúng ta không thể từ từ đến bên nhau sao?”

Căn bếp yên tĩnh trở lại.

Cảm giác của anh lúc này chính là “sống sót sau kiếp nạn”.

Kiểm Biên Lâm rửa bát đĩa xong, lau sạch sẽ rồi bỏ vào tủ khử trùng, lại kéo chiếc khăn khô thấm sạch nước trên tay mình. Sau đó, anh quay người lại, hơi cúi đầu nhìn cô, gần như đang cách anh rất gần, lòng thầm nghĩ: Phải làm sao nói để cô hiểu rằng đề nghị kết hôn ban nãy chỉ là sản phẩm của một phút nông nổi nhất thời mà thôi? Tuy anh rất muốn kết hôn với cô, nhưng anh vẫn đủ kiên nhẫn chờ đợi cô, chẳng qua là con người ai cũng sẽ có lúc tâm trạng thất thường...

Ưu điểm lớn nhất của Sơ Kiến chính là tính kiên nhẫn cao độ, giỏi chờ đợi, nên sau khi nói xong những lời nói đó, cô lại đợi anh giải quyết tất cả mọi chuyện. Cô thầm nghĩ cần phải làm gì đó để anh có lòng tin, nhưng nghĩ ngợi cả buổi mà cô vẫn không dám hành động, xem như rút cuộc cô đã cảm nhận được như thế nào là “tư tưởng vĩ đại, hành động nhỏ bé” rồi.

Ánh mắt cô lướt từ đôi mắt anh xuống sống mũi, xuống chút nữa rồi lại ngượng ngùng rời đi. Còn Kiểm Biên Lâm thì có ảo giác cô đang muốn hôn mình, nhưng thực tế là cô vẫn đứng yên ở đấy.

Anh bị trêu chọc đến mức có chút... Tay phải tùy tiện hất mái tóc ngắn trên trán, vừa vuốt lại tóc vừa như đang tìm cách chuyển dời sự chú ý của mình. Tay áo anh bất chợt bị kéo xuống, anh trông thấy Sơ Kiến đột ngột kiểm chân, tiến gần đến...

Tim Kiểm Biên Lâm bỗng chốc như đập chậm lại một trăm hai mươi nhịp, cánh tay còn đang lạc lõng giữa không trung, ngón tay vẫn đang cố gắng nghịch tóc, cứ như thế môi dưới của anh bị đôi môi mềm mại của cô chạm vào...

Anh không dám chắc chắn.

Thậm chí còn hoang mang, nảy sinh ảo giác rằng môi cô cũng ướt ươn ướt

Tối nay, Kiểm Biên Lâm mới thật sự cảm nhận được câu nói “đạt được ước nguyện”.

Một tiếng sau, Tạ Bàn – người đã ngủ khò từ lúc nào trong phòng khác – thật sự cảm nhận được thế nào là “sống không bằng chết”. Bởi lẽ từ lúc trở về, Kiểm Biên Lâm đã ở trong phòng sách xem phim với âm lượng rất lớn, còn toàn cảnh độ sáng thì dùng nữa...

Tạ Bàn ôm chần, cảm giác sắp sụp đổ, nhưng anh ấy là người quản lý có lương tâm đến nỗi thức cùng nghệ sĩ hơn ba mươi mấy giờ chưa ngủ kia mà. Nếu không phải vì nhà anh ấy đang tu sửa phải đến đây ngủ nhờ thì vốn không cần phải lâm vào cảnh đối khổ chịu tội thế này, còn phải gánh trách nhiệm khai thông tư tưởng, tình cảm cho chàng nghệ sĩ dưới trướng đang nổi đình đám này để tránh ảnh hưởng đến cuộc sống và công việc nữa chứ! Vốn còn tưởng cậu ấy đi nửa tiếng mà vẫn không gấp gấp trở về thì chắc hẳn đã giải quyết mọi chuyện ổn thỏa rồi. Nào ngờ...

Tạ Bàn đau khổ than thầm mắng mủ vài câu, còn gửi tin nhắn cho Đồng Phi: Tôi sẽ cho cô bao lì xì thật to, cô mau chóng cột hai người lại thật chặt rồi bắt họ kết hôn, sinh con cho tôi luôn đi. Ông đây không để cậu ấy đi theo con đường thần tượng nữa, chuyển sang xây dựng hình tượng một ông chú tương lai cho rồi.

Vừa gửi đi đã nhanh chóng nhận được tin nhắn trả lời của Đồng Phi: “Ha ha có gì từ từ nói cũng được mà Tổng giám đốc Tạ. Tôi chỉ có một câu hỏi thôi nhé: Nghe nói vụ scandal ngày trước khi Kiểm Biên Lâm tham gia cuộc thi lại bị người ta khơi ra, chắc anh tổn không ít tiền bạc mới làm lắng dịu được dư luận nhỉ? Nói nhỏ tôi nghe xem chuyện này rốt cuộc có thật không vậy?..”

21. Chương 20

Type: Alex Pooh

Lúc chưa yêu, Sơ Kiến cũng biết Kiểm Biên Lâm rất bận, nhưng không ngờ cường độ công việc của anh lại nặng đến vậy, vừa trở về Thượng Hải chưa đến hai ngày đã phải bay tiếp.

Mà hôm anh về, Sơ Kiến lại trùng hợp phải đến Quảng Châu chuẩn bị hội chợ triển lãm. Thế là Kiểm Biên Lâm gọi điện thoại kiểm tra giờ bay của hai người rồi tranh thủ ra sân bay gặp nhau một chút.

Sáu giờ anh đáp, bảy giờ cô bay. Thời gian vốn eo hẹp, chuyến bay của Kiểm Biên Lâm còn đến trễ. Khi anh chạy đến phòng chờ VIP mà hai người đã hẹn trước thì thấy Sơ Kiến đang ngồi trong góc, lật xem tài liệu tiếng Nhật còn găm quả táo nửa xanh nửa đỏ.

“Ngon không?” Anh lấy đi quả táo chỉ còn lại phân nửa đã lộ cả lõi.

“Cũng được.” Táo thì có gì mà ngon hay không, không phải mùi vị quả nào cũng như nhau sao? Sơ Kiến còn chưa kịp hiểu đã thấy anh há miệng, cắn vào chỗ cô vừa ăn xong.

“Sao vậy?” Kiểm Biên Lâm kì lạ nhìn cô.

Quan hệ thay đổi, đương nhiên những chứng ngại vật không thể phá vỡ cũng sẽ từ từ tan biến, chẳng hạn như hiện tại, anh đang ăn quả táo gần như chỉ còn lõi mà cô ăn còn thừa lại. Trên đời này cũng chỉ có ba mẹ mới ăn đồ thừa của cô mà không có bất kì cảm giác ghét bỏ nào thôi.

Mấy nhân viên công ty và Tạ Bân ở phía sau lần lượt ngồi xuống, đặt ba lô xuống đất, che chắn cho anh, nhìn từ góc độ này càng giống như một tổ nhân viên công tác đang vây quay anh vậy.

Sơ Kiến ngại ngừng quay đi, nhìn đồng hồ giờ Bắc Kinh treo trên vách đã điểm sáu giờ bốn mươi phút, cô tính toán thời gian, đã đến lúc phải lên máy bay rồi.

Kiểm Biên Lâm cũng nhìn đồng hồ treo tường: “Ngồi lát nữa đi, ba phút thôi”.

Sơ Kiến gật đầu.

Hai người đã tám ngày xa cách, vượt qua muôn trùng khó khăn mới gặp được nhau lại không biết nói gì. Tạ Bân ngồi quay lưng lại với họ, không nhận được lại nghịch hợp thuốc lá.

Quả nhiên là có ngàn vạn người thì sẽ có ngàn vạn cách yêu khác nhau. Hai người này nhớ nhung lẫn nhau, à không phải, chỉ có một bên nhớ thôi đã đủ... đủ hành hạ người ta rồi. Tạ Bân viện cớ nghe điện thoại, liếc nhìn dáng vẻ của Kiểm Biên Lâm. Cũng chính nhờ vẻ mặt này mà lần đầu tiên anh ấy gặp Sơ Kiến đã dám chắc Kiểm Biên Lâm có tình cảm đặc biệt với cô gái này.

Mỗi lần nhìn thấy Sơ Kiến, gương mặt nghiêm nghị thường ngày của Kiểm Biên Lâm bỗng chốc trở nên rất cảm tính, những xúc cảm đè nén và vô cùng phức tạp lan tỏa từ đáy mắt nét mày. Đó là tình yêu, hay nói đúng hơn là thứ tình cảm nặng trĩu xúc cảm hơn cả những tình yêu bình thường khác.

Kiểm Biên Lâm lấy chiếc hộp đồ nho nhỏ trong túi ra: “Quà giáng sinh”.

“Quà giáng sinh à?” Cô nghi ngờ. “Còn bảy ngày nữa mà?” Vội vã như vậy làm gì chứ?

Mấy ngày qua không gặp, anh đã nghĩ ra cách gần gũi cô hơn một chút, nhưng xung quanh có quá nhiều người xa lạ, đành phải thừa dịp cô cầm món quà, liền đặt hai ngón tay lên mu bàn tay cô nhưng không dám để lâu. Ngón tay anh lướt qua mạch máu xanh nhạt trên mu bàn tay Sơ Kiến, vuốt đến khớp xương nhô ra, đến ngón tay cô rồi lại trượt xuống.

Tay hai người đan xen, mơn trớn nhẹ nhàng. Sơ Kiến chớp mắt, lòng bàn tay râm ran.

“Muốn thấy em cười.” Anh thần nhiên nói.

Lời nói không đầu không cuối gì cả, cô nghe sao cũng thấy ngây dại, lại ngượng ngừng đỏ mặt, vội bỏ hộp quà vào túi rồi cầm lấy túi xách bỏ chạy. Nhưng người chưa chạy được mấy bước đã quay đầu nói vọng lại: “Quà giáng sinh của anh đợi em mang từ Quảng Châu về nhé!”.

Kiểm Biên Lâm nghiêng người về phía trước, khuỷu tay chống lên hai đầu gối gập đầu, tiếp tục cảm cúi gập quả táo. Anh đưa mắt dõi theo bóng cô xa dần mà vẫn chẳng thấy đâu một nụ cười mình hằng mong nhớ. Hột táo bị cắn vỡ trong miệng hơi đắng chát, anh cũng không hề phát hiện ra mà chỉ thấy hơi ẩm của cô vẫn còn vương lại giữa các ngón tay.

Khi này ở trên máy bay, bụng anh lại đau đốn kinh khủng, đến lúc đáp xuống rồi cũng không khá hơn là mấy, chỉ có thể gắng gượng nói với cô vài chữ vậy thôi. Anh biết tính mình hơi trầm, nhưng thật sự đến nửa chữ cũng không thốt ra nổi, sợ bị cô phát hiện ra.

Tạ Bân lộ đầu sang hỏi anh không định nói cho Sơ Kiến biết à?

Anh quá đau đốn, không muốn cử động cũng không muốn nói chuyện, chỉ âm ừ đáp lời rồi kéo áo khoác len màu đen của Tạ Bân phủ lên đầu, sắc mặt càng lúc càng kém, không còn chút sức lực nào cả.

Món quà Kiểm Biên Lâm tặng cô là một chiếc vòng tay tình nhân. Cô từng nhìn thấy qua kiểu dáng này, đeo vào rất vừa vặn, chắc là đã nhờ cửa hàng chỉnh lại, tháo bớt vài mắt xích ra rồi. Trước kia, cô còn từng hỏi Đồng Phi rằng tại sao các ngôi sao đều thích đeo đồ cùng kiểu, không sợ đụng hàng với người khác sao? Trái lại, Đồng Phi đáp ngay một lời mấu chốt, cũng vì đụng hàng nhiều nên mới không bị nghi ngờ là đồ tình nhân, bởi lẽ tất cả mọi người đều đeo như thế mà.

Hai ngày sau, cô gặp được người đại diện cho thương hiệu Hàn Quốc, đối phương lập tức tinh mắt nhận ra một ngôi sao Hàn Quốc rất nổi tiếng cũng đeo kiểu dáng này. Sơ Kiến tiễn họ về phòng, mượn ánh đèn hành lang để lật xem chiếc lắc màu vàng đồng nhân nhật trên cổ tay mình, trong lòng vẫn không thể quên được lần gặp mặt vội vã với Kiểm Biên Lâm ở phòng chờ máy bay.

Cô gọi điện cho anh, đầu dây bên kia đáp lại bằng giọng quan tâm: “Còn chưa ngủ à?”. Câu đầu tiên lại là một câu hỏi hơi nghiêm túc như vậy.

“Anh cũng thế mà?” Sơ Kiến phản bác.

Đầu bên kia vang lên tiếng đóng cửa, sau đó anh nói: “Anh ngủ rồi, bị cuộc điện thoại của em đánh thức đấy”.

Cô im lặng, chưa kịp nói không có việc gì quan trọng, anh ngủ tiếp đi, ngay sau đó đã nghe thấy anh nói: “Đùa thôi, anh đang xem kịch bản, chưa ngủ”.

Cô nghĩ ngợi rồi nói: “Em gọi định hỏi xem Giáng sinh này anh thích quà gì?”.

Kiểm Biên Lâm không trả lời, giọng nói bỗng trở nên khê khàng: “Có phải nhớ anh rồi không?”.

“...”

“Có một chút? Hay là không có?”

“Có...” Sơ Kiến vốn định nói “có một chút” giống như anh, nhưng lời đến khóe môi lại nuốt vào, lấp bắp đổi thành: “Ừm, nhớ”.

Qua một lúc thật lâu, giữa không gian trống trải mới truyền đến tiếng thở dài chịu đựng rất khê của anh: “Ngủ đi em!”. Cảm xúc mãn nguyện bỗng tuôn trào vào giờ khắc này, một hồi lâu anh lặp lại: “Ngủ ngon nhé!”.

Chỉ một câu như vậy lại hại cô trần trọc trở mình cả đêm, nằm mơ liên tục. Hơn bốn giờ Sơ Kiến đã tỉnh, trơ mắt nhìn trời sáng. Vất vả lắm mới chờ được đến hơn bảy giờ, nhìn đồng hồ đoán lúc này anh đã ngủ dậy rồi nên cô lại gọi điện cho anh, nhưng đầu kia đã tắt máy.

Vốn định quan tâm hỏi han anh thôi, không có chuyện gì nghiêm túc, nhưng tất máy thế này khiến cô đâm ra hoảng sợ. Bởi theo những gì Sơ Kiến biết, kể từ khi bắt đầu dùng điện thoại di động, anh chưa bao giờ tắt điện thoại cả. Ở một mức độ nhất định, Kiểm Biên Lâm là người rất cẩn trọng nên sẽ không để xảy ra chuyện điện thoại hết pin khiến người thân không liên lạc được.

Sơ Kiến gọi hơn nửa giờ thì bắt nghe có người bắt máy.

“A lô, xin chào! Sơ Kiến à?” Tạ Bân cười niềm nở.

“Kiểm Biên Lâm đâu? Sao điện thoại của anh ấy lại ở chỗ anh?”

“Điện thoại cậu ấy hết pin, bảo anh sạc pin giúp thôi.”

“Anh gạt em à?” Cô hỏi theo trực giác.

“Anh gạt em làm gì? Tạ Bản cười vui vẻ: “Cô bé này thật biết đùa, điện thoại di động của cậu ấy hết pin thật mà...”.

Không đợi Sơ Kiến tiếp tục truy hỏi, Tạ Bản đã thở dài khai thật: “Thôi, không bịa được nữa. Cậu ấy đang mổ, mới bắt đầu được nửa tiếng thôi”.

Mổ ư?...

Tạ Bản còn đang tiếp tục khai báo tình trạng của Kiểm Biên Lâm, đầu óc Sơ Kiến đã hoàn toàn rối loạn, mặc quần áo chạy ra ngoài. Giữa những câu nói liên miên của Tạ Bản, cô bỗng tỉnh táo đến lạ, hỏi rõ địa điểm và thời gian bắt đầu phẫu thuật, cúp điện thoại rồi đặt ngay vé máy bay trở về nhanh nhất.

Kiểm Biên Lâm, anh là tên khốn kiếp!

Không chịu nói gì cả, cho anh buồn chết luôn, đáng đời anh!

Lúc đặt vé máy bay, Sơ Kiến lại bật khóc một cách yếu đuối, cứ liên tục lau nước mắt khiến nhân viên tổng đài đặt vé ngấy người, cuối cùng trước khi cúp máy còn rất ân cần khuyên nhủ rằng: Cô à, đừng đau lòng quá, chuyện gì rồi cũng sẽ qua thôi.

Qua cái gì chứ, không qua nổi thì có!

Chuyện này bắt đầu hành hạ cô từ tháng Chín, ba phen bốn bận từ tình cảm đến bệnh tật rồi phải đối mặt với việc cân nhắc lại mối quan hệ hơn hai mươi năm giữa họ, đến khi từ quan hệ gượng gạo chuyển sang thân mật. Quả thật suốt quá trình này đã hành hạ cô nghi ngờ cuộc sống hai mươi lăm năm lẻ bốn tháng của mình rồi. Không phải chính vì trước đó, ba anh xảy ra tai nạn lao động rồi sau đó lại tới chứng bệnh gần như đã lấy đi nửa mạng sống của anh sao? Kết quả là đến giờ phút này, anh vẫn còn che giấu như thế!

Kiểm Biên Lâm, anh là tên chết tiệt!

Sơ Kiến cho rằng đoạn đường này sẽ rất gian nan, nhưng chỉ chốc lát đã đến nơi. Đứng trước phòng phẫu thuật, ngửa đầu nhìn ngọn đèn vẫn đang sáng mà trái tim cô như sắp tan vỡ.

Tuy tình hình hiện tại vẫn đang thuận lợi, nhưng đã gần bảy tiếng trôi qua mà ca phẫu thuật còn chưa kết thúc. Chưa đến hai tháng ngắn ngủi, cô đã phải đối diện với tình huống này hai lần. Vào giờ khắc này, cuối cùng cô cũng cảm nhận được cảm giác kiệt sức. Qua một tiếng sau, khi Đồng Phi cũng chạy đến, tình trạng vẫn là “Đang phẫu thuật”.

Sơ Kiến mắt đỏ hoe, nắm tay Đồng Phi nói: “Mình nói cho cậu biết, khi nào anh ấy ra ngoài, mình chắc chắn sẽ đánh cho anh ấy một trận. Đồng Phi, mình nhất định sẽ mắng chết anh ấy cho mà xem. Tin mình đi...”.

Đến hơn năm giờ chiều, bầu trời tối dần, đèn phòng phẫu thuật cuối cùng cũng tắt. May mà Kiểm Biên Lâm còn trẻ, tổ chức thể lực cũng tốt, không phải chuyển đến phòng chăm sóc đặc biệt mà được đưa thẳng đến phòng bệnh.

Mổ ổ bụng kiểm tra gần mười tiếng, rốt cuộc bác sĩ cũng tìm ra được khối u có đường kính một centimet bên cạnh ống mật và đè lên ống mật. Bác sĩ mổ chính sợ là ác tính, đã lấy nó đi chụp cắt lớp... Tóm lại, khi người ta mang “món đồ” này ra cho họ xem, Tạ Bản còn vô cùng vui vẻ, cảm thấy không phải chuyện gì lớn lao, liền cầm điện thoại di động chụp vài tấm làm kỷ niệm.

Sơ Kiến nhìn thứ gần như vẫn đang nhỏ máu tí tách trước mặt, chỉ nghĩ đến việc nó được cắt ra từ cơ thể anh là cơn đau thấu xương lại bắt đầu lan tỏa từ trong ra ngoài. Cô muộn mang phát hiện lòng bàn tay mình đã đổ mồ hôi lạnh từ bao giờ, Cô đi đến phòng bệnh, nhìn anh đang nhắm nghiền hai mắt nằm trên giường, vẫn còn trong cơn hôn mê.

Quãng đường gấp rút trở về từ Quảng Châu đến ngoài phòng phẫu thuật, rồi cả khi lôi kéo Đồng Phi nói huyền thuyên không ngớt, cô đều không muốn tính toán nữa...

Em không mắng anh, cũng không trách anh tự tiện quyết định mọi thứ nữa. Kiểm Biên Lâm, anh mau tỉnh lại đi, tỉnh lại đi mà!

Bác sĩ lo người đi vào, cố gắng đánh thức Kiểm Biên Lâm. Trong âm thanh títtít của máy giám sát, Sơ Kiến khẩn trương đứng bên cạnh giường ngủ, nhìn anh và chờ đợi anh mở mắt. Lông mi phủ trên mắt anh từ từ lay động, nhưng vẫn chưa thể mở ra.

Không chỉ là yếu ớt, qua làn mi khép hờ xuất hiện ánh mắt hoang mang hết như một con vật nhỏ không tìm thấy lối về, không biết rõ bản thân bị ai đó vứt bỏ, chỉ đành cố gắng tìm kiếm một vài thứ quen thuộc trong sự bất lực.

Trước đó, chú Kiểm phẫu thuật xong nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt nên Sơ Kiến chưa hề nhìn thấy cảnh người ta từ từ tỉnh lại qua thời gian gây mê toàn thân lâu dài như vậy. Cô có phần... không dám cử động vì sợ anh không tìm thấy mình. Cô thầm nghĩ nếu Kiểm Biên Lâm đang cố gắng tìm kiếm thứ quen thuộc nhất thì nhất định là ở nơi đây, ngay vị trí cô đang đứng này.

Quả nhiên, Kiểm Biên Lâm nhìn thấy cô thì dừng lại. Sau vài lần đắn đo, anh mơ hồ nói: “Em đừng... tự mình đạp xe đi học, trời đang đổ tuyết...”

Bác sĩ vui mừng giải thích với mọi người: “Tốt rồi, xem ra còn đang mê sảng thôi”.

Anh thoáng nhíu mày rồi ngủ thiếp đi. Bác sĩ nói cho họ biết rằng muốn anh hoàn toàn tỉnh táo phải đợi thêm một thời gian nữa. bây giờ thuốc mê chỉ vừa tan, lúc mê lúc tỉnh là phản ứng rất bình thường. Tóm lại, không có gì đáng lo ngại.

Sơ Kiến vẫn sững sờ kể từ lúc anh thốt ra câu nói kia. Đồng Phi cũng lo lắng cho Kiểm Biên Lâm, nghiêm túc nghe bác sĩ nói xong thì khom lưng cúi đầu cảm ơn. Từ Tạ Bân đến trợ lý và cả Đồng Phi, mọi người đều cảm tạ vô cùng vây quanh tiễn bác sĩ ra ngoài.

Khi Đồng Phi trở lại, Sơ Kiến vẫn giữ nguyên bộ dạng ấy, chẳng mấy may xê dịch.

“Hi hi, đang nghĩ gì thế?” Đồng Phi phe phẩy năm ngón tay trước mặt cô. “Không việc gì rồi, không việc gì rồi, dưỡng bệnh là được.”

Sơ Kiến chậm chạp nhìn Đồng Phi. Không ai biết Kiểm Biên Lâm đang nói gì, chỉ nghĩ là một câu mê sảng quá bình thường thôi.

Nhưng cô biết rất rõ.

Mùa đông năm đó, Kiểm Biên Lâm sốt cao. Hơn sáu giờ sáng, cô mới ngái ngủ bò dậy, vừa tỉnh đã thấy anh đang thều thào nói chuyện với ba mẹ mình trong phòng khách. Đôi mắt đen sâu thẳm không sáng ngời như thường ngày nữa. Anh thấy cô bước ra ngoài, liền đưa đơn xin phép ba anh đã viết, câu anh đã từng nói khi ấy cũng chính là câu này: “Em đừng tự đạp xe đi học, trời đang đổ tuyết, đường trơn”.

22. Chương 21

Type: Alex Pooh

Kiểm Biên Lâm vẫn trong tình trạng hôn mê.

Tạ Bân có việc nên đi trước, còn hai trợ lý và Sơ Kiến ở lại phòng bệnh. Quá nửa đêm mà Sơ Kiến vẫn không ngủ được, cứ nằm đấy, mở mắt thao láo. Kiểm Biên Lâm có tỉnh lại đôi ba lần, cô cũng không dám nói nhiều với anh, thấy anh có vẻ định dốc bầu tâm sự liền hỏi anh có khó chịu hay không. Anh cùng lắm chỉ yên lặng cau mày, không hề thốt ra một chữ “đau”.

Hơn ba giờ sáng, anh bị cơn đau đánh thức, vừa cử động đã khiến Sơ Kiến đang gục bên giường giật mình tỉnh giấc, mở to đôi mắt hằn tia máu nhìn anh. Phản ứng đầu tiên của Kiểm Biên Lâm là: “... Về ngủ đi em!”.

Anh không thể nằm gối, vết mổ đau nhói, những cơn khó chịu làm cổ họng anh khô rát như bị giấy nhám xát qua, giọng nói cũng trở nên khàn đặc và trầm thấp.

Sơ Kiến nhích ghế, kê đến gần hơn.

Trong phòng bệnh giữa đêm khuya yên tĩnh, cô đưa lưng về phía hai trợ lý đang ngủ say như chết của anh, nở nụ cười với Kiểm Biên Lâm, cất giọng khê khàng chỉ có hai người họ nghe thấy: “Không phải anh muốn nhìn thấy em cười sao?”.

Dường như Kiểm Biên Lâm thoáng nở nụ cười, đưa ngón tay muốn chạm lên mặt cô. Cô lặng lẽ đưa khuôn mặt đến gần, kề vào ngón giữa và ngón áp út hơi khép lại của anh: “Anh mau chóng khỏe lại nhé, có nghe không? Khỏe lại, em sẽ tính sổ với anh”.

Mê neho một hồi như thế khiến Sơ Kiến chợt có cảm giác như mình và anh đang đóng phim tình cảm Hàn Quốc vậy, chỉ cần phối thêm nhạc nền và ánh sáng êm dịu nữa thì sẽ giống hệt... Cô còn định nói ra suy nghĩ ấy để dỗ anh vui, nhưng người đang vuốt ve khuôn mặt cô đã sớm mơ màng ngủ mất. Chỉ là trong lúc nửa tỉnh nửa mê, ngón tay anh vẫn dịu dàng mơn trớn gương mặt cô. Sơ Kiến không dám nhúc nhích, cứ nằm nhoài trên giường anh như thế mà ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau tái khám, rồi đợi thêm một ngày nữa mới được rút ống ở dạ dày ra, bác sĩ nói có thể dùng nước nóng lau người cho anh được rồi. Sơ Kiến không nghĩ ngợi nhiều, mang ngay nước nóng đến, còn ra vẻ thần bí đuổi hai trợ lý ra ngoài, kéo rèm rồi nhìn chằm chằm vào Kiểm Biên Lâm: “Em cởi quần áo cho anh trước đã!”.

Kiểm Biên Lâm nhìn lướt qua chậu nước nóng kia và vả chiếc khăn đang lập lờ nửa nổi nửa chìm trong làn nước, biết đại khái là cô muốn làm gì rồi: “Em làm được không?”.

“Em có thể làm được mà.” Không phải chỉ là... lau người thôi sao? “Mấy y tá kia vẫn hay làm đấy thôi, còn có khá nhiều cô gái trông rất trẻ nữa.”

Kiểm Biên Lâm biết rõ vùng bụng của mình đang được băng bó, muốn lau người phải cởi bỏ chúng trước. Mới ba ngày sau khi phẫu thuật, bước này cô hẳn không ứng phó được và cũng không dám ra tay. Có điều, anh vẫn khe khẽ “ừm” một tiếng: “Đến đây đi!”.

Hoàn toàn không còn vẻ kiệt sức yếu ớt như lúc còn mê man sau ca phẫu thuật. Chàng trai này vừa bước qua ngày thứ ba tỉnh lại đã thu hết tất cả vẻ yếu đuối trước đó, ánh mắt tỉnh lặng như đầm nước không chút gợn sóng. Biển thì sẽ có sóng trào dâng mãnh liệt, sông thì sẽ cuộn cuộn chảy xuôi, mặt hồ cũng sẽ lẫn tẩn gợn sóng theo những cơn gió, duy chỉ có đầm nước phần lớn ở trong khe núi mới không có gió và những sóng nước nên thường trầm lắng và sâu hun hút không thấy đáy, khiến bạn luôn nghĩ rằng nơi đáy nước kia có lẽ đang cất giấu một bí mật nào đó.

Sơ Kiến hơi hoảng hốt, bỗng nghĩ đến ấn tượng của mình về anh từ hình ảnh cậu nhóc cao xấp xỉ mình, thường im lặng, ít nói ngày nào đến những ngày tháng cấp hai dần trở nên bí ẩn khiến người ta không đoán được và hiện tại đã trở thành một người hoàn toàn trầm lặng.

Cô khụy đầu gối sát mép giường, đưa tay cởi từng chiếc cúc áo bệnh nhân của anh: “Hôm đó, vừa tỉnh lại sau cơn hôn mê anh đã nói nhiều câu, anh có nhớ không?”.

“Anh nói gì cơ?” Trí nhớ của Kiểm Biên Lâm đứt đoạn, không hề rõ ràng.

“Anh nói...” Sơ Kiến mím môi suy nghĩ một hồi rồi bật cười: “Anh nói là ‘Sơ Kiến, anh có lỗi với em, anh không nên giấu em làm phẫu thuật, anh là tên khốn kiếp’”.

“...”

Kiểm Biên Lâm im lặng.

Tin thật rồi sao? Sơ Kiến vui mừng.

“Sơ Kiến?” Anh gọi cô.

“Hả?” Cô còn đang thích thú vì lừa được anh.

“Như vậy không được.” Một tay anh nắm lấy vai cô, “Em làm thế này... Anh mới mổ xong, như vậy thật sự không được đâu”.

Sơ Kiến vốn không nghĩ nhiều đến khía cạnh kia. Lúc này, cúc áo trên ngực anh đã bị cởi ra hai chiếc, để lộ xương quai xanh quyến rũ... Chưa kịp suy nghĩ nhiều, Sơ Kiến đã lúng túng lùi về sau hai bước, cắn môi gần giọng nói câu “Đồ lưu manh” rồi không để ý đến anh nữa, vội vàng ra ngoài gọi trợ lý vào.

Hiếu Vũ đi vào, gãi gãi sau gáy: “Anh Kiểm, sao chị dâu lại bỏ chạy vậy?”.

“Đi gọi y tá đến đây.” Kiểm Biên Lâm căn dặn: “Cô ấy không làm được. Cậu càng không làm được đâu”.

Hiếu Vũ “à” một tiếng rồi đi ra ngoài. Không bao lâu sau, điều dưỡng đi vào, cởi băng quần bụng cho Kiểm Biên Lâm một cách thành thạo rồi lau thân thể anh bằng nước nóng. Anh còn nghĩ đến dáng vẻ Sơ Kiến đỏ mặt vì nghe được những lời khi nãy của mình, liền cảm thấy trận ốm này rất đáng giá. Còn đang suy nghĩ miên man thì vết thương đã đau nhói thấy tim. Nhân viên điều dưỡng đỏ mặt, khê xin lỗi. Hóa ra lúc người này mặc quần áo vào cho anh, tay chân không nhanh nhẹn đã chạm phải vết thương.

Kiểm Biên Lâm mỉm cười: “Không sao!”.

Sơ Kiến đẩy cửa bước vào, thấy anh cười như vậy liền bị dọa sợ, lại nhìn cô điều dưỡng đỏ mặt xấu hổ thì không khỏi lườm Kiểm Biên Lâm một cái.

Hừm... Cô hơi khó chịu rồi đấy!

Cô lại nhìn Kiểm Biên Lâm vài lần. Phải thừa nhận rằng dù anh không phải thần tượng của công chúng thì từ bé đến lớn vẫn không thiếu người theo đuổi. Cái kiểu con trai sở hữu đường nét khuôn mặt rõ ràng, mắt mũi sắc sảo thế này là dạng được con gái thích nhất.

Kiểm Biên Lâm nằm viện nửa tháng, Sơ Kiến không thể rút khỏi hội chợ triển lãm nên đành chạy qua chạy lại giữa Quảng Châu và Thượng Hải. Đến khi hội chợ kết thúc, cô đã tiếp đón chu đáo đoàn đại biểu hai nước Nhật – Hàn xong xuôi, tiễn họ về nước, giành được quyền đại lý độc quyền ba năm tiếp theo của thương hiệu Hàn Quốc, còn phía Nhật Bản thì vẫn còn đang tiếp tục đàm phán.

Trước khi xuất viện một ngày, Sơ Kiến vất vả lắm mới thoát khỏi đối tác ở Quảng Châu để quay về Thượng Hải.

Buổi chiều cô đến, liền cho hai trợ lý trở về nghỉ ngơi, một mình chăm sóc Kiểm Biên Lâm. Sơ Kiến nghĩ rằng chắc họ đã rất vất vả, nhưng họ lại cho rằng chắc Sơ Kiến muốn có thời gian dành cho “thế giới hai người”. Tóm lại, lúc họ rời đi còn nhìn cô bằng ánh mắt “Rốt cuộc anh Kiểm đã vượt qua khổ sở, thành công đợi đến ngày bà xã quay trở về rồi”, sau đó vui mừng rút lui...

Đến tối, Sơ Kiến thấy anh xuống giường định vào phòng vệ sinh lại chần chừ hỏi: “Cần em giúp anh không?”. Chỉ là một câu nói nhẹ nhàng nhưng bản thân cô lại cảm thấy lúng túng trước.

“Giúp thế nào?” Kiểm Biên Lâm buồn cười nhìn cô.

“...”

“Anh đi đánh răng rửa mặt, em định giúp sao?” Trái lại, Kiểm Biên Lâm không chịu bỏ qua.

Cô im thin thít, sau khi anh vào phòng vệ sinh thì lén nhìn đôi lần, chỉ cảm thấy hình như... anh đã trở lại dáng vẻ trước khi nhập viện thật dễ dàng, quả nhiên là trời sinh để làm diễn viên mà.

Thật ra, vì hôm nay cô nói sẽ ở đây chăm sóc nên Kiểm Biên Lâm đã đi tắm nước nóng trước rồi. Sau khi phẫu thuật, ngoại trừ lau người ra, đây là lần đầu tiên anh được tắm rửa sạch sẽ từ đầu đến chân. Hai trợ lý còn không yên lòng, cứ hỏi đi hỏi lại bác sĩ để xác nhận xem có vấn đề gì không.

Bình thường, Kiểm Biên Lâm là một người lười ăn vận mỗi khi đến sân bay, thế mà ở bệnh viện lại chú ý như thế. Vì vậy, trước khi Sơ Kiến đến, Tạ Bản đã không hề kiêu ngạo cười nhạo anh “làm đẹp vì người yêu”. Tuy nhiên, Sơ Kiến không hề hay biết gì về việc này.

Anh rửa mặt xong bước ra ngoài, vẫn theo thói quen từ bé không thích dùng khăn lau sạch sẽ mà cứ để nước chảy theo gò má cho khô tự nhiên, tóc cũng ướt nhẹp, tôn lên đôi mắt đen láy sáng ngời. Sơ Kiến đang tựa vào giường dành cho người nhà bệnh nhân, lật xem tạp chí Fashion Magazine để cập nhật đôi chút thị hiếu thời thượng của phụ nữ... Nghe thấy động tĩnh, cô ngẩng đầu phát hiện anh đang đứng ngay trước mặt mình.

Cô nhớ Tạ Bàn nói Kiểm Biên Lâm vẫn chưa khom người được, lập tức bỏ tờ tạp chí ra rồi nhảy xuống giường. Sau đó nghĩ ngợi lại cảm thấy không đúng, thầm nghĩ có lẽ động tác cúi đầu chạm vào ngực không khó lắm đâu nhỉ? Cô chỉ vào giường bệnh của anh: “Anh ngồi xuống đi, em đứng là anh có thể nhìn thẳng rồi”.

Anh nghe lời cô ngồi xuống mép giường. Rõ ràng kể từ khi anh tiến hành phẫu thuật, thái độ của Sơ Kiến đối với anh đã thay đổi rõ rệt. Kiểm Biên Lâm nhìn ra được điều này, nhưng tháng này cô lại bận đến tối mất tối mũi, dù anh có muốn làm chút chuyện gì đó cũng không bắt được người.

Khó khăn lắm mới đợi được người ta từ Quảng Châu trở về, còn chủ động đến đây, muốn thẳng thắn nói chuyện với mình, nên anh cũng không muốn làm “chính nhân quân tử” gì nữa cả. Sơ Kiến vừa đến gần, anh đã khẽ sát lại, ngửi mùi thơm bên cổ cô, chớp mũi chập vật lắm mới chạm được tới chiếc bông tai màu xanh đậm nho nhỏ nơi vành tai. Thật xinh đẹp, từ bé đã vậy, cô luôn đặc biệt nhạy cảm với trang phục và trang sức hơn hẳn những cô gái đồng trang lứa, nhất là vào cuối tuần không phải mặc đồng phục, bao giờ cô cũng là người bắt mắt nhất.

Mấy sợi tóc ẩm ướt trên trán Kiểm Biên Lâm lướt qua má cô, cô rụt cổ né tránh. Nơi này là bệnh viện đấy!

Anh ra vẻ nghiêm túc nhưng thực ra lại ung dung giả trò xấu xa: “Anh bệnh nặng mới khỏi, em có gì ăn mừng không?”.

“Ăn mừng hả?” Sơ Kiến nhìn anh có vẻ “vẫn còn trong giai đoạn điều trị cơ mà”: “Anh không ăn được đồ dầu mỡ, hải sản cũng không thì ăn mừng thế nào?”.

Mãi đến khi hơi thở ấm áp gần kề, Sơ Kiến mới bừng tỉnh. Chợt nhớ ra gì đó, cô liền đẩy anh ra rồi thì thầm khẽ nói: “Gần đây, em nghiên cứu về cung hoàng đạo đấy! Anh đúng là người thuộc cung Ma Kết điển hình”.

Chỉ có bọn con gái mới thích nghiên cứu mấy chuyện linh tinh này. Ngay cả chuyện có bao nhiêu cung tất cả anh cũng không rõ nữa nên vốn không đoán được cô định nói điều gì.

“Nhưng mà người ta bảo Ma Kết gen tốt, rất nhiều người đẹp.” Cô lại nói.

Kiểm Biên Lâm thấy Sơ Kiến không có ý định trong thời gian ngắn sẽ cho anh hôn, bèn đưa tay vuốt mấy sợi tóc bên mặt cô ra sau, dứt khoát nghe cô nói tiếp.

“Anh có nghe không đấy?”

“Nghe mà.” Anh nhỏ giọng đáp lời: “Em nói anh rất đẹp.”

Thật ra, điều Sơ Kiến muốn nói là: “Em có việc muốn nói với anh”. Mấy lời vắn vơ trước đó chỉ là dạo đầu thôi.

Anh không lên tiếng, ra hiệu cho cô tiếp tục.

“Vào ngày anh làm phẫu thuật, em đã có quyết định rồi. Bây giờ sẽ chính thức nói cho anh biết nhé!” Quả thật, cô và Kiểm Biên Lâm là hai mẫu người hoàn toàn trái ngược, anh có tâm sự gì đều sống chết giữ trong lòng, còn cô nghĩ gì nói nấy: “Lúc trước em nhận lời anh sẽ thử xem sao. Còn bây giờ... ừm, chỉ cần anh không làm chuyện gì có lỗi với em, sau này, em sẽ không nói chia tay với anh trước”.

Cô trịnh trọng như thể đang đọc một lời tuyên bố trao thân gửi phận cho anh, thế mà Kiểm Biên Lâm lại không đáp lời. Sơ Kiến có cảm giác như búa tạ đập vào bóng xốp vậy, bèn chu môi, không thêm so đo với anh nữa. Sau đó, cô lại nói thêm một câu giả định: “Nếu một ngày nào đó, anh muốn chia tay...”.

Kiểm Biên Lâm từ từ ngược mắt lên, nhìn thẳng vào mắt cô: “Không bao giờ”.

Câu trả lời đơn giản và trực tiếp khiến Sơ Kiến đã bị ba chữ kia xoáy chặt vào lòng.

Kiểm Biên Lâm nắm chặt tay cô, ngón cái khẽ mơn trớn mu bàn tay, nhịp điệu chậm chạp mang theo chút mờ ám. Anh lại muốn hôn cô nhưng không biết Sơ Kiến còn có lời dài dòng nào muốn nói hay không nên tiếp tục chờ đợi một lát với vẻ không mấy kiên nhẫn.

Sơ Kiến cũng im lặng nhìn anh, nghĩ đến câu nói khi nãy của anh, bệnh nặng mới khỏi mà đã muốn ăn mừng, mặt cô nóng bừng bừng, thầm nghĩ: Anh là bệnh nhân, chuyện ăn mừng nên để mình tự làm phải không nhỉ? Nghĩ đến đây, hô hấp của cô trở nên gấp gáp, cô nhích về phía trước một chút.

Kiểm Biên Lâm phát hiện cử động nho nhỏ này liền tách đầu gối ra để cô đứng vào giữa hai chân mình, cánh tay vòng qua eo cô chờ đợi.

Đến khi hôn lên môi anh, đầu óc Sơ Kiến bỗng trở nên ngây dại, màng nhĩ như bị bao phủ bởi một lớp hơi nước, tiếng tim đập rộn ràng và mong lung. Nhưng cô vẫn chủ động thăm dò, cho rằng sẽ đụng vào răng anh nhưng lại bất chợt chạm phải lưỡi anh.

Chẳng qua chỉ là quần quýt trong cảm giác nóng rực và trơn trượt... Nhưng Kiểm Biên Lâm thì... như vậy không được, thật sự không được!

23. Chương 22

Type: chuot tery

Tuy trong đầu nghĩ như thế nhưng bàn tay lại không nghe theo khổng chế của anh, tự động lần đến sau tai cô, vuốt ve rồi kiên nhẫn vuốt về.

Vành tai nho nhỏ không bao lâu đã bị anh xoa nắn đến nóng bừng, đỏ ửng lên. Cả người Sơ Kiến đều thấy bất ổn, giọng nhỏ đến mức bị tiếng chạy của máy điều hòa lấn át, không nhận được nữa liền lên tiếng kháng nghị: “Anh cứ vuốt về tai em làm gì...”. Hơi đau rồi đấy!

Giọng nói của Kiểm Biên Lâm hơi khàn: “Vì tai em đẹp mà”.

Rõ ràng là anh tự trêu chọc bản thân mình, “dao cùn cắt thịt”, chậm chạp giày vò nhưng vẫn phải nén nhịn chịu đựng đến khổ sở, trong lòng nghĩ ngợi có nên tiến hành theo tuần tự không nhỉ...

Đến khi Kiểm Biên Lâm xuất viện, Tạ Bân mới chính thức tung tin rằng anh cần phải nghỉ ngơi thêm một khoảng thời gian nữa. Người hâm mộ nhất thời đều bùng nổ, suy đoán đủ kiểu.

Theo Đồng Phi miêu tả, đám fan của Kiểm Biên Lâm đều là “fan bạn gái”, “fan bà xã”, nếu thật sự tiết lộ tin tức phẫu thuật, không biết sẽ có bao nhiêu người nửa đêm tỉnh giấc, đau lòng đến mức hận không thể chịu thay anh một dao... Huống chi, việc này còn phải gặt người trong nhà nên đành thôi. Có điều... thật tiếc cho một tin tức sốt dẻo như vậy!

Về việc fan hâm mộ rầm rộ đến trời long đất lở, Sơ Kiến cũng không quan trọng hóa vấn đề. Hiện nay, điều cô cần quan tâm nhất chính là ba mẹ và chú Kiểm tối nay sẽ đến Thượng Hải.

Gần sát Tết nguyên đán, Kiểm Biên Lâm mới ra viện, không thể về nhà và cũng không thể nói thật. Chú Kiểm cảm thấy rất hụt hẫng, cứ nghĩ con trai hiếu thảo đã quên mất chuyện ba mình vừa bị tai nạn, cũng không nhân dịp này về nhà thăm nom lấy một lần. Sau đó, nhờ ba mẹ Sơ Kiến khuyên giải, ông quyết định thừa dịp tháng này Kiểm Biên Lâm cũng đang “làm việc” ở Thượng Hải nên theo ba mẹ cô đến đây ở một thời gian.

Vì thế, khi ba Sơ Kiến bận bịu nấu lửa nấu nướng trong phòng bếp, mẹ với chú Kiểm tán gẫu về chuyện cô con gái ở căn nhà đầu tiên bên tòa nhà số 1 khu này lấy chồng. Trong lúc hai người đang chuyện trò trên trời dưới biển, Sơ Kiến nháy mắt ra hiệu với Kiểm Biên Lâm: “Mẹ, con nhớ rượu đều để bên nhà Kiểm Biên Lâm, bọn con đi lấy nhé!”.

“Đi đi!” Giọng mẹ cô vọng vào từ phòng khách.

Sơ Kiến đẩy anh ra ngoài, trở tay đóng cửa lại: “Em nói cho anh biết, lát nữa ba anh bảo anh uống rượu thì nhớ ngậm thôi chứ đừng nuốt xuống, đợi vào nhà bếp rồi nhổ ra nhé! Em sẽ tìm cách giúp anh”.

Quy định ngày Tết là con trai phải mời rượu, đó đã là luật lệ vạn năm không thay đổi của nhà họ Kiểm. Từ lúc Kiểm Biên Lâm năm tuổi đã như vậy, nên đây chính là việc cô lo lắng nhất. Mới ra viện chưa đến mười ngày, tuyệt đối không thể đụng vào dù chỉ một giọt rượu.

Lần này, Kiểm Biên Lâm không tỏ ý kiến gì khác. Trên thực tế, anh cũng sẽ làm theo cách Sơ Kiến nói. Trên bàn cơm, mẹ Sơ Kiến vẫn gấp thức ăn cho Kiểm Biên Lâm, tiện thể đề cập đến trọng điểm cuộc trò chuyện với ba anh: “Tiểu Kiểm... có suy nghĩ đến việc lúc nào thì tìm bạn gái chưa?”.

Sơ Kiến nắm chặt đôi đũa. Kiểm Biên Lâm lặng thinh, điềm nhiên lắc đầu.

“Không phải con có rất nhiều người hâm mộ à? Có người nào tuổi tác phù hợp thì thử qua lại xem sao?”

Hiển nhiên, Kiểm Biên Lâm bị sặc, mu bàn tay nắm chặt chiếc đũa che mặt, ho khan vài tiếng lại động đến vết thương, bất giác nhíu mày. Với người lớn vội vàng mong ngóng anh kết hôn sinh con thì từ “người hâm mộ” này thật ra không khác mấy so với từ “cô gái tuổi tác thích hợp”.

“Làm gì thế?” Ba anh gõ bàn, “Dì đang nói chuyện với con mà con còn nhăn mày nhăn mặt à, càng ngày càng không có phép tắc gì nữa”.

“Fan của con toàn là mấy cô bé thôi ạ!” Kiểm Biên Lâm lấy lại giọng, nghiêm túc trả lời.

Mẹ Sơ Kiến tiếc nuối xuyết xoa: “Hôm đó, đi đi siêu thị thấy biển quảng cáo của con, còn thấy mấy cô gái xấp xỉ tuổi con cũng xem thích thú lắm! Không có người tuổi tác thích hợp thật sao?”.

Kết quả là trước khi đến tiết mục mời rượu, hai người vẫn không cách nào giải thích được chuyện vì sao một diễn viên lại không thể yêu đương với người hâm mộ của mình. Dù sao cũng đã có không ít ví dụ sống trước mắt.

Cũng nhờ vậy, Sơ Kiến mới biết hóa ra ba mẹ cô cũng xem tin tức giải trí.

Đến khi chú Kiểm bảo Kiểm Biên Lâm rót rượu cho người lớn, Sơ Kiến mượn cớ đi vào phòng bếp: “Con đi xem canh thế nào!”.

Vừa vào bếp, cô liền ghé mắt vào cạnh cửa lén lút nhìn ra ngoài. Trong tầm mắt cô, anh đứng dậy khỏi ghế, cầm lấy bình rượu sứ trắng lần lượt rót thêm gần nửa cốc rượu cho ba người lớn, cuối cùng miệng bình đưa đến cốc của anh, anh cũng rót vào một chút.

Xưa nay, nâng cốc chúc mừng vốn là phong tục vạn năm không thay đổi, mười mấy năm qua đều như thế.

Sơ Kiến nhìn chằm chằm vào anh, chờ khi ngón tay trắng trẻo của anh đặt lên má, cô liền xả nước vào bồn, hô to lên: “Kiểm Biên Lâm! Mau đến đây, mau đến giúp một tay nào!”.

“Sao thế hả?” Mẹ Sơ Kiến hỏi.

“Không sao ạ, mọi người cứ ăn đi ạ! Kiểm Biên Lâm, anh mau vào đây giúp em!”

Bóng dáng Kiểm Biên Lâm lướt vào. Sơ Kiến chỉ vào bồn nước, anh cúi đầu, nhổ rượu màu đỏ sẫm từ miệng vào bồn. Sơ Kiến còn nhìn ra bên ngoài kiểm tra, không ai thấy trò gian lận này cả. May quá, may quá!

“Anh không nuốt chứ?” Sơ Kiến kiễng chân, nhỏ giọng kề vào tai anh hỏi han.

Hơi thở ẩm áp của cô theo lời nói nhẹ nhàng phả đến, anh hơi quay đầu đi: “Không có”.

“Vậy thì tốt.” Cô thở phào.

Hôm nay, Kiểm Biên Lâm mặc chiếc áo thể thao màu đỏ có khóa kéo dính liền mũ. Là chú Kiểm đặc biệt yêu cầu, nói để năm mới may mắn. Thật ra, anh rất ít khi mặc quần áo có màu sắc sặc sỡ thế này, nhưng thật sự trông rất đẹp. Chóp mũi Sơ Kiến áp sát với khóa kéo kim loại màu đen trên áo anh, nhớ đến lời nói từ mấy fan trung thành của anh trong công ty, người đàn ông này mặc màu sắc rực rỡ hoặc bắt mắt là đẹp nhất. Hốc mắt hơi trũng, mắt hai mí, đồng tử đen láy và cả màu đỏ càng làm tôn lên làn da trắng trẻo...

Anh bỗng hỏi: “Em nhìn gì vậy?”.

“Anh mặc đồ đồ trông rất đẹp.” Cô khẽ trả lời.

Trước kia, cô chưa từng chú ý đến những chi tiết này của anh.

Sơ Kiến nhớ lại lúc trước đã từng hỏi cô bạn cùng phòng thời đại học rằng tại sao cô ấy lại quyết định kết hôn với anh chồng của mình. Cứ tưởng sẽ là một câu chuyện kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu nào đấy, không ngờ đáp án chỉ đơn giản là: Ban đầu, khi chồng cô ấy theo đuổi, cô ấy thật sự không có cảm giác gì cả, mãi cho đến một ngày cô ấy nhìn thấy đối phương im lặng sửa cặp mắt kính bị lỏng đỉnh ốc của mình để trên bàn. Anh ấy cứ cặm cụi sửa, cô bạn cùng phòng cứ nhìn mãi, vậy là động lòng luôn.

Nếu so với câu nói lúc Kiểm Biên Lâm vừa phẫu thuật xong, cô cũng có cảm giác như vậy. Khi yếu ớt và bất lực nhất, khi không tỉnh táo nhất, anh vẫn chỉ nhớ đến cô. Điều này như thể đột phá điểm giới hạn, sau khi vượt qua đó rồi, tất cả đều trở nên khác biệt.

Sau bữa cơm, ai về nhà nấy.

Từ khi Kiểm Biên Lâm xuất viện, hai người họ đã quen ở cùng với nhau vào buổi tối, giờ đây bất chợt bị chia cách ra hai hộ trong một tầng như thế, Sơ Kiến thấy hơi trống vắng.

Ăn xong bữa cơm chiều từ sớm, cô ngồi xem ti vi với ba mẹ rất lâu, nhìn lại đồng hồ mới có tám rưỡi. Cô nhàm chán đi đến trước hồ cá, quên mất hôm nay đã cho cá ăn, lại tiện tay bỏ thêm thức ăn vào. Phía sau lưng, ba cô lập tức lắc đầu thở dài, nói rằng thảo nào gần đây cô nuôi chết vài con, chính vì cho chúng ăn no như thế.

Cô ngụy biện hai câu, bỗng nhận ra có tin nhắn Wechat, mở ra thì thấy là anh gửi đến.

Kiểm Biên Lâm: Anh đang ở ngoài hành lang.

“Mẹ, con đi vứt rác đây ạ!” Sơ Kiến lập tức bỏ điện thoại di động vào túi, chạy vào bếp cầm túi rác mang đi vứt.

Khi cửa đóng lại, đèn hành lang được điều khiển bằng âm thanh lại không phát sáng.

Cô vứt túi rác ở trước cửa nhà mình, nương theo ánh trăng mờ tối, đi vòng ra cửa cầu thang, đang ló đầu tìm kiếm thì đã bị một bàn tay nắm chặt lôi vào.

Trong bóng tối, một đôi môi nóng rực chạm vào chóp mũi cô.

“Khi này, anh làm gì thế?” Sơ Kiến như một kẻ trộm, thì thầm hỏi: “Vừa rồi, em lại cho cá ăn nên bị ba em mắng cho đấy!”

“Không phải trước khi ăn cơm, em đã cho chúng ăn rồi sao?”

“Phải...” Sơ Kiến lẩm bẩm: “Không biết tại sao em lại quên nữa”.

Trong khung cảnh mập mờ và mông lung, tâm trạng anh có vẻ rất tốt.

“Ba anh ngủ chưa?” Cô lại hỏi.

“Chưa.”

“Vậy sao anh ra đây được?”

“Anh nói xuống dưới chạy bộ.”

“Ồ!” Cô cười: “Vậy anh tiếp tục chạy bộ đi!”

Kiểu thúc giục đối lòng này vô cùng trêu chọc người khác, Kiểm Biên Lâm lặng thinh. Vừa này, ở trong phòng thấy ngột ngạt, xem kịch bản cũng không mấy chuyên tâm nên anh định ra ngoài tản bộ, nhưng vừa ra khỏi cửa mới phát hiện việc anh muốn làm nhất chính là gặp cô.

Xung quanh ngoại trừ ánh trăng thì không còn thứ gì khác, Sơ Kiến đóng tai lắng nghe, bỗng có chút chột dạ. Tiếng bước chân càng lúc càng gần, cô ngây ngô nghĩ lần này xem như tiêu rồi. Nhưng thoáng chốc lại nghĩ đến hình như Kiểm Biên Lâm đã tắt đèn tầng này đi rồi thì phải.

Hai bóng người một cao một thấp đi xuống dưới tầng, ngang qua phía sau Kiểm Biên Lâm còn quay đầu nhìn lại, anh lập tức lấy người che chắn cho cô. Sau khi xung quanh yên tĩnh trở lại, ngón tay anh mới bắt đầu lảng lảng mơn trớn vành tai cô, nhẹ nhàng vuốt ve mà chẳng có mục đích.

Anh khẽ nói: “Người ta đi rồi”.

Cô “ừm” một tiếng, mặt nóng bừng bừng.

Kiểm Biên Lâm khẽ đến: “Cho anh hôn một lát đã”.

Kết quả là Sơ Kiến trở về nhà trong trạng thái kiến mẹ cô nhìn thôi đã cảm thấy khác thường, còn giờ tay sờ trán: “Con bị sốt à?”.

“Không ạ!” Sơ Kiến áp tay lên má mình, “Không sao đâu mẹ ạ!”.

“Mặt con đỏ kỳ lạ quá! Ba nó à, ông đến bắt mạch xem sao!”

Ba Sơ Kiến trước đây có khoảng thời gian rất dài học trung y, luôn tự hào rằng y thuật của mình rất tài giỏi, bèn giờ ngón tay ấn lên cổ tay của cô một hồi rồi mới yên tâm buông tay ra. “Không có vấn đề gì nghiêm trọng, chỉ là tim đập nhanh quá thôi.”

“Sao đi vứt rác mà mặt cả tiếng thế hả?” Mẹ cô thuận miệng hỏi.

“Đằng nào cũng không có việc gì làm nên con chạy vài vòng quanh chung cư thôi ạ...”

24. Chương 23

Type: Chuot tery

Thấm thoát đã qua tết âm lịch.

Kiểm Biên Lâm muốn gặp cô nhiều cũng không được vì sợ ba phát giác ra điều bất thường. Quan hệ nhiều năm rồi cuộc đã phá vỡ được lớp băng lạnh giá, anh chỉ sợ một bước tính sai ảnh hưởng đến cục diện, nên cứ thế kéo dài đến hết Tết rồi đến lịch quay của đoàn làm phim.

Ngày anh rời khỏi Thượng Hải, Sơ Kiến hẹn gặp, lái xe của Kiểm Biên Lâm đưa anh đến công ty.

Hai người hẹn nhau ở bãi đỗ xe tầng hầm, Kiểm Biên Lâm đến sớm, mở máy điều hòa để sưởi ấm trong xe cho cô trước. Qua một lúc lâu, lại thấy trong xe quá nóng nên anh chỉnh nhiệt độ thấp xuống một chút.

Sơ Kiến chạy từ thang máy đến, một tay giữ túi xách, một tay giữ mũ, lúc mở cửa lên xe còn khẽ thở hổn hển: “Trước khi ra cửa, em còn phải bắt wifi cho ba anh, bộ phát sóng nhà anh không ổn định nên em thay luôn bằng cái của nhà em rồi”.

Anh gạt đầu, hai tay đặt lên vô lăng lái xe rời đi. Có lẽ vì nhiệt độ rất dễ chịu nên không bao lâu sau, Sơ Kiến đã nhẹ nhàng nhắm mắt, qua mười mấy phút nữa thì hoàn toàn thiếp đi. Kiểm Biên Lâm liếc nhìn đã thấy cô nghiêng đầu tựa vào cửa xe, thoáng nảy sinh ảo giác dường như thời gian và không gian đã bị đảo lộn.

Lúc trở về sau chuyến du xuân hồi năm lớp Mười, mấy chiếc xe bus từ đầu đến cuối đã chứa đầy học sinh, chiếc xe cuối cùng của lớp A9 bị phân tán, chia nhau ngồi vào xe của các lớp khác. Sơ Kiến và mấy bạn học nữ được phân đến chiếc xe bus của lớp Kiểm Biên Lâm.

Đó là buổi tối ngày trở về, bóng đêm bao quanh dày đặc, Kiểm Biên Lâm làm lớp trưởng, cùng các thầy cô kiểm tra sĩ số. Lúc đi đến hàng sau, anh nhìn thấy cô - không biết là do mệt mỏi hay khó chịu mà đang tựa đầu vào cửa kính, đôi mắt nhắm nghiền. Anh do dự xem có nên qua lay cô dậy hay không, hỏi cô rốt cuộc là thấy mệt mỏi hay khó chịu chỗ nào, chỉ một ý niệm nhỏ nhoi như thế lại khiến anh phải đứng bên cạnh hàng ghế cô ngồi một lúc để suy nghĩ.

Lúc ấy, anh đã làm gì nhỉ? Hình như là đổi chỗ với một nam sinh cùng lớp, ngồi cách Sơ Kiến một nữ sinh lớp A9. Suốt quãng đường kéo dài hơn hai tiếng, trong xe không có lấy một ánh đèn, anh nương theo ánh sáng trắng mỏng manh ngắm nhìn cô tựa vào cửa kính, sợi tóc mềm mượt vuốt ra sau tai. Từ bé, cô đã để tóc ngắn, dài một chút sẽ vuốt ra sau tai, nếu ngắn một chút thì thường xuyên bị rối bù khi ngủ, hôm nay chỗ này hơi phồng lên, ngày mai chỗ kia lại xẹp xuống.

Hôm đó, cô ngủ rất ngon, vầng trán cứ va vào cửa kính từng chút một theo nhịp xóc nảy của chiếc xe suốt chặng đường dài. Cảm giác khó chịu trong anh lại dâng lên mỗi khi nhìn thấy trán cô tựa vào khung cửa cứng đó, lo lắng cô sẽ bị đập đầu nếu như xe phanh gấp.

Nhân lúc đèn đỏ, Kiểm Biên Lâm lấy đệm tựa ở ghế, đánh thức Sơ Kiến rồi đưa cho cô. Sơ Kiến mơ màng, mãi đến khi anh giải thích ngắn gọn “Gối lên mà ngủ” mới hiểu. Cô cười tí mắt, lấy chiếc đệm ở ghế ngồi ôm vào lòng, tiếp tục gà gật.

Khi xe tới công ty, thời gian vẫn còn sớm, anh yên lặng ngồi mười mấy phút, người ngủ gà ngủ gật kia cuối cùng cũng tỉnh lại, dụi dụi mắt: “Sao anh không đánh thức em?”.

“Vẫn còn sớm mà.”

“Ngồi trong xe không thoải mái gì cả.” Sơ Kiến cởi dây an toàn ra, “Anh lên trước đi!”.

Hai ngón tay Kiểm Biên Lâm gõ lên vô lăng, trầm nghĩ cứ thế đi lên sao? Liệu có phải nên bày tỏ chút gì đó hay không?

Sơ Kiến lăm bắm mắng anh là tên lưu manh, chỉ chỉ vào môi mình, ý bảo: Em lười vận động lắm, anh tự làm đi!

Từ lúc xác định quan hệ đến nay đã gần hai tháng, có nhiều thứ đã trở thành thói quen, chẳng hạn như anh rất thích tranh thủ thời gian để thân thiết với cô. Đối với chuyện này, Sơ Kiến còn kín đáo trao đổi với Đồng Phi. Đồng Phi đưa ra đáp án rằng Kiểm Biên Lâm nhất định vẫn còn là một chàng trai chưa trải đời. Nhưng nói không bao lâu, Đồng Phi lại không chắc chắn lắm, ám hiệu với Sơ Kiến rằng scandal ngày trước của Kiểm Biên Lâm thật sự có vẻ hơi mờ ám, ngay đến Tạ Bản cũng không thẳng thắn phủ nhận.

Sơ Kiến thất thần, anh nhẹ vuốt mái tóc cô. Lần này, tóc cắt quá ngắn, thợ cắt tóc chẳng có tay nghề gì cả, nhưng mà... cô vẫn rất xinh đẹp. Kiểm Biên Lâm ghé tới, chần tằm nhìn cô, đôi môi nhẹ nhàng chạm vào làn môi cô: “Nghĩ gì vậy?”.

Sơ Kiến kêu lên một tiếng, còn chưa kịp nói chuyện đầu lưỡi anh đã bắt đầu thăm dò. Mấy ngày nay, không được hôn cô nên vừa tiến vào, anh liền cảm lòng chẳng đặng. Không thỏa mãn với việc lúc thì vuốt ve vành tai, lúc lại quần quýt lưỡi cô, tay anh cũng trượt xuống từ bên cổ cô, ma xui quỷ khiến tìm đến vòm ngực đang phập phồng của cô... Cách lớp áo len nhưng cảm giác quá chân thật khiến ngón tay anh siết chặt, không kìm được nắm lấy xoa nhẹ một chút.

Hơi thở nóng rực. Sơ Kiến thốt lên hai tiếng, tự cô cũng thấy xấu hổ liền đẩy anh ra, rụt người về phía sau, mắt ửng đỏ: “Đang ở ngoài đường đây...”. Từng chữ từng chữ đều mang theo giọng mũi nhàn nhạt, cô thật sự xấu hổ đến mức nửa muốn nhảy xuống xe nửa muốn đẩy anh xuống.

Trong không gian kín mít của khoang xe, tầm mắt cô cố gắng tránh né anh, chỉ nghe thấy tiếng tim đập đình tai nhức óc. Qua thật lâu, Kiểm Biên Lâm mới dám đặt cảm lên đầu vai cô, cất giọng nói khản đặc: “Hơi phiền phức rồi đây!”.

Tim cô vẫn râm ran, né tránh, “Sao thế?”.

“Anh muốn kết hôn.”

Kiểm Biên Lâm vòng qua hơn nửa bãi đỗ xe trước khi lên xe công ty. Tạ Bản hỏi mấy câu đại loại như “Bà xã cậu đâu?” hay “Trở về rồi à?”, nhưng anh cũng không đáp lại. Tạ Bản đoán chắc rằng do vừa “tân hôn” đã phải chia cách nên chưa quen, vì thế buông tha không hỏi nữa, kéo áo phủ lên mặt rồi ngủ trước.

Đến Hoàn Kiếm đã sắp nửa đêm, khi họ tiến vào đã thấy phân nửa tổ quay đang đợi sẵn. Tiệc khai máy chuẩn bị vào nửa đêm thế này nên cũng không có người lạ xuất hiện.

Kiểm Biên Lâm chuyên đóng phim điện ảnh, vì thế rất ít khi đến Hoành Điếm. Vừa đến đã bắt đầu quay cảnh đêm, một phim trường mà có đến bốn, năm đoàn quay phim, bên này đánh nhau, bên kia thượng triều, phía xa hơn là cảnh nội cung đấu đá... Thật là sôi động vô cùng!

Bên cạnh có người đặt một cốc giầy, rót cà phê vào: “Lần đầu tiên gặp anh ở Hoành Điếm đấy!”

Kiểm Biên Lâm nghe thấy giọng nói khá quen, bèn ngược lên. Là cô ta.

“Đã mấy năm rồi.” Mắt Nguyễn Khê phản chiếu ánh đuốc sáng rực, “Kiểm Biên Lâm, anh vô tình quá đấy! Ngày đó cũng xem như là bạn bè. Vậy mà sau này, người quản lý của anh mỗi lần đều đưa ra yêu cầu với nhà sản xuất là không muốn ở cùng đoàn làm phim với tôi, khiến tôi mất mặt vô cùng”.

Kiểm Biên Lâm vốn mặc chiếc áo phao lông vũ được thiết kế đặc biệt khi ở Hoành Điếm, phủ kín từ đầu đến bắp chân, nghe cô ta nói những lời như thế cũng không đáp lại mà chỉ kéo mũ áo đội lên. Phớt lờ người khác kiểu này vốn là phải ứng quen thuộc của anh.

Cuối cùng, ngay cả trợ lý của Kiểm Biên Lâm cũng thấy ngại cho sĩ diện của người ta, liền đến gần xoa dịu bầu không khí. Trợ lý đi khuất, trợ lý Hiểu Vũ còn khẽ giọng lẩm bẩm: “Thì ra là vậy, ngay cả việc anh Kiểm của chúng ta không thích cà phê cũng không biết mà còn cố tiếp cận”.

Trợ lý cầm cốc cà phê đem vứt đi như rác.

Nguyễn Khê nói không sai, kể từ sau cuộc thi đó, nói chính xác là năm ngoái, khi Kiểm Biên Lâm bắt đầu nổi tiếng thì những hình ảnh về cuộc thi trước đây mới được tung ra. Phía Kiểm Biên Lâm đã phải tốn vài trăm nghìn tệ mới êm nhẹ được scandal này. Trùng hợp, lại có nhà sản xuất đến tìm anh hợp tác nên họ đã đưa ra điều kiện là trong đoàn quay phim không được có sự xuất hiện của Nguyễn Khê.

Nói là scandal, chẳng qua chỉ là hình chụp riêng khi cùng một nhóm mà thôi.

Lúc một đám người tham gia cuộc thi đang chơi đùa náo nhiệt, anh còn nhớ hôm đó là sinh nhật của Sơ Kiển. Anh giành được hạng nhất nên muốn chia sẻ với cô, nhưng tìm cả ngày mà vẫn không thấy cô đâu. Nhất thời cả nghĩ, anh đã uống nhiều rượu một chút, ngồi ở trong góc cùng Nguyễn Khê trò chuyện đôi câu tách biệt với mọi người trong nhóm, nội dung đều là về Sơ Kiển.

Đêm đó, anh bị người khác canh sẵn chụp lén không ít hình, nhưng cũng không chỉ có anh và Nguyễn Khê. Tối đó là đêm chia tay nên tất cả mọi người đều uống rất nhiều, ai cũng có ảnh chụp chung kẻ vai bá cổ... Chỉ vì bây giờ anh nổi tiếng nên đương nhiên người ta sẽ tung ra hình của anh nhiều hơn.

Kiểm Biên Lâm vô thức xoay chiếc nhẫn nơi ngón út. Tạ Bản ngáp dài đi đến. Cách đó không xa là một đoàn đang quay phim bom tấn, dựng cảnh múa hát đường phố lúc hơn nửa đêm như bị động kinh. Tạ Bản nghe thấy mà nhăn nhó mặt mày: “Nghĩ gì mà mất hồn mất vía thế?”.

Kiểm Biên Lâm như bị rút cạn sức lực, tựa vào ghế, nhìn ánh đèn cung đình lấp lư trong gió phía xa xăm: “Nhớ vợ em”.

Anh muốn nghe thấy giọng nói của cô, nghe cô gọi mình “Kiểm Biên Lâm, Kiểm Biên Lâm”.

25. Chương 24

Type: Chuot tery

Phía xa, đoàn ca múa đường phố đã chuyển sang bài hát Quả táo nhỏ, đạo diễn ngồi kế bên Kiểm Biên Lâm vừa gặm táo vừa vui đùa ca hát trên tổng đạo diễn: Anh là quả táo già, quả táo già của tôi.

Phải thừa nhận người trong đoàn phim này thật sự rất may mắn. Cuối cùng họ cũng lựa chọn được một bộ phim truyền hình làm bước đệm, ra mắt công chúng màn ảnh nhỏ vào lúc Kiểm Biên Lâm nổi tiếng nhất. Tạ Bản lại càng tận dụng triệt để tất cả các mối quan hệ để xây dựng ê-kíp, từ tổ tạo hình đến đạo diễn rồi

kịch bản, thậm chí công tác hậu kỳ cũng phải tìm kiếm và lôi kéo từ những dự án nổi trội nhất, mà toàn là những tác phẩm hàng đầu.

Ảnh để năm sau chắc chắn nằm trong tầm tay rồi.

Còn chưa khởi quay đã có hai khung giờ vàng của mấy đài truyền hình đặt mua bản quyền phát sóng, còn là bộ phim lớn mở màn đầu năm nữa chứ...

Đạo diễn còn đang bày tỏ nỗi lòng về việc mình rất may mắn mới gặp được ê-kip hàng đầu như thế, bỗng thấy Kiểm Biên Lâm đã quay xong cảnh tối nay rời khỏi ghế tựa rồi vào xe bảo mẫu, không bao lâu đã tắt trang và rời khỏi xe.

Anh kéo thấp chiếc mũ len màu xám bên trên xuống, gần như che kín khuôn mặt, cổ áo khoác được dựng thẳng, che đi nửa khuôn mặt bên dưới, cúi đầu chui vào một chiếc xe con.

Đạo diễn quay phim vẫy tay, hỏi trợ lý Hiểu Vũ vừa chạy đến: “Kiểm Biên Lâm đi đâu thế?”, trông không giống trở về khách sạn.

Hiểu Vũ cười hì hì: “Đạo diễn, sao anh nhiều chuyện quá vậy”.

Đạo diễn vỗ vào sau gáy Hiểu Vũ một cú: “Dám nói với tôi thế à? Thật không biết lớn nhỏ gì cả”.

Còn đang lo lắng anh sẽ quay đêm quá muộn, kết quả là nỗi lo lắng trở thành sự thật khi hơn ba giờ sáng, Kiểm Biên Lâm mới gọi đến. Sơ Kiến sợ ba mẹ nghe thấy, chui vào chăn nhưng, gọi video call với anh qua Wechat.

Không đến nửa phút, trên màn hình đã có hơi nước, cô lau đi sạch sẽ. Hình ảnh trong camera điện thoại di động hơi nghiêng, ánh sáng trong xe lại tối khiến đôi mắt kia càng sâu thẳm hơn khiến cô bỗng thấy ngượng ngùng: “Sáng mai, em phải ra tiệm nữa, em ngủ trước nhé!”.

Cúp máy xong, Sơ Kiến vén chăn nhưng lên, còn đang điên đảo tâm hồn nghĩ ngợi mãi: Sao trước giờ không phát hiện ra anh đẹp trai thế chứ...

Hôm sau là ngày mở hàng đầu năm của tiệm làm móng. Cửa hàng của Sơ Kiến thường bắt đầu mở cửa kinh doanh từ xế chiều đến tận nửa đêm, đều là do hai người thợ làm móng giúp cô trông coi. Buổi sáng không mở, trừ phi có giáo viên Hàn - Nhật đến giảng dạy một tuần, nơi này mới nhận đặt lịch hẹn, thường sẽ do chính Sơ Kiến đích thân trông coi vào thời gian đó.

Sáng sớm hôm nay, giáo viên Hàn Quốc vừa bay đến, thời gian đã bị Tạ Lâm Lâm - bạn của Đồng Phi - hẹn trước. Cô ấy không chỉ đến một mình mà còn dẫn theo hai người lạ.

Tạ Lâm Lâm giới thiệu họ là người quản lý và một nữ diễn viên, Sơ Kiến trông rất lạ mặt. Cô phiên dịch giúp giáo viên Hàn Quốc và họ vài câu rồi trốn vào sô pha trong góc, mệt mỏi lật tạp chí, vừa xem vừa ghi chép.

Trong ba người khách, chỉ có Tạ Lâm Lâm là lần đầu xăm viền mắt.

“Rất cuộc có đau lắm không?” Tạ Lâm Lâm thấp thỏm hỏi cô.

“Không đau lắm đâu.” Bản thân Sơ Kiến chưa từng làm bao giờ nhưng vẫn an ủi khách: “Rất nhiều khách đã làm qua, tôi thấy họ bảo không đau lắm”.

“Không đau, chỉ tê tê thôi, nhanh khỏi lắm!” Nữ diễn viên cười.

Giáo viên Hàn Quốc đúng lúc thử máy, vang lên âm thanh khoan điện nhỏ kêu ro ro khiến người ta sởn gai ốc.

Tạ Lâm Lâm giật cả mình: “Không đau thật hả?”.

Người quản lý kia cũng bật cười: “Thật, thật mà, cô tin chúng tôi đi. Buổi chiều tôi còn hẹn đến Cửu Viện cắt mắt hai mí đấy! Chỉ là cơn đau cồn cào con thế mà cô không chịu được à?”.

Thế là, lúc giáo viên Hàn Quốc chuẩn bị, người quản lý dự định cắt mắt hai mí kia lật xem hình trong điện thoại, bên trong chứa không ít hình ảnh, vừa lướt hình vừa trò chuyện với Sơ Kiến. Đến cuối cùng, đột

nhiên cô ấy nói: “Lần trước, tôi cho bác sĩ xem mắt hai mí của Kiểm Biên Lâm, bác sĩ nói không làm được như vậy, có cắt cũng không tự nhiên.” Chắc hẳn do Kiểm Biên Lâm quá nổi nên người quản lý cho rằng chỉ cần nhắc đến cái tên này là ai cũng biết.

Tạ Lâm Lâm lúng túng nháy mắt ra hiệu với Sơ Kiến, cô ấy thề không hề tiết lộ dấu chỉ nửa câu.

Sơ Kiến ngượng ngùng giơ tay phải cào cào tóc mình, nhỏ giọng “ừm” một tiếng.

Bản thân cô làm nghề móng và thẩm mỹ, dùng từ chuyên môn hơn để nói thì mắt hai mí của Kiểm Biên Lâm cũng chính là kiểu “hai mí trời cho”, hẹp từ trong mí mắt rồi rộng dần ra ngoài, kiểu rộng đuôi. Bình thường loại hai mí này rất đẹp, may là khoảng cách hai mí của anh lớn nên vẽ quuyến rũ cũng giảm đi.

Sơ Kiến ho khan vài tiếng, tiếp tục lật tạp chí. Tại sao cô lại nhớ từng chi tiết trên đôi mắt anh đến thế...

Bên kia, Tạ Lâm Lâm đã chọn xong kiểu viền mắt, máy đã được khởi động. Khả năng chịu đau giữa người với người quả thật chênh lệch rất lớn. Chỉ nửa phút sau, Tạ Lâm Lâm bắt đầu giàn giụa nước mắt trong tiếng máy: “Trời ạ, trời ạ, không được, không được, tôi muốn tạm nghỉ, mắt tôi siêu nhạy cảm đấy!”

Giáo viên Hàn Quốc bị chọc cười, tắt máy để cô ấy tạm nghỉ ngơi. Nước mắt Tạ Lâm Lâm như chuỗi hạt bị đứt, không ngừng lăn xuống, nhưng không dám lau mà chỉ đành dùng khăn giấy dè dặt thấm khô bên dưới mắt: “Trời ạ, cô ấy cử động ngón tay thôi là tôi đã muốn tránh rồi, nói chi là máy, đáng sợ quá đi mất...”

Tạ Lâm Lâm đang khóc lóc kể lể hăng say thì bỗng im bặt, bởi vì có người bước vào.

Sơ Kiến nghe chuông cửa kêu ting toong, thấy kỳ lạ vì sao lại có khách đến giờ này liền ngẩng đầu lên xem...

Người đàn ông vốn nên ở Hoàng Điểm lại đang bước xuống bậc thềm, vẻ mặt hơi bất ngờ khi thấy có người quen ở đây. Nụ cười hiếm hoi nở rộ trên đôi môi đang nhai kẹo cao su chọt tắt lịm, ánh mắt trở nên trầm tĩnh, gật đầu có lệ với Tạ Lâm Lâm.

Sơ Kiến ôm tạp chí: “Không phải anh ở Hoàng Điểm sao?”

“Ừ.” Đây chính là câu trả lời của anh.

Ôi trời, vài phút trước, cô còn giả vờ không nhận ra anh. Sơ Kiến cũng không dám nhìn mặt người bên cạnh nữa, bèn bỏ tạp chí xuống, vội vàng căn dặn giáo viên hai câu bằng tiếng Hàn, sau đó cố nháy mắt ra hiệu rằng bản thân chạy vào phòng kho trước.

Kiểm Biên Lâm điềm nhiên, tiện tay rút tờ khăn giấy nhả kẹo cao su ra rồi vứt vào thùng rác, mắt nhìn thẳng không rời, cứ thế cất bước theo vào trong.

Đến khi hai người trước sau đi vào, đóng cửa rồi cài khóa cẩn thận, hai người kia mới không ngừng nháy mắt ra hiệu với Tạ Lâm Lâm: Cái quái gì thế? Kiểm Biên Lâm à?

Tạ Lâm Lâm chấp tay không thôi: Nhất định phải giữ bí mật đấy...

Cách lớp cánh cửa, Sơ Kiến tựa lưng vào kệ hàng, cố hạ thấp giọng: “Chẳng phải anh đang quay phim sao? Không phải là quay đến bốn tháng cơ à? Không phải anh nói giữa chừng chỉ trở về vài lần thôi sao?”

Kho không có cửa sổ, khóa kín quanh năm nên khá bí bách và ngột ngạt.

Kiểm Biên Lâm ngồi xe chạy suốt mấy tiếng trở về, tuy trên xe có ngủ một chút nhưng dù sao cũng không bằng ngủ trên giường êm để đánh một giấc dài. Huyết thái dương vốn đau âm ỉ, nhưng sau khi thỏa nỗi tương tư thì niềm vui sướng cũng giúp tâm trạng anh trở nên tốt hơn: “Hôm nay quay đêm, trưa anh quay về vẫn còn kịp”.

Sơ Kiến kinh ngạc: “... Anh không mệt sao?”

Kiểm Biên Lâm mỉm cười. Anh chú ý bên ngoài có người, cũng biết Sơ Kiến hay e thẹn nên không làm gì cả. Hai tay chống lên kệ hàng, tận lực khom người để ngang bằng chiều cao với cô, nhẹ nhàng cọ trán mình vào trán cô: “Tối hôm qua, anh nhớ em, đoán là cũng không ngủ được nên trở về đây”.

Yên bình và dịu dàng. Sơ Kiến thấy ấm áp khắp người, hơi nóng từ trong lòng lan tỏa ra toàn cơ thể, đến bàn tay cũng ấm ấm. Chỉ mười mấy tiếng không gặp mà như thể đã trải qua nửa đời người.

“Anh như vậy không được đâu.” Sơ Kiến khẽ nói: “Sẽ mệt lắm đấy! Nếu anh muốn gặp em... có thể nói cho em biết, em sẽ đi tìm anh. Dù sao em cũng có người trông cửa hàng, cũng không cần thường xuyên đến công ty”.

Anh yên lặng nhìn cô, ánh mắt lấp lánh.

“Vậy... em thu xếp hai ngày rồi đến Hoàn Điểm tìm anh nhé?”.

Kiểm Biên Lâm vẫn lặng im.

“Nếu không, hôm nay cũng được... sức khỏe của anh mới hồi phục không lâu, em cũng đã nghĩ đến việc rảnh rồi sẽ đến chăm sóc cho anh rồi.” Sơ Kiến lại tính toán thời gian, “Đợi mấy người bên ngoài làm xong, em sẽ dặn dò giáo viên Hàn Quốc là được, không có việc gì quan trọng nữa là có thể đi rồi”.

Anh nhẹ nhàng ngắt lời: “Em có cảm thấy lúc nào anh cũng muốn gặp em như thế rất phiền không?”.

Phiền sao? Hoàn toàn không có. Khi này hôn nhau, cô còn cảm thấy anh cả đêm ở trong xe toàn thân khó chịu, không biết là toát lên mùi hương kỳ lạ gì, nhưng thật sự là... vô cùng dễ chịu...

“Vậy ít nhất anh để em về nhà thu dọn quần áo đã.” Cô nói lảng sang chuyện khác, mới phát hiện ra Kiểm Biên Lâm lại mặc quần dài màu đỏ, bất giác liếc nhìn anh một cái.

Kiểm Biên Lâm hoàn toàn ra vẻ thản nhiên kiểu “Vì em thích nên anh mới mặc”, trở tay xoay nắm đấm mở cửa ra, đi lùi ra ngoài để ánh mắt vẫn không rời khỏi cô.

Sơ Kiến bị anh nhìn đến lòng tan chảy...

Kể từ lúc Kiểm Biên Lâm đi ra ngoài, Tạ Lâm Lâm như bị đâm thẳng vào tim, toàn bộ quá trình xăm viên mắt và chân mày đều không hề ỉ ỏi, cũng không khóc lóc và làm trò quái dị gì nữa, trước sau vẫn trong trạng thái hôn bay về cõi tiên. Làm ơn đi, rốt cuộc Kiểm Biên Lâm đang làm gì vậy? Không phải anh ta đang quay phim sao? Anh ta bưng cốc nước quan sát mình xăm viên mắt là sao đây...

Hai người còn lại thì vô cùng hiểu chuyện, cố bày tỏ mình không có yêu cầu đặc biệt nào, bảo Sơ Kiến không cần ở đây mà cứ đi nhanh đi, đi nhanh đi...

Sơ Kiến cũng cảm thấy để Kiểm Biên Lâm ngồi đây nhìn người quản lý và nữ diễn viên xăm viên mắt với vẻ giám sát như thế quả thật là cực hình và vô cùng gượng gạo. Cô nói với giáo viên Hàn Quốc vài câu, lại gọi điện cho mấy thợ làm móng trong cửa hàng dặn đến sớm trông coi rồi kéo Kiểm Biên Lâm đi ngay lập tức.

Họ lái xe trở về chung cư, nhanh chóng lên tầng thu dọn hành lý, nhân tiện nói dối ba mẹ là phải đi công tác rồi kéo va li xuống lầu, ra thang máy, ngồi vào xe. Làm liền một mạch, cuối cùng Kiểm Biên Lâm không dẫn lòng được nữa, sau khi đóng cửa lại liền kéo Sơ Kiến vào lòng.

Sơ Kiến nhìn ra ngoài cửa xe, thấy chú Kiểm đang đi mua thức ăn về lộ người qua, nhìn họ với vẻ mặt như gặp ma giữa ban ngày. Cô lập tức giãy giụa, trở tay ôm chặt lấy Kiểm Biên Lâm: “Đừng đau lòng, đừng đau lòng mà. Không phải chỉ là thất tình thôi sao, em sẽ đến Hoàn Điểm với anh...”

26. Chương 25

Type: Trang Phùng

Tiếng còi xe giục inh ỏi ở lối đi bộ ngoài khu chung cư, vô cùng gấp gáp, chắc hẳn là do bị xe họ chắn đường. Đang lúc giữa trưa mà chắn đường gì chứ...

“Ngoan nào, đừng náo loạn!” Anh vỗ nhẹ người cô.

Vừa nãy thấy ba mình, Kiểm Biên Lâm cũng sững sờ, còn đang do dự có nên nói câu gì cho qua chuyện, tránh để ba truy hỏi đến cùng hay không, nhưng bị Sơ Kiến giằng vò như thế lại khiến anh khó chịu quá đỗi...

Sơ Kiến biết rõ mình không “bị tai trộm chuông” được nữa, bèn vùi mặt vào hõm vai anh: “Anh đừng vạch trần em ngay trước mặt chú Kiểm mà...Làm sao đây?”.

“Làm sao gì cơ?”

“Em không dám nhìn mặt ba anh nữa đây này”. Đây mới là trọng điểm.

“Ngại thì đừng nhìn, dù sao ba cũng thích em nhất.”

Sơ Kiến rầu rĩ lắc đầu. Kiểm Biên Lâm đối mặt với ba mình qua cửa sổ xe hơi hé mở, ý muốn nói là: Không sai, sau này Sơ Kiến sẽ là con dâu của ba đấy!

Ba Kiểm Biên Lâm còn đang suy nghĩ hai đứa này ôm qua ôm lại là đang chơi trò gì đây, có phải bị bắt quả tang nên Sơ Kiến mới xấu hổ vậy không? Có nên tránh đi...Nhưng nhìn lại tín hiệu của con trai, ông liền an lòng: Con trai giỏi lắm, có tương lai!

Anh ra hiệu với ba bằng ánh mắt, ý lại muốn nói là: Cô ấy đang xấu hổ, phải tránh gì ba cũng phải cho con nhà người ta lối thoát chứ!

Khóe mắt đầy nếp nhăn của ba anh ngập tràn sự ngạc nhiên và vui sướng, ngẫm hiểu rồi cười ha ha nhìn Sơ Kiến đang vùi đầu vào vai Kiểm Biên Lâm không dám ngẩng, giả vờ làm ra tư thế bề trên: “Hai đứa nhóc này thật không hiểu chuyện gì cả. Chưa chi đã vội vàng bỏ đi, lên nhà nói chuyện xem nào”.

Dứt lời ông lại không che giấu được vẻ hớn hở trên mặt, chấp tay ra sau lưng đi vào cổng chung cư.

Thế là, Sơ Kiến phải xuống xe, nhắm mắt cùng Kiểm Biên Lâm theo sát chú Kiểm đi vào cổng tòa nhà rồi vào thang máy. Cô hơi đứng chệch ra phía sau, sau khi cửa thang máy mở thì núp lấy góc áo phao lông vũ của Kiểm Biên Lâm, ử rử nhìn anh. Anh ngược lại vẫn rất bình thản.

Sau khi vào cửa, ba mẹ Sơ Kiến nghe ba Kiểm Biên Lâm nhanh chóng chia sẻ tin vui thì đều kinh ngạc nhìn cô. Ba người lớn không hề nghĩ rằng, chuyện đến bất ngờ mới chính là kết quả hoàn mỹ nhất, tình láng giềng nhiều năm bỗng chốc biến thành thông gia. Ba người cùng nhau ngồi xuống sofa, nhìn hai người trẻ đang đứng.

Sơ Kiến tựa lưng vào hồ cá, mím môi rồi lại thả lỏng, liếc nhìn Kiểm Biên Lâm.

Vì đã biết quá rõ gốc gác của Kiểm Biên Lâm, mẹ Sơ Kiến phát hiện ra những kinh nghiệm mà bản thân mình tưởng tượng trước đó để chuẩn bị cho lần đầu tiên tra hỏi con rể, từ bối cảnh gia đình đến trình độ học vấn, thậm chí là đi kiểm tra xem bằng tốt nghiệp đại học có phải là đi mua bằng giả hay không...đều hoàn toàn vô ích.

Cuối cùng bà chỉ vui mừng “ừ” một tiếng, bao nhiêu tâm tình phức tạp bỗng hóa thành đơn giản: “Hai đứa tính thế nào? Chuẩn bị khi nào tổ chức đám cưới?”.

“Mẹ!” Sơ Kiến cảm thấy nếu không phải vì mặt kính cứng và chắc thì cô có thể đập vỡ nát bể cá ra trong lúc bối rối rồi. “Mẹ...”Kết quả là gọi hai tiếng nhưng vẫn sững sờ không thể nói ra được lời nào khác.

Trong nhà lặng ngắt, yên tĩnh như tờ.

“Kiểm Biên Lâm!” Sắc mặt ba anh khó coi.

Tiếp theo, ông không kiềm chế được mà tuôn một tràng tiếng Quảng Đông, đại ý là: Làm ngôi sao lâu vậy nên tâm địa gian xảo hẳn ra, ba mẹ Sơ Kiến đều ở đây nhưng không thể nói được một câu chắc chắn. Ba nói với con này Kiểm Biên Lâm, nếu con dám có những suy nghĩ tùy tiện thì sau này đừng trở về nhà này nữa, kể cả người cha này cũng không cần nhận...

Sơ Kiến nghe thấy cúi gằm mặt, móng tay không ngừng cào vào mặt kính bể cá sau lưng. Kiểm Biên Lâm nghe từ đầu đến cuối, đến cuối cùng, nhân lúc ba mình cầm tách trà lên uống cho ngọt giọng, anh mới trả lời vắn vắn năm chữ: “Con nghe thao cô ấy”.

Con ngoan!

Ba người lớn đều đồng loạt nở nụ cười. Nếu con trẻ đã nói như thế thì buông tha cho bọn chúng vậy. Ngày nay xem trọng việc tự do yêu đương mà. Vậy là tan họp.

Dĩ nhiên, hai nhà văn lần lượt làm theo thông lệ.

Ba Kiểm Biên Lâm nắm tay Sơ Kiến không ngừng bày tỏ rằng mình vô cùng vui mừng và bảo Sơ Kiến cứ yên tâm về làm dâu, sau này sẽ không khác gì khi trước vì ông tuyệt đối vẫn yêu thương cô nhất.

Cùng lúc đó, mẹ Sơ Kiến gọi Kiểm Biên Lâm vào bếp, nói không ngớt rằng từ bé Sơ Kiến đã nghịch ngợm, tính tình trẻ con, dĩ nhiên việc này bà không cần giao phó vì từ trước đến giờ, Kiểm Biên Lâm đã rất khoan dung với cô rồi.

Trong bầu không khí vui mừng tràn ngập, ba người lớn như thấy được cảnh tương lai tốt đẹp khi được “ôm cháu” cũng như hai nhà rớt cuộc đã “thân càng thêm thân”, sau này già rồi có thể ở chung một nhà chăm cháu...

Sơ Kiến khó xử đến mức da đầu tê rần, chẳng thể thốt ra nửa chữ...

Lúc trở lại xe, Kiểm Biên Lâm hồi tưởng lại quá trình công khai thuận lợi vừa rồi, tay phải chống bên cửa sổ, dùng mu bàn tay che đi nửa gương mặt, khoe miệng để lộ nụ cười không sao che giấu được.

“Có phải anh đang cười hay không thế...”

Kiểm Biên Lâm gật đầu, không nhận được nữa, lần này còn bật cười thành tiếng. Anh lấy ra tấm thẻ tiết kiệm từ túi quần: “Ba anh cho em tiền tiêu vặt này”.

Ông cụ cũng rộng rãi hào phóng thật, thẳng thắn cho một trăm nghìn tệ, xem chừng cả đời đã tích cóp được hơn hai trăm nghìn đây, biết Sơ Kiến là con dâu nên không tiếc bỏ ra phân nửa gia sản cho cô.

Sơ Kiến: “...Không cần đâu”.

Kiểm Biên Lâm: “Ồ, vậy để anh trả lại cho ba”.

Sơ Kiến lườm anh, rút tấm thẻ từ kẽ tay anh rồi cất đi. Xem như là giữ hộ chú Kiểm vậy, tránh để chú đau lòng nói với ba mẹ thì cô lại bị rầy la.

Sáu giờ đến Hoàn Kiếm, làm thủ tục ở đại sảnh khách sạn xong đã gần bảy giờ. Vẫn theo quy tắc cũ, Tạ Bân nhường phòng cho Sơ Kiến. Tổng kết lại là Tạ Bân chẳng hề nổi nóng hay nguyên tắc gì với bà xã của Kiểm Biên Lâm trong những chuyện như thế này cả, ai bảo người ta là vợ của Kiểm Biên Lâm cơ chứ...

Tuy đầu tư vào studio của Đồng Phi, thỉnh thoảng cũng cùng cô ấy gặp gỡ vài người trong giới, nhưng Sơ Kiến vẫn còn rất lạ lẫm với chuyện đóng phim. Cô ngồi trong xe bảo mẫu, chăm chú nhìn nhìn thợ trang điểm tô vẽ cẩn thận, tỉ mỉ cho Kiểm Biên Lâm với vẻ khá tò mò thật lâu.

Cuối cùng, Kiểm Biên Lâm cũng cảm giác được cô cứ nhìn mình đăm đăm, mặt lại không thể cử động, bèn liếc mắt về phía cô. Sơ Kiến thấy vẻ mặt đó của anh, mặt liền đỏ bừng mặt, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đây chính là trạng thái bình thường trong lúc hóa trang, thế nên thợ trang điểm hoàn thành xong nhiệm vụ liền bước xuống xe, ngồi bên cạnh Tạ Bân hút thuốc, còn thì thầm: “Ôi, nhìn Kiểm Biên Lâm với vợ cậu ta, tôi cũng muốn có bạn gái cùng đi khắp nơi quá!”.

Tạ Bân dụ tắt tàn thuốc, cười hì hì: “Có phải là ngọt ngào lắm không, em nhìn tôi, tôi nhìn em, vô cùng trong sáng”.

Thợ trang điểm lắc đầu: “Phải đấy, cái kiểu yêu đương trong sáng như thế khiến tôi cảm giác như được trở về thời thanh xuân đeo cặp sách chép bài. Kiểu chuyện từ thế kỷ trước rồi”.

Tạ Bân mừng rỡ: “Thôi anh đừng ghen tị nữa, người ta thật sự là mối tình đầu đấy!”.

Dưới xe, hai người đàn ông độc thân liếc nhìn nhau, bùi ngùi như trải qua trăm sông nghìn núi, chịu bao gian khổ khó khăn, tiếp tục cúi đầu hút thuốc lá.

Trên xe, Sơ Kiến kề tai anh nói nhỏ: “Ban này, Tạ Bân nói chỉ quay ở Hoàn Kiếm hai ngày thôi, nơi này sẽ phải quay một cảnh bên trong miếu và một cảnh trong quán trọ, sau đó sẽ chuyển đến một nơi rất nghèo nàn à?”.

Anh giải thích: “Nội dung kịch bản này từ cao nguyên đến Nepal rồi đến Ấn Độ. Cảnh thiên nhiên sẽ lấy cảnh thật, những phân đoạn khác đều phải tìm nơi dựng cảnh. Nếu không dựng trước sẽ không cover được”.

“Vậy hai ngày nữa, em sẽ về Thượng Hải, thu dọn thêm ít đồ chuyển phát nhanh qua đây trước, tránh để anh ăn uống thiếu thốn, không đủ dinh dưỡng. Còn đồ dùng...”

Cô đang tính toán thì Kiểm Biên Lâm lại lắc đầu.

“Em không cần phải đi đâu, vất vả lắm!”

“Anh là người bệnh còn không thấy vất vả thì vất vả cái gì?” Sơ Kiến chợt nghĩ đến gì đó, liền đưa tay vuốt tóc anh “Tạ Bản còn nói anh phải đóng vai một vị hòa thượng hoàn tục, trong quá trình quay phim còn phải cạo đầu nữa”. Cô đang suy nghĩ đáng về anh khi cạo đầu sẽ thế nào, nhưng tưởng tượng mãi vẫn không ra.

Thế nhưng, chỉ cần nhìn khuôn mặt hiện giờ và phục trang còn vứt bên cạnh là có thể nhận ra nhân vật lần này rất có tính đột phá.

Anh “ừ” một tiếng, nghĩ ngợi rồi cau mày: “Quên nói cho em biết, lát nữa sẽ có cảnh hôn”.

Tim Sơ Kiến đập thình thịch: “Bình thường thôi mà, bây giờ phim nào trên ti vi mà không có cảnh hôn cơ chứ!”.

Kiểm Biên Lâm vuốt ve gáy cô, không dám nói thật rằng không phải chỉ diễn cảnh hôn thôi đâu.

Đến khi vào phim trường đã dựng mới nhận ra đó là một phòng giặt quần áo được bày trí mang đậm phong cách du mục. Dưới ánh đèn bên kia là một góc nhỏ của phòng giặt, trên máy giặt còn phủ tấm thảm lờ lợt. Mấy nhân viên và tạp vụ đều ở phía sau, kẻ đứng người ngồi rủ rỉ tán gẫu.

Sơ Kiến ngồi trên băng ghế trong góc, nhìn đạo diễn quay phim mô tả cảnh diễn cho Kiểm Biên Lâm và nữ chính. Trong cảnh phim, Kiểm Biên Lâm ôm nữ diễn viên kia ngồi lên máy giặt, đại ý là chỉ trong giây lát phải ôm xóc cô ấy lên với tư thế vô cùng nam tính, ôm ấp vuốt ve nồng nhiệt rồi hôn đắm thiết...Theo như đạo diễn yêu cầu, cổ áo sơ mi của anh phải mở rộng một chút, vạt áo phải kéo ra nửa đoạn từ lưng quần, tay áo xắn lên đến khuỷu tay.

Tuy Sơ Kiến nghe không rõ lời nói của đạo diễn, nhưng từ hành động của Kiểm Biên Lâm có thể đại khái nhìn ra được đây là một cảnh “nóng”. Từ lúc phát hiện ra điều này, cô liền suy nghĩ xem mình có nên tránh đi không.

Cuối cùng, Kiểm Biên Lâm rất nghiêm túc đưa ra ba đề nghị:

Thứ nhất, bộ phim này sẽ phát vào khung giờ vàng, những phim phát sóng vào khung giờ này đều bị kiểm duyệt rất khắt khe, nên những cảnh quá nóng bỏng có thể cắt bỏ vì có quay cũng không được chiếu.

Thứ hai, nếu phân đoạn có góc quay chạm vào ngực thì quay lệch góc đi là được. Nhân tiện, để tôn trọng diễn viên nữ, nhất định phải cho thêm vài lớp bông ở trước ngực.

Thứ ba, cảnh hôn...vẫn nên quay chếch đi, trông đẹp một cách hàm súc là được rồi.

Nữ diễn viên cảm kích chết đi được, bảo trợ lý đi tìm bông lót ngực, còn không quên rồi rít khen ngợi: “Vẫn là anh Kiểm chuyên nghiệp. Mấy hôm trước có cảnh hôn khiến em phải quay mất cả một ngày, đối phương còn kiên quyết đòi quay lại vì kêu không có cảm giác”.

Nhân lúc chuẩn bị khai máy, Kiểm Biên Lâm trở lại bên cạnh Sơ Kiến. Anh mang loại giày ủng đế cứng màu đen chuyên dùng cho quân nhân, mặc quần dài bằng chất vải kaki thô ráp, áo sơ mi màu trắng ngà đã cởi bỏ hai nút dưới cổ áo, để lộ ra chiếc cổ và xương quai xanh trắng trẻo, áo phao lông vũ khoác trên vai.

Tuy rõ ràng trong phim này anh phải diễn vai người đàn ông nửa đời trước là kẻ ác, nửa đời sau mới “cải tà” nhưng không “quy chính”, vào vai một đội trưởng đội cảnh sát hoạt động ngầm tay đã nhuộm đầy máu tươi trên con đường theo đuổi lý tưởng lấy ác trị ác. Thế nhưng, Sơ Kiến ở phim trường xem cảnh diễn thử khi nãy, rồi bị anh cúi đầu nhìn như thế khiến toàn thân có cảm giác như chính mình đang chìm đắm trong cảnh diễn.

Thứ cảm giác bị ép buộc phải lang thang bên bờ vực của sự sống và cái chết hoàn toàn không còn là Kiểm Biên Lâm ngày thường nữa. Có lẽ đây chính là tổ chất của một diễn viên, vào phim trường liền hóa thân thành nhân vật.

Hiếu Vũ rót trà nóng cho Kiểm Biên Lâm, anh cầm cốc giấy nhìn cô: “Lát nữa, em ra ngoài đi dạo đi!”.

Sơ Kiến thoáng ngơ ngác, liền hiểu ra: “À, được. Nơi này lạnh quá, em ra ngoài dạo một lát”.

Kiểm Biên Lâm kìm nén giọng nói, bất ngờ thốt ra: “Nội dung phim yêu cầu phải thế”.

“Ừm, em biết rồi”. Sơ Kiến vô cùng khốn đốn, lí nhí đáp: “Em hiểu mà”.

Không phải chỉ là cảnh nóng thôi sao...

27. Chương 26

type: Trang Phùng

Kiểm Biên Lâm nghĩ thấy không ổn, định nói vài lời giải thích cho rõ thì Sơ Kiến đã chạy mất...

Cô trở vào xe, thật sự không có việc gì làm bèn lấy kim và dũa móng tay ra, bắt đầu cắt móng. Từng miếng tách tách vang lên đều đặn nhưng vẫn khiến cô cảm thấy cội lòng rối loạn. Cô chợt dừng lại, đưa mắt nhìn về phía cổng, không biết nghĩ gì, lại tiếp tục cắt móng.

Không bao lâu sao, Đồng Phi liền dẫn Lâm Thâm đến, lên chiếc xe chỉ có mình Sơ Kiến. Tuy nhân vật của Lâm Thâm phải đến vùng rừng núi xa xôi mới bắt đầu vào diễn, nhưng bộ phim quan trọng như thế mà cậu lại là người mới nên cần phải đến đoàn phim để chuẩn bị trước. Đồng Phi lấy lon Coca-Cola từ tủ mát ra, ném cho Lâm Thâm: “Tham quan một chút để tự khích lệ, sau này cậu nổi tiếng rồi thì chúng ta cũng sẽ có chiếc xe như vậy đấy, ngôi sao màn bạc tương lai ạ!”.

Lâm Thâm cười kín đáo, cúi đầu mở nắp lon: “Trong bộ phim này, em và anh Kiểm là anh em sống chết có nhau. Nếu có cơ hội có thể khớp lời thoại với anh ấy trước không ạ?”. Anh chàng diễn viên “tiểu thịt tươi” chưa nổi này cũng thật yêu nghề.

“Hiện giờ, lịch trình của anh ấy đã kín mít, giữa chừng còn phải dành thời gian đi đóng quảng cáo, quay show nữa, khớp lời thoại trước chắc chắn là không được rồi”. Đồng Phi tính toán, “Cậu mau học thuộc kịch bản, làm tốt việc chính mình nên làm trước đi, nhất là nội dung sơ lược về nhân vật thì nên đi gấp biên kịch trao đổi thêm một chút. Lần nào Kiểm Biên Lâm nhận được nội dung sơ lược về nhân vật cũng đã tầm một nghìn chữ, nhưng bản thân có thể bổ sung thêm vài vạn chữ, coi nhân vật ấy là chính mình, những tình tiết nhỏ nhất trong kịch bản để nắm bắt biến chuyển trong quá trình trưởng thành, dần dần đã biến nhân vật này thành chính bản thân anh ấy. Muốn làm được như đàn anh Kiểm Biên Lâm, ít nhất phải chuyên nghiệp như anh ấy đã thì đến khi diễn chung, cậu mới không bị luống cuống”.

Một lời nói dài như vậy được Lâm Thâm tiếp thu rất nghiêm túc, Sơ Kiến cũng nghe thấy. Đây là lần đầu tiên Đồng Phi nói đến những chuyện hậu trường của anh với vai trò một diễn viên.

“Được hợp tác với đàn anh Kiểm Biên Lâm thì cậu phải biết trân trọng cơ hội, con người anh ấy rất đặc biệt, con đường đóng phim cũng rất triển vọng”. Đồng Phi còn không ngừng khen ngợi: “Phải nhớ lấy, kể cả lúc anh ấy chưa nổi tiếng cũng như sau khi nổi tiếng, lúc tiếp nhận phỏng vấn vẫn giữ thái độ như nhau. Hơn nữa, sau khi đã nổi tiếng càng cần phải sáng suốt hơn, thận trọng cả trong lời nói lẫn hành động. Lâm Thâm à, cậu phải theo đàn anh Kiểm Biên Lâm học hỏi nhiều một chút, những diễn viên tăng giá vùn vụt sau khi nổi tiếng thật sự quá nhiều rồi”.

Lâm Thâm cười rụt rè: “Gần đây, em cũng có xem qua buổi phỏng vấn của đàn anh Kiểm Biên Lâm, vô cùng khâm phục”.

Hai người cứ cô một câu đàn anh, tôi một câu đàn anh khiến Sơ Kiến rất khó chịu: “Hai người có thể đừng khen nữa không?”.

“Còn mắc cỡ à? Khen thì sao chứ? Mình còn tôn sùng anh ấy nữa cơ! Đồng Phi này cả đời chưa bao giờ nịnh nọt đàn ông, cũng chưa hề nghĩ đến chuyện đó đâu! Lần này, anh ấy kiên quyết đưa Lâm Thâm ra mắt, thật ra chỉ đơn thuần, đơn thuần, đơn thuần là muốn giúp đỡ bọn mình mà thôi. Mình cũng không hồ đồ, biết rất rõ tất cả chỉ vì cậu là cổ đông trong studio của mình thôi”.

Sơ Kiến sững sốt, lúc trước không nghĩ đến chuyện này, còn tưởng rằng Tạ Bản thật sự xem trọng nhân tài tiềm năng của studio Đồng Phi. Nhưng nếu nói như thế thì phải hỏi ngược lại xem studio này có nhân tài tiềm năng gì mà Tạ Bản nhất định phải có chứ? Sơ Kiến vừa hiểu được chuyện này mới muợn màng xúc động.

Đồng Phi ôm cổ cô tán gẫu: “Vừa rồi, mình chạy đến xem, lần này Kiểm Biên Lâm đột phá rất lớn đấy! Xem kịch bản xong, mình vẫn chưa cảm nhận được sâu sắc, nhưng xem hiện trường thì đã chắc chắn rồi. Một diễn viên thuộc kiểu trong sáng đột nhiên trở thành người đàn ông hùng hực nam tính...Hiệu quả mang lại lần này sẽ tăng gấp đôi cho mà xem”.

Không phải chỉ là...cảnh nóng thôi sao?

Sơ Kiến vừa mềm lòng xúc động lại bắt đầu thấy tâm trạng sa sút.

Đồng Phi hả hê, trêu chọc cô: “Mình từng xem qua nguyên tác rồi, rất nhiều cảnh nóng đấy nhé! Tạ Bản cần đưa công ty lên sàn nên cần phải tạo hiệu ứng bùng nổ với vài bộ phim lớn. Cứ xem như đây là đền đáp của Kiểm Biên Lâm dành cho Tạ Bản đi!”.

Sơ Kiến im lặng.

“Ghen à?” Đồng Phi thấy vẻ mặt Sơ Kiến không ổn, liền chế giễu cô: “Cậu đừng ghen, mình không dám khiến cậu hiểu lầm đâu. Công ty của Tạ Bản là nhà đầu tư, lời nói có trọng lượng rất lớn, cảnh nóng đã bị cắt từ lâu rồi, chỉ đơn giản là một bộ phim gián điệp phản gián điệp thôi. Cảnh hôm nay là do tối qua đạo diễn đọc xong nguyên tác, thật sự rất thích thú nên tạm thời thêm vào, đoán chừng là cũng không quay được rồi...Khi này, mình thấy bọn họ còn chưa quay đâu, vẫn đang thảo luận với đạo diễn cách giải quyết đấy”.

Thật đáng tiếc!

Nếu Kiểm Biên Lâm thật sự quay cảnh kiss chính diện, không cần nghĩ cũng biết khi bộ phim này được trực tiếp quảng bá rầm rộ trên mạng sẽ tạo nên làn sóng sôi sục như thế nào, tỉ suất người xem đài chắc chắn sẽ tăng lên 2%, con số 3% chỉ còn là vấn đề thời gian nữa thôi. Dĩ nhiên, Đồng Phi không ôm bất cứ hi vọng gì về việc Kiểm Biên Lâm có thể thật sự quay cảnh hôn cả. Anh sẽ không bao giờ đi con đường của mấy “tiểu thít tươi” đang nổi đâu.

Đồng Phi bùi ngùi vô hạn, luyến tiếc vô vàn, vô số lời nói luẩn quẩn trong lòng khi thốt ra lại hết sức đơn giản: “Thật là...quá lãng phí đối với một gương mặt như vậy”.

Đồng Phi nhất quyết kéo Sơ Kiến đi xem. Sơ Kiến lặng lẽ bước vào phim trường, trông thấy Kiểm Biên Lâm đang đứng trước máy giặt, một tay chống lên vách tường, hông dựa sát tường, đưa lưng về phía ống kính, khế cử động ngón tay trong bóng tối: “Vắt vả rồi”. Anh gật đầu với đối phương, tỏ vẻ xin lỗi rồi nhìn lên vị trí đằng sau máy giặt, trong đầu nhấm lại những lời thoại và tình tiết phải diễn hôm nay.

Kiểu quay lấy góc như thế này thật ra còn mệt hơn diễn thật. Nữ diễn viên tạo ra tư thế gợi cảm kỳ lạ theo hướng dẫn cầm tay chỉ việc của phó đạo diễn, cũng cảm thấy quá buồn cười, thật sự chưa từng quay cảnh như thế này bao giờ. Kiểm Biên Lâm làm vậy đâu phải là từ chối quay cảnh hôn, phải nói là tránh phụ nữ như tránh tà. “Có thể hiểu được, anh Kiểm không phải là người chuyên đóng phim thần tượng”. Ngay cả việc leo lên máy giặt cũng là phụ tá giúp nữ chính leo lên. Xét từ góc độ nào đó, Kiểm Biên Lâm thật sự vô cùng giữ gìn phẩm chất của mình.

Nhưng đứng ở góc độ khác thì lại chẳng có chút ga lăng gì cả.

Rất tốt, khai máy.

Sơ Kiến đứng từ đằng xa, chỉ có thể nhìn thấy Kiểm Biên Lâm cúi người đưa lưng về phía mình...Ừ thì cô cố gắng muốn nhìn cho rõ nhưng nhìn không tới, vị trí quá khuất, toàn bộ đều bị cơ thể cao lớn của anh che khuất...

Chỉ quay chốc lát như thế rồi kết thúc.

Kiểm Biên Lâm không phát hiện Sơ Kiến đã quay trở lại, bắt đầu để nhân viên mời bớt người ra ngoài. Mọi người lục tục ra ngoài, đến tận chỗ Sơ Kiến.

Sơ Kiến chần chừ không biết là cảnh gì mà phải bí mật như thế...Cô vừa định phối hợp rồi đi thì đã bị Tạ Bản bắt gặp, kéo lại: “Ồ? Chạy cái gì hả, bà xã của Kiểm Biên Lâm?”.

“...Không phải mọi người đang thu dọn phim trường sao?”

“Phải, đó là người ngoài thôi. Có vài cảnh không thể để người khác xem được ấy mà.” Tạ Bản hạ giọng: “Cô không phải là người trong nhà sao? Không xem phí lắm!”.

“...”

Tôi không muốn xem đấy!

Sơ Kiến không nói thêm gì vì cô đã thấy Kiểm Biên Lâm bắt đầu cởi áo sơ mi. Thợ trang điểm đang dậm lại phần cho anh nên đương nhiên anh không nhìn thấy Sơ Kiến đang đứng tránh sau tấm phong trong góc, còn khẽ dặn dò thợ trang điểm gì đó.

Tạ Bản cứ kéo Sơ Kiến đi, còn thuận miệng cất giọng: “Nước ấm, đừng dùng nước lạnh, đây là bệnh nhân đấy!”.

“Được rồi, Tổng giám đốc Tạ, nhớ rồi mà”.

Thợ trang điểm nhận lấy bình phun nước nhỏ từ tay trợ lý, đưa lưng về phía cô cởi áo anh ra. Tim đập thình thịch liên hồi, Sơ Kiến liếc nhìn diễn viên nữ, thầm hỏi bên kia cũng phải cởi à? Cảnh nóng như vậy cũng có thể trình chiếu sao? Chắc chắn là không phát sóng được và sẽ bị cắt bỏ rồi. Nếu đã bị cắt thì còn quay làm gì, lãng phí tài nguyên vậy ư?

Sơ Kiến thầm oán, từng đường nét mượt mà trên tấm lưng của Kiểm Biên Lâm, vòng eo với đường cong vừa phải đầy cảm dỗ khiến người ta muốn chạm vào, cả lưng quần cố ý kéo thấp cũng đều đưa về phía cô. Thợ trang điểm phun chút nước lên lưng anh, dùng ngón tay từ từ tạo dáng thành những giọt mồ hôi đọng lại trên lưng và trên tóc...

Sau đó, anh bước qua mà không cần diễn viên nữ. Vẫn là góc quay chếch đi, hai chân tách ra, cơ thể hơi cúi xuống nghiêng về phía trước để quay liên tục vài phân cảnh, tiếp theo lại xoay qua, chống vào vách tường rồi quay thêm vài cảnh nữa.

Xong xuôi...Kết thúc công việc.

Ồ? Vậy là xong rồi sao?

Hiếu Vũ mang khăn tắm đến cho anh khoác ngoài, tiện tay mang theo luôn cả áo khoác lông vũ. Kiểm Biên Lâm vừa nhận lấy khăn lau tóc mới chú ý đến Sơ Kiến đang đứng phía sau đám người bên cạnh Tạ Bản, liền đi thẳng đến chỗ cô. Trong đầu vẫn đang suy nghĩ những lời định giải thích vừa nãy, liên quan đến việc công ty Tạ Bản chuẩn bị lên sàn nên phải...

“Anh đóng xong cảnh này rồi hả?” Sơ Kiến vẫn không chắc chắn lắm.

“Gần xong rồi”. Anh cẩn thận nhớ lại, một cảnh tương tự như cúi người cương hôn và cả bóng lưng mơ hồ, đúng là gần xong rồi. “Không cần phải quay thêm”.

Kiểm Biên Lâm đã hoàn toàn hiểu nhầm ý cô, còn đang giải thích không biết mấy cảnh đơn giản này có đủ chống đỡ cho màn cảnh nóng mờ ảo không thì...

“Vậy họ đuổi người đi làm gì?”

Kiểm Biên Lâm kéo khăn tắm ra, để lộ vết sẹo phẫu thuật: “Chuyện này không thể bị rò rỉ ra ngoài được”.

Hóa ra là muốn che giấu vết sẹo phẫu thuật.

Dù sao phim trường cũng không có máy sưởi, cho dù dùng nước ấm cũng sẽ nguội lạnh nhanh chóng. Họ trở về xe liền bật bếp hâm trà chanh gừng, uống ngay cho ấm người. Rửa tay rửa mặt sạch sẽ xong, Hiểu Vũ còn định hỏi là có cần thêm vài lát chanh không thì đã bị Tạ Bân lôi đi.

Cửa xe đóng lại, ngăn cách với bên ngoài. Tay chân Kiểm Biên Lâm đều lạnh cóng, vừa nãy thảo luận với đạo diễn để tìm ra phương án khả thi thật đúng là hao tổn sức lực. Vừa phải khiến đạo diễn cảm thấy được tôn trọng chứ không phải anh đang giở bệnh ngôi sao, vừa muốn bản thân thuận lợi qua ải...

Sơ Kiến nghịch bình trà, bình trà cầm tay vang lên tiếng lách tách. Một lúc sau, cô mới liếc nhìn anh rồi nhanh chóng quay đi, vài giây sau quay lại nhìn: “Hỏi anh một vấn đề kỹ thuật nhé?”

“Sao hả?”

“Ban nãy, anh đóng cảnh hôn là quay chếch đi à...”

Nuốt xuống cả ngụm trà nóng khiến lưỡi bỏng rát, anh mỉm cười, nói khẽ: “Có thể xem là vậy, nhưng cũng có thể là không”.

Sơ Kiến lườm anh. Phải thì phải, không phải thì không phải, còn có kiểu lập lờ nước đôi này à?

Kiểm Biên Lâm đặt tách trà nhỏ trong suốt xuống, tách đầu gối ra, nhích người ra sau, kéo cô đến trước người mình rồi đặt cô ngồi sát trước mặt: “Anh làm mẫu cho em xem”.

Làm mẫu á?

Kiểm Biên Lâm mở ngăn kéo lấy túi giấy ướt ra, lau sạch sẽ mấy ngón tay rồi vò khăn giấy thành một cục vút vào sọt rác.

“Như vậy...”

Ngón trỏ đặt lên môi cô, sao đó đôi môi cũng kề sát. Môi hai người kề vào nhau cách ngón tay anh. Trong khoảnh khắc chạm vào nhau, tim Sơ Kiến như muốn rơi rụng, cái này có khác gì không hôn đâu...

“Không thể nào như vậy...”

Anh bỗng cười khe khẽ, rút ngón tay ra, thuận lợi mút lấy môi cô mà không có gì ngăn trở. Làm sao có thể thế được, anh muốn hôn cô, từ bé đến lớn chỉ có mình cô mà thôi.

Tay anh mơn trớn vành tai cô, phần đuôi nhô ra sau chiếc bông tai cọ vào ngón tay anh, lúc nặng lúc nhẹ, cảm giác đầu lưỡi kia đang nhiệt tình cố gắng quấn quýt với anh. Hương trà chanh gừng vương vất giữa môi lưỡi hai người, lan tỏa từ miệng xuống khiến lục phủ ngũ tạng đang trống rỗng cố hết sức kêu gào đòi hỏi thứ khác đến bổ sung.

Tay anh phủ lên lưng cô, vuốt ve nồng nhiệt, cảm giác nơi đó đang có thứ vô cùng cố gắng trói buộc thân thể cô, bàn tay trượt theo áo len mềm mại lần vào bên trong.

Còn một lớp nữa...

Anh: “Gì thế?”

Sơ Kiến lẩm bẩm: “...Dây...áo lót”.

Anh: “À...”.

Vạt áo được kéo ra. Một người đang khát khô đến mức không thốt lên lời sau khi “trèo đèo lội suối” rốt cuộc đã tìm thấy nguồn nước cứu mạng, thử hỏi còn ai có thể ngăn anh đến gần nơi đó cơ chứ? Cuối cùng, Kiểm Biên Lâm đã tìm được nơi mà mình khát khao rất lâu, muốn nhanh chóng nắm bắt nhưng vẫn còn chút khó khăn.

Yết hầu bất giác khê trượt lên xuống. Thật là chết người. Hành động còn giết người hơn cả việc phun nước ẩm lên lưng rồi bị gió lạnh thổi nữa!

28. Chương 27

Type: Trang Phùng

Tạ Bản phát hiện lại có tên quản lý nghệ sĩ nào đó dự định thuê đám lều báo trên mạng viết bài bôi nhọ Kiểm Biên Lâm nên đang tranh cãi với bên phía công ty tuyên truyền. Cửa xe mở ra, Kiểm Biên Lâm cầm áo phao lông vũ nhảy xuống.

“Xong rồi hả?” Tạ Bản nói chuyện không hề chú ý.

Trong cảnh đêm đen như mực, Tạ Bản bị Kiểm Biên Lâm nhìn đến mức hoảng sợ. Sau phút ngẩn ngui dừng lại, anh mặc áo phao lông vũ vào, lấy hộp thuốc lá từ túi áo khoác của Tạ Bản ra rồi châm lửa hút để bản thân tỉnh táo trở lại.

Tạ Bản nhìn bóng lưng của anh, trong lòng thấp thỏm không thôi. Nhớ lại lần trước anh hút thuốc là do cãi nhau với Sơ Kiến, lần này là vì sao chứ? Ông tổ của tôi ơi, cậu yêu đương mà sao khiến ông đây cứ như chơi tàu lượn siêu tốc thế hả?

Lòng Tạ Bản hoảng loạn, hít vào thật sâu, mới mở miệng đã mắng thẳng thừng: “Sốt dẻo cái quái gì, ông đây cần phải dùng bọn chúng để đánh bóng tên tuổi cho mình hả? Cậu không biết Kiểm Biên Lâm nhà tôi là hàng dễ cháy sao? Chỉ có chút tin tức vặt vãnh là có thể được đăng liên tục vài ngày đấy! Đâu cần nổi tiếng trên mạng, thật là thấp kém! Chi tiêu nặng tay không có lợi cho tác phẩm của cậu ấy, biết không? Nhanh mà loại bỏ từ khóa tìm kiếm hot đó cho ông đi!”

Kiểm Biên Lâm đi dạo không rõ mục đích trên lễ đường dành cho người đi bộ, kéo mũ áo lên để che đi khuôn mặt, trông không khác gì mấy diễn viên phụ nhỏ đi ra từ bất kì đoàn quay phim nào ở Hoàn Kiếm. Cuối cùng, anh ngồi lên tảng đá ven đường, nhìn về phía dòng xe cộ.

Khi này, lòng anh rất hỗn loạn, có rất nhiều việc Sơ Kiến hoàn toàn không biết. Những năm thiếu thời ngốc nghếch, anh tự cho mình có thể giấu được ánh mắt mọi người, duy chỉ không gạt được bản thân.

Lên lớp Mười khác hẳn với cấp hai. Hồi đó, mỗi lần tan học, cô đều chờ anh về nhà, còn lên cấp ba tự nhiên lại hơi xa cách. Khi ấy, lớp A1 và A9 nằm ở hai đầu hành lang, kế bên mỗi lớp đều có cầu thang. Anh không thể nhìn thấy cô, nên mỗi lần có tiết Thể dục, Sinh vật, Tin học... hay bất kỳ cơ hội nào rời khỏi lớp, anh đều đi vòng qua cầu thang lớp A9 với mong muốn duy nhất là được thấy cô một lần.

May mắn thì mười lần có thể gặp được một.

Dịp Đại hội thể dục thể thao khối lớp Mười, hai lớp cũng ngồi ở hai đầu khán đài. Anh còn nhớ rõ mình cố ý ngồi ở hàng đầu tiên, muốn xem cô chạy tiếp sức một trăm mét. Biển số được cài bằng kim băng trên lưng, cô mặc quần short giữa trời đông như những nữ sinh khác, run cầm cập đi ngang qua trước mặt anh, kinh ngạc thốt lên: “Kiểm Biên Lâm, anh cao như thế còn ngồi hàng đầu, không sợ che mất tầm nhìn của người khác à?”

Dứt lời, cũng không kịp chờ anh trả lời, cô đã nhảy ngay xuống bậc thang đi ra đường chạy.

Kiểm Biên Lâm gác tay phải lên trán, chột cười xòa.

Những cảnh tiếp theo tại Hoàn Kiếm đều hoàn thành rất thuận lợi, Kiểm Biên Lâm cũng không phải quay cảnh yêu đương nữa. Các cảnh quay nếu không phải tình anh em thì cũng là anh một mình độc diễn cảnh giằng xé nội tâm với tâm lý vô cùng phức tạp. Tóm lại, vì ấn tượng trong quá khứ vẫn còn nên đạo diễn và phía hợp tác cũng không nghĩ rằng có gì bất hợp lý khi anh không thích quay cảnh thân mật. Đây chính là hình tượng được tạo dựng rất tốt.

Những phân cảnh ở nơi này khoảng chừng năm ngày là quay xong, kế tiếp sẽ phải đến một ngôi làng miền núi xa xôi, hoàn toàn không thể sánh nổi với khách sạn ở Hoàn Kiếm. Từ siêu sao, đạo diễn đến diễn viên phụ, trợ lý cũng đều ở phong giống nhau. Nhiều nhất là mười mấy người cùng ở chung một gian, ngay cả nước nóng mỗi ngày cũng chỉ được dùng hai tiếng.

Thê thảm nhất là không đủ phòng ở. Sơ Kiến là “vợ” của Kiểm Biên Lâm nên được xếp thẳng vào ở chung phòng với anh. Nhìn cảnh nữ diễn viên chính còn phải ngủ chung với trợ lý, cô cũng không thể yêu cầu phải ở một mình một phòng được, đúng không? Dĩ nhiên, dù muốn một mình một phòng cũng không có.

Kể từ khi bước vào căn phòng này, trong thấy chiếc giường đôi kia là Sơ Kiến bắt đầu căng thẳng đến tận nửa đêm. Mãi đến hai giờ sáng, rốt cuộc cô mới ôm tạp chí ngủ thiếp đi.

Dưới ánh đèn vàng mờ tối, thấp thoáng có bóng người tiến đến gần. Kiểm Biên Lâm cởi áo khoác ngoài ra, vút vào chiếc tủ nhỏ ở góc tường rồi cởi giày, trèo lên giường. Anh nhìn Sơ Kiến ôm tờ tạp chí, hơi dựa đầu vào giường, bèn từ từ cúi đầu, cơ thể cao hơn 1 mét 80 cuộn lại, lưng dán sát tường, mặt kề vào vị trí bắp đùi của Sơ Kiến ngoài chăn bông, ôm eo cô rồi nhắm mắt cố gắng ngủ.

Gần nửa đêm, Sơ Kiến không thở nổi vì cảm giác như bị thứ gì đó chèn ép, chợt hốt hoảng tỉnh lại. Ngón tay vừa cử động đã chạm phải mái tóc ngắn của anh, tim bỗng run sợ: “Sao anh không đắp chăn?”.

Kiểm Biên Lâm bị đánh thức nhưng vẫn không muốn mở mắt. Sao anh không đắp chăn ư? Anh ngẩn ngơ như trở về thời thơ ấu, chừng sáu, bảy tuổi gì đó. Ba anh nửa tháng không về nhà mà ở lại xưởng thuyền nên anh phải ở nhờ nhà cô, luôn có một âm thanh quấy rầy mỗi khi anh ngủ trưa, cứ nói đi nói lại “Mẹ em bảo không đắp chăn sẽ bị cảm lạnh mà sao anh lại không đắp chăn thế?”. Anh nghe rất phiền, bèn trở mình, cuộn người lại rồi tiếp tục ngủ. Không bao lâu sau, tấm chăn nhỏ mang theo mùi xà phòng thơm đặc biệt trên người Sơ Kiến được đắp lên người anh, cô còn tiện thể bồi thêm một câu phiền phức: “Mẹ em nói, như thế sẽ bị cảm lạnh đấy!”.

Anh chìm trong cơn ngái ngủ, nằm như thế một giờ liền khiến lưng cũng cứng còng, trì hoãn một hồi mới xem như thẳng dậy được. Anh kéo gối cô đang tựa phía sau xuống để cô nằm xuống trước, sau đó bản thân thì vén góc chăn bông lên chui vào.

Ấm áp dễ chịu, đây chính là hơi ấm của cô.

Một loạt hành động này đều rất liền mạch tự nhiên, đến khi hai người đắp chung một chiếc chăn bông, Sơ Kiến mới chợt tỉnh táo. Cảm giác hồi hộp khiến tim đập càng lúc càng nặng nề, lại nghĩ đến lần trên xe ấy. Cuối cùng, Kiểm Biên Lâm không nhịn được, vén áo cô lên...

Trong cơn buồn ngủ mụ mị, tay anh lần đến eo cô rồi lần vào trong một cách rất tự nhiên.

“Anh không mệt sao?” Sơ Kiến không dám thở mạnh, rõ ràng đã hiểu nhầm ý anh.

“Ừm...”

“Ừm” là mệt hay không mệt đây hả?

Về cứng đờ kia là vì cô đang hiểu nhầm hay đây là phản ứng tự nhiên vì có người ôm lấy mình thế không biết. Không thể truy tìm nguyên do nên cuối cùng người đang mụ mị trong cơn buồn ngủ cũng không ngủ yên được nữa. Làn môi lướt qua mái tóc ngắn rồi đến vàng trán.

Đôi tay ở trong chăn bông không chịu an phận, dọn sạch tất cả các chương ngại vật, hoặc là kéo ra, hoặc là vút bỏ, còn không là dùng đầu gối kéo phăng đi, rơi xuống gầm giường. Đến khi đồng hồ đeo tay va vào đầu giường phát ra tiếng vang, anh mới phát hiện ra mình đã vút hết mọi thứ khỏi giường nhưng lại quên cởi đồng hồ, sợ va vào đầu cô.

Anh cúi người hôn cô nồng nhiệt, hai tay đưa ra sau lưng cởi đồng hồ, vút lên bàn.

Lúc nắm lấy tay cô đang đặt trên cạp quần mình, anh còn tự hỏi địa điểm này có phải quá tùy tiện rồi không... Nhưng không kịp dừng lại nữa, anh lần đến tay cô, lần từng ngón một, tìm ngón áp út, tháo chiếc nhẫn nơi ngón út của mình ra rồi đeo vào đấy.

Sơ Kiến, anh yêu em!

Đôi môi nóng bỏng mơn trớn thật lâu bên tai cô, nhưng nghẹn lời rất lâu vẫn không thốt ra được, bởi lẽ ba chữ kia quá sâu nặng.

Cô: “Không được, không được, anh ngừng lại đi, anh sờ chân em xem, sao nó lại đang run lấy bầy thế kia?”.

Cổ họng anh khô khốc: “...”.

Cô: “Đợi đã... Anh phải nói trước với em, anh đã từng làm vậy với người khác chưa?”.

Anh: “...”.

Anh thật tình muốn moi cả trái tim ra cho cô xem, để chứng minh rằng nơi đó ngoại trừ cô ra không thể chứa đựng bất kỳ ai khác nữa.

Giọng nói của Kiểm Biên Lâm vô cùng cảm động, khàn khàn hỏi: “Nơi này đúng không? Nơi này...”.

Cô bèn giả câm, xấu hổ muốn đẩy anh xuống giường. Chuyện thế này sao có thể mở miệng hỏi cho được kia chứ?

Khuỷu tay anh chống xuống gương mặt cô, gối bị đè thành một hõm, yết hầu căng chặt... Tất cả cảm xúc mãnh liệt tuy xa lạ và mong manh nhưng đều đang điên cuồng chứng tỏ cô là của anh. Quá chân thật, mà lại tựa một giấc mơ.

Sau đó, Kiểm Biên Lâm hơi mất kiểm soát đến mức khiến Sơ Kiến bật khóc, anh vội vã ôm lấy cô, đau lòng quá đổi. Sơ Kiến tựa vào nửa người trên để trần của anh, đau đến mức mồ hôi đầm đìa. Cái giường này cứ phát ra âm thanh...

Kiểm Biên Lâm trông thấy bộ dạng này của cô, tâm trạng chỉ còn xót xa, nào còn để tâm được chuyện gì khác nữa. Anh nhặt chiếc quần dài ở chân giường mặc vào, quần kín Sơ Kiến bằng chăn bông rồi ôm cô đặt lên đùi, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn vào đôi mắt sáng long lanh vì ngấn nước của cô.

Trong không gian tĩnh lặng, anh khẽ nói: “Anh muốn kết hôn. Sơ Kiến à, anh thật sự muốn kết hôn”.

Sơ Kiến cảm giác màng nhĩ của mình hơi rung lên, như thể bị bao phủ bởi một tầng hơi nước.

Thấy người trong ngực không lên tiếng, cánh tay anh siết chặt hơn, nhưng cô cứ im lặng như thế. Anh bắt đầu vén chăn ra, trước ngực Sơ Kiến bỗng lạnh ngắt, cô lập tức hoàn hồn, cổ kéo chăn lại, miệng lẩm bẩm kêu lạnh.

Anh cũng không lên tiếng nữa, chỉ ôm lấy cô, ôm thật chặt.

Sơ Kiến bị anh giầy vò hai tiếng đồng hồ, khắp người đau đớn khôn tả và khó chịu vô cùng. Ngồi không bao lâu, cô liền mơ màng, đầu óc đón những cơn buồn ngủ dồn dập kéo đến, rất lâu sau mới tỉnh táo lại.

Kiểm Biên Lâm vẫn ngồi ở mép giường ôm cô, nhìn cô ngủ gà ngủ gật. Sơ Kiến vươn cánh tay ra khỏi chăn, vuốt ve gương mặt anh. Kiểm Biên Lâm bắt lấy tay cô, cúi đầu hôn vào lòng bàn tay.

Cô nhỏ giọng: “Anh thúc giục em làm gì, nơi này đâu thể kết hôn...”.

29. Chương 28

Type: jerrytrang3010

Sau nửa đêm, anh mới thiếp đi, nhưng tay luôn vô thức gỡ trò xấu với cô, hết vuốt ve chỗ này lại sờ soạng chỗ kia, như thể rốt cuộc đã có được món đồ mình hằng mơ ước bấy lâu và sẽ không bao giờ chịu buông tay nữa. Sơ Kiến vừa bực mình vừa buồn cười, thúc khuỷu tay đẩy anh ra. Cô định vén chăn bông nóng hằm hập lên cho thoáng khí thì anh lại cúi người đè xuống.

Cứ thế lặp đi lặp lại vài lần. Cả đêm Sơ Kiến như cá bị người ta đặt lên thớt, không còn sức lực giãy giụa nữa, mặc cho anh thao túng. Lúc sắp hừng đông, anh lần mò bật đèn bàn lên. Trong khoảnh khắc đèn sáng, cô định trở mình tránh né thì bả vai đã bị anh giữ chặt lấy, không thể cử động.

Anh: “Ôm anh”

Lời nói kia thốt ra nhẹ nhàng như hơi thở, lại có chút kìm nén.

Sơ Kiến lẩm bẩm: “Kiểm Biên Lâm à, em thật sự mệt chết rồi!”, nhưng vẫn miễn cưỡng rề rà vòng tay qua phần eo để trần của anh, gắng gượng vài giây liền ngủ mất, cánh tay cũng mềm mại trượt xuống.

Anh nắm lấy tay cô vòng qua eo mình lần nữa, vén mái tóc thấm mồ hôi của cô ra sau tai, nhìn đến mức si mê. Đây là Sơ Kiến, không phải anh đang nằm mơ.

Mê man ngủ một giấc đến chiều, cô bị đánh thức bởi tiếng chuông báo thức trong điện thoại di động. Đồng hồ điểm đúng năm giờ, là Kiểm Biên Lâm đặt cho cô. Nội dung của chuông báo là: Quay ngoại cảnh.

Sơ Kiến dựa theo lời dặn, chậm chạp lê đến nơi họ quay ngoại cảnh. Phong cảnh rất đẹp, nước sông chảy xiết. Giữa trời đất lạnh giá như thế mà anh lại cởi trần và đi chân không, đứng trên một tảng đá lớn ở bờ sông, đưa lưng về phía bên này Dưới ánh mặt trời, Sơ Kiến có thể thấy được những dây leo uốn lượn trên lưng anh do thợ trang điểm vẽ tay, chúng quấn quanh một đóa hoa sen.

Nhân viên hậu trường trông thấy Sơ Kiến liền rút gậy đầu chào hỏi. Tuy không có gì khác thường nhưng cô vẫn chột dạ.

Đồng Phi thấy cô lê đến đây, vừa giờ điện thoại tìm tín hiệu vừa thốt ra câu đầu tiên: “Người ta là diễn viên chính trong những diễn viên chính, cậu có chơi gì thì kiểm chế một chút. Tối qua, Tạ Bân thức trắng cả đêm, không ngừng hỏi mình rằng cậu có thể cào trầy lưng Kiểm Biên Lâm hay không vì lo sợ mấy ngày nay, anh ấy có quay cảnh lộ lưng đấy!”

“.....”

“Đợi chút, đợi chút, cậu xem mây trôi qua rồi kìa. Mình gửi thư cái đã, chỗ này quái đản thật, một đám mây trôi qua liền mất song”. Đồng Phi cố gắng rất lâu, rốt cuộc đã làm xong hợp đồng hai mươi triệu rồi quay trở về bên cô bạn thân.

“Kiểm chế một chút, Kiểm chế một chút đi mà. Ôi, đeo nhẫn luôn rồi hả?”

Là chiếc nhẫn ngón út Kiểm Biên Lâm đã đeo trước khi thành danh, người từng gặp anh vài lần đều có ấn tượng, hôm nay đang đeo trên ngón áp út của Sơ Kiến, ý nghĩa đã rất rõ ràng. Người ta làm theo kích cỡ ngón tay của Sơ Kiến, thảo nào có lúc cảm thấy chiếc nhẫn kia hơi lớn thì phải, đeo trên ngón út của Kiểm Biên Lâm khá lỏng lẻo.

Nghĩ đến đây, Đồng Phi nổi da gà khắp người. Thật là hâm mộ và ghen tị quá đi mất. Đời này không có cơ hội rồi, kiếp sau nhất định phải chơi trò thanh mai trúc mã mới được...

Lâm Thâm đang học thuộc lời thoại cách đó không xa, Kiểm Biên Lâm đang nghỉ ngơi liền bảo trợ lý gọi cậu ta qua để thảo luận về cảnh diễn chung tiếp theo. Sơ Kiến cho hai tay vào túi áo bông, máy quay đang ở bên chờ họ kết thúc công việc. Không biết có phải do thần giao cách cảm hay không cuối cùng Kiểm Biên Lâm cũng phát hiện ra cô. Anh mặc áo sơ mi do Hiếu Vũ đưa đến, vở vai Lâm Thâm như khách lệ, nói vài câu, sau đó vừa cài cúc áo vừa đi về phía Sơ Kiến.

Cổ áo vải bông của Sơ Kiến được dựng cao, khóa kéo đến tận cổ, che đi phân nửa khuôn mặt từ chóp mũi xuống của cô, chỉ để lộ đôi mắt.

Giữa ban ngày ban mặt nhưng hai người lại đồng thời nhớ lại cảnh quấn quýt lấy nhau đêm qua...

Sơ Kiến đỏ mặt, phát hiện Kiểm Biên Lâm đứng quá gần mình rồi, ánh mắt anh rùng rợn, tràn đầy tình cảm như thể chưa thoát khỏi cảm xúc từ cảnh quay. Nhưng hiển nhiên, anh đối với Sơ Kiến không cần bất cứ kỹ năng diễn xuất nào, tất cả đều rất chân thật vì đó là tình yêu anh dành cho cô.

Hai người im lặng nhìn nhau hồi lâu, Hiếu Vũ đứng bên kia đang định ôm áo phao lông vũ đi đến thì bị Tạ Bân lôi trở lại: “Chẳng tình mắt gì cả”.

Kiểm Biên Lâm à Kiểm Biên Lâm, ôi! Tạ Bân nhìn ánh mắt và dáng vẻ kia của anh thì hơi bùi ngùi, không hiểu sao bỗng lướt vùn vụt tìm kiếm mối tình đầu để ôn lại chuyện cũ trong danh bạ số điện thoại liên lạc của nhóm bạn cấp ba, dù nghe nói đối phương đã sớm kết hôn lần thứ hai ở Singapore và cũng đã có con rồi.

Năm đó, anh ấy cũng là một nam sinh ngây thơ trong sáng. Đến năm nhất đại học, khó khăn lắm mới gặp lại mối tình đầu yêu xa của mình, anh ấy không đành lòng được mà đi thuê phòng. Ngày hôm sau tỉnh lại, Tạ Bân thực sự đã ôm lấy cô ấy rồi hầu hạ mặc quần áo từ trong ra ngoài như một đứa trẻ, nhìn người phục nữ đầu tiên của mình với đôi mắt long lanh như chứa đựng cả hồ nước. Khi đó, anh ấy đã nói gì nhỉ, à, nói là: “Em tốt với anh như vậy, cả đời nay, anh cũng sẽ không phụ em”.

Đúng là sến sẩm! Dù sao đa số mối tình đầu đều là một cuốn tiểu thuyết thanh xuân đau buồn, không ai thoát được, chỉ là ai sến hơn ai thôi.

Tạ Bân ở bên này thốn thức, Kiểm Biên Lâm chẳng biết kiếm đâu ra một chiếc xe đạp leo núi, đeo khẩu trang che mặt, kéo mũ áo phao lông vũ rồi vỗ vào giống xe phía trước: “Lên đi nào”

Sơ Kiến hơi do dự: “Có nhiều người lắm đấy”

Nửa gương mặt bên dưới của anh bị khẩu trang che đi, tiếng cười mơ hồ lại mờ ám vang lên thật khê: “Đâu phải là em chưa từng ngồi như thế”

Đó là hồi cấp hai mà! Sơ Kiến bứt rứt trong lòng, nhưng vẫn bị anh lôi đến, đặt ngồi trên sườn ngang, chân đạp vào bàn đạp rồi chạy đi, cũng không quan tâm đến vẻ mặt đủ mọi biểu cảm của nhóm người trong đoàn phim phía sau.

Kiểm Biên Lâm đã nhiều năm không chạm vào xe đạp, đây là chiếc xe anh mượn tạm từ chủ phòng trọ cho đoàn làm phim thuê. Ghế ngồi phía sau đã bị tháo mất, không biết có phải chủ nhân chiếc xe này cũng vì theo đuổi con gái nhà người ta mà cố tình làm vậy hay không, nhưng tóm lại nó khiến anh nhớ lại rất nhiều chuyện.

Đường núi trái lại khá rộng, nhưng mặt đường xóc nảy, Sơ Kiến trông thành nỗi đau cả mông, cứ nhích qua trái rồi lại qua phải với hy vọng tìm được tư thế ngồi thoải mái nhất.

Mùa đông đã sắp trôi qua nhưng trời vẫn còn rất lạnh, gió núi thổi vun vút, lùa vào tay áo và cổ áo. Kiểm Biên Lâm sợ cô lạnh, một tay lái xe, cánh tay còn lại vòng qua Sơ Kiến, ôm chặt trước ngực mình, thỉnh thoảng nói một câu: “Xóc quá hả?”.

“Vẫn ổn ạ!” Cô ngửa đầu nhìn anh, “Mình đi đâu thế?”

“Anh đưa em đi ăn cơm”.

“Không ăn chung với đoàn phim sao?” Không phải đã thuê người nấu cơm riêng rồi à?

“Hôm nay là ngày đặc biệt mà”

Dĩ nhiên, Sơ Kiến biết anh ám chỉ điều gì, rụt cổ lại, dựa sát vào lồng ngực anh. Sao chuyện này cũng phải ăn mừng chứ.

Kết quả là Kiểm Biên Lâm nghĩ quá tốt đẹp, họ sẽ đến thị trấn gần đó tìm một quán cơm nhỏ sạch sẽ, tốt nhất là có một phòng riêng. Nhưng họ đến nơi thì quá muộn, bởi lẽ ở nơi hẻo lánh này trời vừa chập tối thì mấy cửa hàng trên phố đã đóng cửa cả rồi, chỉ còn chủ quán đang nấu cơm tối cho nhà mình mà thôi.

Bây giờ quay về thì sợ Sơ Kiến đói bụng, nên anh đành chịu đựng bước vào, cởi bỏ khẩu trang rồi lễ phép xin ông chủ một bữa cơm.

Chủ quán là một ông chú hơn bốn mươi tuổi, có vẻ rất dễ nói chuyện. Có điều, Kiểm Biên Lâm vừa mới rời khỏi phim trường, ăn mặc như phần tử bất lương, lại còn đeo khẩu trang đen khiến ông chủ có chút e dè, đưa tay chỉ về phía một chiếc bàn trong góc để họ ngồi đó.

Không còn món gì nữa, chỉ còn nửa con gà và trứng gà thôi. Vì muốn bữa cơm trông có vẻ đặc biệt, thế là Kiểm Biên Lâm gọi: Thịt gà xào, da gà rang muối, trứng chiên hành và canh trứng...

Cuối cùng, ông chủ cũng bị chọc cười: “Cậu nhóc, có cần thêm cho cậu bát trứng chưng không?”

Kiểm Biên Lâm nghĩ ngợi: “Được ạ”

Ông chủ càng nhìn càng thấy đôi tình nhân trẻ này đáng yêu, bèn đi nấu nướng trong tiếng hát ngâm nga.

Kiểm Biên Lâm gọi với theo ông chủ, hỏi gần đây có nơi nào bán đồ dùng hàng ngày không.

“Có chứ, có chứ! Ra cửa rẽ phải rồi đi đến cuối đường vừa ra ngõ là thấy, mấy món đồ dùng hàng ngày bình thường ở đây đều có cả. Giờ ngày có nhiều người ở đó xem tivi lắm chắc chắn có người, đi đi, cái gì cũng có hết”.

Kiểm Biên Lâm hỏi được địa điểm, liền nhanh chóng đứng dậy: “Em chờ một lát, anh đi mua ít đồ”.

Sơ Kiến thấy lạ: “Anh còn cần thứ gì sao? Em mang theo cả mà”

“Anh đi xem thử, cũng không chắc là có đâu”. Kiểm Biên Lâm hiếm khi nói chuyện úp mở như vậy, không nói rõ ràng đã bỏ lại cô đi ra ngoài.

Sơ Kiến ngơ ngác mười mấy giây mới hiểu ra. Tim cô đập thành thịch, mơ hồ cảm giác ngực mình cũng thấp thỏm theo hơi thở và nhịp tim, lúng túng không biết làm sao cho phải, nhưng lập tức sự liên tưởng xa xôi hiện lên trong đầu. Không được, anh không thể đi mua thứ đó.

Nghĩ đến đây, cô cũng không chú ý hình tượng, nói với ông chủ trong phòng bếp rồi chạy một mạch ra đầu ngõ. Trông thấy Kiểm Biên Lâm đã đi đến cầu thang, cô liền kéo anh lại: “Anh không được đi, lỡ như bị người ta nhận ra sẽ phiền phức lắm đấy...”

Ông chủ quán nhỏ kia không nhận ra anh là ngôi sao là chuyện bình thường, nhưng không có nghĩa là người khác cũng giống như vậy. Kiểm Biên Lâm bị cô lôi xuống, cũng nhận ra có thể sẽ gặp chuyện phiền phức. Hai người họ giống hệt đôi tình nhân trẻ mới nếm thử trái cấm, ngại ngần tìm kiếm biện pháp phòng ngừa.

Đầu ngõ gió lớn, thổi tóc Sơ Kiến bay toát loạn. Nếu cứ đứng như vậy tiếp sẽ bị lạnh cóng mất, xem chừng món trứng chiên cũng sắp nguội lạnh rồi. Nhưng cô thật sự xấu hổ không dám đẩy cửa vào hỏi có bán món đồ kia hay không trước mặt đám đông, chỉ nghĩ thôi đã thấy ngượng ngùng lắm rồi.

Cô thở thê: “Em đói bụng, đi ăn cơm thôi. Mấy tiệm tạp hóa thế này...chắc cũng không có đâu”.

Kiểm Biên Lâm nghĩ thấy cũng đúng: “Anh về hỏi Tạ Bà vậy”.

“Không được, anh đừng hỏi anh ấy, nhất quyết không được hỏi đâu đấy”.

Kiểm Biên Lâm yên lặng chốc lát rồi kéo Sơ Kiến đến góc tối trong ngõ, trong cảnh tranh sáng tranh tối, hơi nóng phả ra khiến chớp mũi cô ngứa ran. Sơ Kiến tránh né, nhỏ giọng: “Nếu anh hỏi anh ấy thật thì em sẽ đi về ngay đấy! Tự anh ở đây quay phim đi!”. Mắt mặt quá đi mất.

Ánh mắt anh lấp lánh, anh hôn nhẹ lên môi cô: “Vậy thì thuận theo tự nhiên đi!”

Thuận theo tự nhiên ư? Thuận theo cái gì cơ?

Trong cơn gió cuộn cuộn lạnh căm nơi đầu ngõ, Sơ Kiến hoang mang cả nửa phút mới hiểu ra ý anh.

Còn chưa qua hai mươi tư giờ, sao anh đã muốn có con rồi.

30. Chương 29

Type: jerrytrang3010

Trên cành cây trước cửa hàng tạp hóa có treo bóng đèn sáng rực, chói mắt đến nỗi Sơ Kiến phải tránh đi, bên tai nóng bừng, chỉ thốt ra một câu: “Mặc kệ anh” rồi chạy một mạch về ngõ.

Kiểm Biên Lâm ở trong bóng tối cũng không nhìn được mà bật cười. Gấp quá rồi, gấp quá rồi Kiểm Biên Lâm à! Cổ nhân nói không sai, con người ta quả nhiên là được voi đòi tiên.

Anh nhẹ nhàng vận động cánh tay, vô cùng vui vẻ đưa ra sau lưng rồi đặt sau gáy, đan vào nhau chống lấy chiếc cổ đã cứng đờ và nhức mỏi vì quay phim cả ngày. Nhìn bóng lưng Sơ Kiến như thế, anh thật lòng cảm thấy ngay cả động tác cất bước của cô cũng đáng yêu vô cùng.

Họ trở về tay không, vừa vào quán cơm đã thấy chú chủ quán đang gặm chân gà, trông thấy hai người liền cười nói: “May là thấy chiếc xe đạp của cô cậu còn ở đây, bằng không tôi còn tưởng người đã bỏ chạy rồi đấy!”, Chú ấy vừa nói vừa dọn thức ăn lên bàn cho họ.

Cả bàn giờ không phải là thịt gà thì cũng là trứng gà, nhưng Kiểm Biên Lâm ăn rất ngon lành, đây là bữa cơm đầu tiên trong ngày hôm nay của anh. Buổi trưa đến trễ, lại còn phải vẽ hình xăm trên lưng, cả một công trình tỉ mỉ nên anh không thể cử động, cũng không nói cho thợ trang điểm biết mình còn chưa kịp uống nước.

Sợ chờ cô về muộn quá sẽ không an toàn, Kiểm Biên Lâm chỉ dám ăn lưng bụng, uống hai cốc nước nóng để dạ dày dễ chịu rồi mới nhỏ giọng nói với chú chủ quán đôi câu. Chú ấy cười khì khì, cầm áo khoác đi ra ngoài, không bao lâu sau đã trở lại và mang về thứ đồ Kiểm Biên Lâm cần mua.

Sơ Kiến liếc nhanh rồi sau đó không dám nhìn chú ấy nữa. Cô cố giả bộ trấn tĩnh, gấp miếng thịt gà cuối cùng cho vào miệng, từ từ lựa xương rồi cúi đầu nhả ra. Dĩ nhiên, người khác không thể nào thấy được cô đã giẫm mạnh lên chân Kiểm Biên Lâm dưới gầm bàn.

Nhờ đôi ủng quân nhân cứng cáp ấy chắc chắn anh không hề đau nhưng vẫn có cảm giác. Kiểm Biên Lâm nhướng mắt nhìn Sơ Kiến, cô lườm anh nhưng bản thân lại đỏ mặt trước nên vội quay đi nơi khác.

Khi họ về đến quán trọ, đoàn làm phim cũng vừa mới ăn xong. Nơi họ ở là quán trọ nhỏ được đoàn làm phim bao trọn, nói là quán trọ nhưng chẳng khác gì khu nhà nông cả. Vì không có cả phòng ăn riêng nên tất cả mọi người đều ăn cơm ở tầng một, chỉ cần ghép mấy chiếc bàn tròn lại với nhau là được.

Sơ Kiến vào cửa không để ý, vướng phải mớ dây ngô và dây ớt khô đang treo ngoài cửa, vốn định len lén đi vào thì ngược lại tạo âm thanh quá lớn. Da mặt Sơ Kiến mồng, bị phát hiện cũng đành ngại ngùng lạng lẽ trở về phòng, đẩy cánh tay Kiểm Biên Lâm rồi ngồi xuống bàn cùng anh với Tạ Bản.

“Ăn được gì ngon rồi hả?” Đồng Phi cắn cắn chiếc đũa, “Nỡ để bọn mình ngồi ở đây ăn mấy món đạm bạc vậy đây à?”

Sơ Kiến nhìn lướt qua chỗ cơm thừa canh cặn đã ăn gần xong trên bàn, vẫn có thể nhìn ra được món mặn và món rau kết hợp rất hợp lý. Huống chi, cô đã từng ăn trưa ở đây, tay nghề của đầu bếp được đoàn làm phim thuê về rõ ràng rất khá.

“Ăn cái gì đâu quan trọng, người đang yêu uống nước cũng no mà”. Tạ Bản tí tởn: “Đúng không, Hiểu Vũ?”

Hiểu Vũ lập tức đáp lời: “Đúng đó anh”

Mọi người cười ầm lên.

Lúc này thừa lúc hai người không ở đây, Tạ Bản đã thể theo yêu cầu của quần chúng mà kể sơ lược rằng cô bạn gái ở bên cạnh Kiểm Biên Lâm này là mối tình đầu của anh, hai người là thanh mai trúc mã, sớm muộn gì cũng kết hôn, nên cũng không cần phải giấu giếm nhân viên đoàn phim làm gì. Ba chữ “mối tình đầu” này thật khiến không ít người kinh ngạc, bởi lẽ những người ngồi ở đây đều đã lăn lộn trong giới nhiều năm, nên chuyện tình yêu lạ đời nào chưa từng thấy qua chứ. Duy chỉ chưa từng thấy kiểu như Kiểm Biên Lâm.

Thế là mọi người bắt đầu nhao nhao nhớ lại những chi tiết từ lúc bấm máy đến nay, càng nghĩ càng dần dần tự đắm chìm trong hoài niệm. Mối tình đầu đại diện cho điều gì? Không chỉ là tình yêu mà còn là tuổi thanh xuân. Vậy nên trước đó, mọi người đã trò chuyện sôi nổi, họ vừa xuất hiện thì khí thế càng ngút trời.

Cảnh quay hôm sau cũng bắt đầu vào buổi chiều nên không phải dậy sớm, cũng không cần đi ngủ sớm. Đến cuối ngày, mỗi bàn đều khai không ít rượu, mọi người chén tạc chén thù uống đều phần khởi hân lên. Không chỉ những người có thâm niên, ngay cả người mới như Hiểu Vũ cũng lôi kéo Lâm Thâm từ Macau đến, tâm sự từ những lý do đưa đẩy mình vào nghề đến cả những khó khăn và thăng trầm đáng nguyên rủa.

Nào có nhiều vinh quang và hào nhoáng như vẽ bề ngoài, bởi lẽ cái nghề càng cần hội tụ nhiều tố chất thì càng thực tế đến tàn nhẫn. Ngoài cửa còn có hai người bật khóc thút thít...

Nhìn những người đang say khướt trong đại sảnh và ngoài cửa thổ lộ tâm tình với nhau, Sơ Kiến cũng nhớ đến rất nhiều chuyện vặt vãnh thời niên thiếu của Kiểm Biên Lâm.

Hồi ấy vừa lên lớp mười, cô và một bạn học nữ nhà gần đó cùng đạp xe về sau giờ tan học, mới ra khỏi cổng trường đã thấy Kiểm Biên Lâm đẩy xe đi phía trước, lớp xe đã xẹp lép. Lúc đó cô định qua hỏi thăm vài câu xem anh có muốn về nhà cùng không thì có hai cô gái đã đẩy xe đuổi theo: “Kiểm Biên Lâm, xe cậu bị hỏng à?”. Sơ Kiến tò mò nhìn họ chăm chú.

Cô bạn học đi song song bên cạnh Sơ Kiến cười không ngớt, kéo tay cô nói: “Thời buổi này, cái màn con gái theo đuổi con trai cũng đáng xem lắm! Cậu bạn lớp A1 ngày ngày nào cũng bị người ta xì lớp xe đạp chỉ vì muốn tan học có thể đi cùng trò chuyện đấy!”. Sơ Kiến nghe thấy mà lú cả lười, đúng là sáng kiến mới.

Đến học kỳ hai lớp mười thì chuyện như vậy đã trở nên vô cùng bình thường. Nam sinh thu hút nhất khối cấp hai và cấp ba chính là anh.

Có lần, cô trực ở cổng trường kiểm tra phù hiệu, nhìn thấy hai nữ sinh dùng bút máy viết chữ Kiểm một cách lộ liễu trên đồng phục của mình. Buổi sáng hôm đó, Sơ Kiến vừa phát hiện một cô bé học sinh cấp hai mặc đồng phục xanh lá viết lên ống tay áo, đến giờ nghỉ trưa lại có một cô bé khác bị bạn trực sao đỏ bên cạnh Sơ Kiến phát hiện ra, đưa cánh tay túc vào cô như thể tìm thấy một châu lục mới: “Cậu xem kia, xem kia”. Lần này là đồng phục cấp ba màu đỏ trắng với ba chữ “Kiểm Biên Lâm “được viết bằng bút mực phía sau cổ áo.

Mỗi trường học đều có vài nam sinh đảm nhận vị trí này. Điểm khác biệt chính là cuối cùng, Kiểm Biên Lâm đã thật sự gia nhập giới giải trí, từ thần tượng sân trường trở thành thần tượng công chúng. Lúc anh mới nổi tiếng, có rất nhiều bạn học đăng bài lên diễn đàn và Weibo nói rằng thời trung học có vô số nữ sinh cố gắng theo đuổi anh, kéo theo bao nhiêu câu chuyện sinh động đầy màu sắc.

Nhưng những người có thể khiến Sơ Kiến nhớ rõ tên thì rất ít. Cô vẫn còn nhớ một bạn học lớp A7 tên là Lư San San. Cô bạn này theo đuổi Kiểm Biên Lâm bạo dạn nhất, dám ngồi trên bệ cửa sổ lớp học, gọi to về phía lớp A1 và A2 vừa mới học xong tiết Thể dục: “Kiểm Biên Lâm, Kiểm Biên Lâm mình thích cậu!”, khiến đám học sinh dưới lầu reo hò ầm ĩ. Chuyện ấy thật sự đã gây chấn động cả khối, người bang quan như Sơ Kiến còn hào hứng theo dõi cảnh người khác gặp nạn nữa cơ mà.

Dòng suy nghĩ trôi lững lờ đến đây, Sơ Kiến bỗng thúc khuỷu tay vào Kiểm Biên Lâm: “Anh còn nhớ Lư San San lớp A7 không?”

Cô cho rằng Kiểm Biên Lâm sẽ trả lời “không nhớ rõ” nhưng đáng tiếc anh lại thực sự nghiêm túc ngẫm nghĩ hồi lâu rồi mới gật đầu.

Sơ Kiến lẩm bẩm: “Trí nhớ tốt thật đấy”

Kiểm Biên Lâm chợt nhận ra mình không nên nói thật “....chỉ nhớ là nữ thôi, chuyện khác thì không nhớ”

Sơ Kiến nhắc nhở anh: “Không phải cô ta còn theo đuổi đến tận nhà anh hay sao?”

Năm đó, chuyện Lư San San theo đuổi Kiểm Biên Lâm về tận nhà đã sôi sục lan truyền khắp khối. Thật ra, Kiểm Biên Lâm vẫn còn nhớ rất rõ về cô bạn học này, không phải vì có điểm gì đặc biệt mà chỉ đơn giản vì trí nhớ của anh rất tốt, chuyện từ lúc bốn tuổi đến giờ hoàn toàn không quên chút nào.

Ngày ấy, cô bạn này đi chung với ba, bốn bạn học nam đến nhà anh, ba anh lôi kéo người ta hỏi han đủ điều về Sơ Kiến ở trường học, cuối cùng còn lấy cuốn album ra cho họ xem, cười hì hì coi Sơ Kiến như con gái mình. Mấy nam sinh thừa dịp ba anh đi rót nước, không ngừng nhón nháo nói: Thảo nào Kiểm Biên Lâm không động lòng với ai, hóa ra người nhà đã chọn mặt gửi vàng từ lâu rồi.

Anh không giải thích mà chỉ ngậm thừa nhận rằng: Anh thích Sơ Kiến.

Từ bé đến lớn, con gái tỏ tình với anh không ít, cô bạn Lư San San này là một kẻ khá phiền phức trong số đó. Anh từng lo lắng việc lớp A7 rất gần A9 sẽ lan truyền thông tin quá mức khiến Sơ Kiến hiểu lầm. May mắn là sau đó anh càng lúc càng từ chối thẳng thừng hơn, khiến những người da mặt dày đến cỡ nào cũng thấy khó mà rút lui. Kiểm Biên Lâm im lặng hồi lâu rồi hỏi: “Thật sự đã đến nhà anh hả? Không bị ba anh đánh đuổi sao?”

Sơ Kiến ơ một tiếng: “Ba anh đánh đuổi người ta làm gì...”

Kiểm Biên Lâm nhúu mày: “Ba anh thích em, người khác đến không phải nên đánh đuổi đi hay sao?”

Sơ Kiến bị anh trêu chọc, vui vẻ đến mức cứ xoay xoay chiếc nhẫn trên tay. Đêm qua quá bối rối và bất ngờ, hôm nay lại vội vàng ăn cơm nên cô chưa có thời gian ngắm kỹ chiếc nhẫn này. Bây giờ tháo ra xem xét kỹ lưỡng cô mới phát hiện ra bên trong nhẫn có khắc chữ J & C *. Hoàn toàn không cần liên tưởng cũng biết đây là tên hai người.

*Phiên âm tên của Kiểm Biên Lâm là Jian Bian Lin còn của Sơ Kiến là Chu Jian

Sơ Kiến nhìn anh.

Anh: “Đọc ngược lại là họ tên đầy đủ của em đấy!”

“Kiểm” và “Kiến” **, họ của anh chính là tên của cô.

** Trong tiếng Trung, cách phiên âm của hai chữ này gần giống nhau.

Con người vốn là vậy đấy, trong lòng có ai rồi thì sẽ luôn tìm điểm giống với người ấy, dù chỉ là một chi tiết nhỏ nhất cũng không bỏ qua. Sơ Kiến nhớ đến cô bạn ngồi cùng bàn từng thích cậu lớp phó cũng vậy, cứ viết đi viết lại tên hai người rồi cuối cùng vui mừng nắm lấy cánh tay Sơ Kiến và nói: “Cậu xem đi, chữ thứ hai trong tên của mình và chữ thứ ba trong tên của cậu ấy đều có mười bảy nét. Có phải là rất có duyên không?”

Khi ấy, Sơ Kiến cảm thấy cô bạn ấy thật ngốc nghếch giờ ngẫm nghĩ lại mới thấy điều ngược lại. Cô và Kiểm Biên Lâm thật sự có duyên nhỉ!

Dưới cái nhìn chăm chú của Kiểm Biên Lâm, Sơ Kiến đeo lại chiếc nhẫn: “Hỏi anh câu này, phải trả lời thật lòng”.

Kiểm Biên Lâm ra hiệu cho cô hỏi.

Cô: “Vì sao anh thích em?”

Anh: “Vì em xinh đẹp”

Cô: “Không nghiêm túc chút nào, anh còn đẹp hơn cả em nữa mà”

Anh: “Thật đấy”

Cô: “Không kể đến những diễn viên nữ từng hợp tác với anh, trong số mấy cô gái thích anh hồi cấp hai, cấp ba cũng có rất nhiều người đẹp đấy!”.

Anh: “Thật mà”

Cô ghen lời.

Kiểm Biên Lâm nghiêng người nhìn Sơ Kiến chăm chú dưới ánh sáng của bóng đèn sợi đốt, sắc mặt và nhịp tim đều không hề thay đổi, miệng thốt ra câu mà bản thân cũng nghĩ chân thật nhất: “Ngoại trừ em ra, những người khác đều không phải là nữ”.

31. Chương 30

Type: jerrytrang3010

Tối hôm đó, những người dưới lầu chèn đến hơn ba giờ sáng.

Lúc Sơ Kiến nằm trên giường, nhìn anh cởi hết áo rồi đến quần dài, sau đó vén góc chăn lên định chui vào thì hồi hộp vô cùng. Nhưng tối nay khác với hôm qua, tối qua không biết chuyện ấy sẽ xảy ra nên cô không sợ hãi, nhưng hiện tại thì...

Sơ Kiến dịch sát vào vách tường, nhưng bị anh vòng tay kéo đến ôm trọn vào bộ ngực trần, trong đầu bỗng ngập tràn những hình ảnh suốt mấy giờ tối qua anh hành hạ cô không ngủ. Theo phản xạ có điều kiện, tim cô đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, khẽ thở dài: “Chiếc giường này kêu quá...”

Anh: “Anh sẽ nhẹ nhàng mà”

Lời nói này giầy vò người ta quá đi mất, nhẹ là nhẹ thế nào.

Kiểm Biên Lâm vuốt ve khắp lưng cô, muốn kiểm chế nhưng hoàn toàn vô ích. Chân vừa cử động thì ván giường đã vang lên hai tiếng kẽo kẹt, như thể rất ăn nhập với hoàn cảnh, Kiểm Biên Lâm không nhịn được áp trán vào tai cô, với lấy chiếc điều khiển ti vi đặt lên bàn, ngón tay tìm kiếm một lúc thì thấy nút màu đỏ liền ấn vào.

Cô: “Hơn nửa đêm, anh bật ti vi không phải là giấu đầu hở đuôi sao?”

“...”

Vừa tắt đi, không gian xung quanh lại quay về với vẻ tĩnh lặng như tờ.

Sợ cô giận dữ nên anh không dám manh động cả chỉ dùng nụ hôn từ từ dày dặc cô, từ môi dưới đến môi trên rồi đến lưỡi. Đôi môi cô bị anh dày xéo trong im lặng, dần dần sưng lên. Sơ Kiến hơi cử động, chiếc giường đã lại vang lên kẽo kẹt.

Đến lúc này, Kiểm Biên Lâm nào còn dằn lòng nổi không ngờ Sơ Kiến vẫn đang đóng tai nghe này giờ đột nhiên bật cười: “Không được, em buồn cười quá!”

Gương mặt Kiểm Biên Lâm cọ vào môi cô, một mạch hôn từ cổ xuống dưới, hai tay không hề dừng lại: “Em ngoan nào, ngoan nào..”

Kết quả vẫn bị tiếng kêu của giường cắt ngang, Sơ Kiến ra sức đẩy anh ra: “Anh nghĩ cách đi đã...”

“...”

Anh dứt khoát kéo chăn bông xuống sàn, ôm cô xuống giường nằm trên nền đất, mới vừa quần quýt một chút thì từ đầu đến lưng Sơ Kiến đều bị nền xi măng cứng cọ đau, khuỷu tay chống xuống đất cũng đau. Tóm lại, dù có lót chăn bông cũng không được vì mặt đất cứng quá.

Kiểm Biên Lâm chiều ý cô thay đổi đủ kiểu tư thế nhưng vẫn không cải thiện được tình hình. Cuối cùng, không còn cách nào khác, anh đành ôm cô hôn thật lâu từ trên xuống dưới rồi lại bế cô trở về giường, dùng drap giường quấn quanh người cô, còn bản thân ngồi bên giường chống đầu yên lặng suốt mười mấy giây để bình tĩnh lại.

Sơ Kiến ló người ra nhìn anh dưới ánh đèn: “Kiểm Biên Lâm?”

Kiểm Biên Lâm bị cô trêu chọc, khẽ nở nụ cười kín đáo, cắn mạnh lên môi, hồi lâu sau mới thở dài: “Chăn bẩn rồi, em đổi một lát”.

Anh lấy quần áo ở đầu giường mặc trở lại, thắt dây lưng, nửa người trên để trần chỉ mặc áo phao lông vũ vào rồi bước ra cửa. Không bao lâu sau, anh ôm chiếc chăn sạch trở về, kiên quyết đi ngủ mà không nghĩ ngợi gì khác nữa.

Bảy ngày sau, cảnh quay trong khe núi vừa hoàn tất thì cũng là lúc sắp đến Tết nguyên tiêu.

Nữ diễn viên chính xin nghỉ ba ngày để đi quay quảng cáo và chương trình phỏng vấn. Bên Kiểm Biên Lâm cũng được Tạ Bân sắp xếp đợt luyện tập trước ngày sinh nhật của anh và buổi ghi hình chính thức. Năm nay, anh đón sinh nhật trong bệnh viện, cuối cùng còn tuyên bố dù bận rộn cũng phải tổ chức bù cho người hâm mộ. Vì vậy, một đêm trước Tết nguyên tiêu họ đã vội vã lên máy bay về Thượng Hải.

Từ đợt tập luyện đến buổi biểu diễn chính thức chỉ có ba ngày. Con người Kiểm Biên Lâm bề ngoài có vẻ không thân thiết với fan cho lắm, hiếm khi giao lưu chỉ lúc kích hoạt tài khoản quản lý Weibo mới đăng trạng thái lên một lần là: “Chào mọi người, tôi là Kiểm Biên Lâm” rồi không thấy tăm hơi đâu nữa cả. Thế nhưng, qua rất nhiều chi tiết đều có thể nhận ra sâu tận đáy lòng, anh rất yêu mến những người hâm mộ mình, chỉ là không giỏi biểu đạt mà thôi.

Chẳng hạn như việc tổ chức sinh nhật bù hay bất kể anh đi đâu, lúc ra vào sân bay cũng sẽ không đi lối dành cho khách VIP vì sợ fan ra đón không gặp được mình sẽ mất công. Hơn nữa, mỗi lịch trình làm việc của anh đều được công khai, chính là muốn tránh việc fan mất thời gian tìm hiểu, chờ đợi.

Vì vậy, khi máy bay hạ cánh, Sơ Kiến và anh phải tách ra. Cô đeo ba lô ra khỏi lối đi, nhìn những người vây xung quanh đang cầm di động hưng phấn chờ sự xuất hiện của anh, liền không nhịn được quay đầu lại liếc nhìn.

Kiểm Biên Lâm cách sau cô mười mấy mét, vì tuyên truyền cho bộ phim lần này nên đặc biệt mặc chiếc quần kaki và mang đôi boot quân nhân, nhưng riêng nửa người trên vì lạnh nên mặc áo phông và áo phao lông vũ màu đen, dáng người vô cùng hoàn hảo.

Sơ Kiến không biết Kiểm Biên Lâm có nhìn thấy mình không, chỉ thấy anh lấy điện thoại ra, ngón tay nhanh chóng gõ chữ. Một giây sau, điện thoại di động của cô đã rung lên, là tin nhắn của anh gửi đến: Anh tập nhảy xong sẽ về nhà

Anh lướt ngang qua cô rất nhanh rồi ra khỏi lối đi.

Sơ Kiến nhìn một lúc về phía anh và hai trợ lý đang hòa mình vào đám đông, thầm tính toán tuy khoảng thời gian này xem như là nghỉ Tết nhưng nếu đã trở về thì phải đến tiệm làm móng xem xét tình hình mới được. Cô rời khỏi sân bay, bắt xe trở về tới nơi cũng đã qua bữa trưa. Trong cửa hàng chỉ có hai, ba khách quen đang lật tạp chí chờ đến lượt.

“Cô chủ đã về rồi sao?”, Một thợ làm móng ngẩng đầu lên hỏi.

Sơ Kiến đáp lời, cầm lấy sổ sách đi đến sô pha dài, tiện tay lật xem, nhìn một hồi lại xấu hổ thất thần. Quan hệ của cô và Kiểm Biên Lâm phát triển đến hiện tại thật là quá thần kỳ. Vì quá quen thuộc nên ban đầu cực kỳ lúng túng, sau đó lại không hề có cảm giác thần bí và lãng mạn chút nào.

Chẳng hạn như đôi khi nhìn anh mặc quần áo, cô sẽ nghĩ hóa ra anh cởi hết ra là như vậy, còn vô cùng tò mò nhìn anh từ trên xuống dưới vài lượt nữa. Thậm chí, những lúc khoa trương nhất chính là khi anh đang mê mẩn say đắm vuốt ve, môn trôn cô thì cô lại bật cười khó hiểu: “Không được, không được, Kiểm Biên Lâm anh có biết thỉnh thoảng anh rất lưu manh không hả?”

Sơ Kiến càng nghĩ càng nhập tâm, không nhịn được mà mỉm cười tựa vào sô pha, dây búp bê trưng bày gọn gàng bị cô làm rơi mất một hai con. Cô tiện tay nhặt lên lần lượt đặt vào chỗ cũ, đột nhiên nhớ chiếc hộp được mang đến cùng mấy con búp bê này. Nghĩ đến đây, cô bỏ sổ sách xuống, đi thẳng vào kho tìm kiếm rồi ngồi xổm bên dãy kệ gỗ mở ra xem.

Là hai xấp thẻ giấy cứng cáp được buộc chặt bằng một sợi dây. Tấm thứ nhất viết đề toán, đề bài viết bằng mực đen còn đáp án viết bằng mực xanh. Nét viết lưu loát và rất đẹp, chính là nét chữ của anh, Sơ Kiến ngỡ ngàng mở ra, lật hai tờ xem thử thì phát hiện ra đây là đề bài hồi cấp hai. Lớp mấy nhỉ? Cô quên mất rồi.

Cô tiếp tục mở hết tất cả, nào là đề thi môn toán, tiếng anh và cả vật lý, hóa học...đủ các môn, lại có cả đề thi của trường Tân Đông Phương, đề thi Toán Olympic, đề thi Vật lý, ngoài ra còn một xấp thẻ học từ vựng được viết tay. Cô có ấn tượng sâu đậm với sổ thẻ này hơn mấy đề thi kia chúng đều là những từ cô thường hay dùng sai.

Từ bé Sơ Kiến đã vậy, trí nhớ không tốt, sai từ nào là cứ sai mãi. Nhất là phần viết từ vựng thường có trong bài thi tiếng Anh quả thật là cơn ác mộng trong cuộc đời cô. Trong đầu cô tựa như có một hồ đen, một khi đã sai thì nhất định sẽ sai tiếp, dù học đến bảy, tám lần vẫn không thuộc nổi. Chẳng hạn như từ “medicine” trên tấm thẻ đang cầm trên tay này, thần xui quỷ khiến thế nào mà cô cứ viết thành “meditation” hoặc là “medicion”.

Giáo viên dạy tiếng Anh cấp hai ghét cay ghét đắng vấn đề này của cô. Đúng rồi, giáo viên tiếng Anh kia chính là chủ nhiệm lớp Kiểm Biên Lâm mà, là cô lý mà họ đã gặp trong bệnh viện...Khi ấy thái độ của cô Lý đối với cô thật sự là “hận sao không rèn sắt không thành thép”, còn thường xuyên đột ngột nói với Kiểm Biên Lâm vào giờ dạy lớp A1: “Này cô nhóc Sơ Kiến đối diện nhà em, em hãy giúp em ấy học thuộc từ vựng đi!”

Sơ Kiến lật hết xấp thẻ ra xem, nhận ra chúng đã cũ lắm rồi. Cô không biết anh đã viết khi nào, cũng không biết vì sao trước đây anh lại không đưa cho cô.

Có lẽ bởi lần “chia tay” của hai người hồi cấp hai, hoặc vì lần hôn trộm trên phà...Tóm lại anh đã cất giữ nhiều năm như vậy nhưng lại đưa cho cô vào dịp sinh nhật này. Sơ Kiến có thể đoán được đại khái Kiểm Biên Lâm vốn định mượn dịp này để nói với cô rằng: Sơ Kiến, anh thích em đã nhiều năm như vậy rồi! Sơ Kiến, nể tình những năm qua, có thể cho anh thử lại lần nữa hay không?

Thế nhưng, cô vốn không có ý định mở ra xem.

Sơ Kiến ngồi xổm trên mặt đất, lật qua lật lại những tấm thẻ ấy, hồn vía như thể đã bay lên tận trời xanh. Nửa giờ sau cô cất kỹ tất cả các tấm thẻ, đặt chúng trở lại nơi bí mật nhất rồi khỏi kho, đẩy cửa đi ra không để lại một câu nói nào.

Một thợ làm móng đang làm việc, nhiều chuyện liếc nhìn ra ngoài cửa: “Chắc là đang yêu”.

Về đến nhà, mẹ cô đang cầm gạt tàn thuốc theo sau trách mắng ba cô, chất vấn ông rốt cuộc là hút thuốc lá hay là ăn thuốc lá mà chỉ một buổi sáng thôi đã có những bốn đầu lọc thế kia. Ba cô cứ thế giả ngốc, rụt cổ cho cá ăn, thì thầm: “Đây là tôi thành thật để được khoan hồng còn gì, nếu muốn gạt bà thì đã vứt vào nhà vệ sinh xối nước rồi”.

Kết quả kéo theo một cuộc tra hỏi nghiêm khắc hơn, mẹ cô rầy là việc hút thuốc cả buổi trưa rồi chuyển sang truy hỏi rốt cuộc là ba cô đã vứt thuốc xuống bồn cầu bao nhiêu lần rồi.

Sơ Kiến không để ý đến ba mẹ, lao thẳng vào bếp, lấy hết hoa quả cất trong tủ lạnh ra, lần lượt bóc vỏ, gọt vỏ, cắt thành từng miếng...cho vào một hộp lớn.

“Làm gì thế?” Mẹ Sơ Kiến cũng kinh hoảng.

“Con mang hoa quả cho Kiểm Biên Lâm”. Sơ Kiến ôm chiếc hộp bỏ chạy.

“Hai đứa này nếu sớm quen nhau như vậy thì tốt rồi”. Mẹ cô vô cùng xúc động.

Đến công ty Kiểm Biên Lâm, Sơ Kiến bảo tên Tạ Bân rồi được lễ tân dẫn vào. Giữa chừng bị Hiểu Vũ nhìn thấy, gọi to một tiếng “chị dâu” rồi vội vàng dẫn cô đi một vòng đến phòng tập nhảy. Bởi vì, Kiểm Biên Lâm có cổ phần trong công ty nên cũng được xem là một trong những ông chủ ở đây. Cả tầng lầu lan truyền việc bà chủ trong truyền thuyết đã được xuất hiện, mọi người ríu rít tám chuyện, cầm cốc chen chúc đi đến phòng trà ở gần phòng tập nhảy.

Kết quả là cô gặp phải mười mấy vũ công ở đó đang cười cười đầy ẩn ý, rủ nhau đi uống trà chiều. Nhân viên hồ hởi chạy đến rồi buồn bã rời đi, tiện thể nhắu lại với mấy người đang ở gần phòng tập nhảy nhất là khi nào ra ngoài thì gọi máy nội bộ báo cho mọi người một tiếng.

Ngoài cửa náo nhiệt, bên trong lại vô cùng yên tĩnh. Kiểm Biên Lâm vừa hoàn thành một phần luyện tập, mái tóc ngắn trên trán đã sớm đầm mồ hôi, trên người chỉ mặc chiếc áo may ô màu đen và quần thể thao màu xám, đi chân không đến bên cạnh cô. Cả người anh không đeo bất kỳ một trang sức nào ngoại trừ chiếc vòng tay màu vàng nhạt kiểu tình nhân giống với cái của Sơ Kiến đang khế trượt trên mu bàn tay.

Anh không ngờ Sơ Kiến lại đến công ty mình, mở chai nước trong tay, vừa định uống đã bị Sơ Kiến nhét một miếng lê vào miệng. Anh khựng lại một chút rồi chậm rãi nhai nuốt.

“Mệt không?” Sơ Kiến lựa tới lựa lui, tiếp tục lấy nửa quả dâu đưa lên miệng anh.

Kiểm Biên Lâm không lên tiếng, chỉ há miệng cắn miếng dâu, Sơ Kiến ôm hộp hoa quả lớn, ngẩng đầu lên nhìn anh ăn.

Trước khi nhìn thấy những tấm thẻ kia, có một vấn đề đã khiến Sơ Kiến hoang mang từ rất lâu rồi. Rốt cuộc là Kiểm Biên Lâm bắt đầu thích cô từ khi nào? Hồi còn bé anh đã từng cảm thấy cô rất phiền phức. Sau khi lên cấp hai, ngoại trừ lời đồn thổi kia, thật ra anh cũng chưa từng bày tỏ hay có bất kỳ cử chỉ thân mật nào. Mãi đến cái Tết thứ hai sau khi “chia tay”, anh mới hôn trộm cô trên phà. Khi ấy, Sơ Kiến có phần hoảng sợ, nhưng sau đó thì...Không có sau đó nữa vì anh cũng không làm gì đặc biệt. Cô còn tưởng rằng anh chỉ xúc động nhất thời mà thôi.

Lên cấp ba, vì bắt đầu nhận ra giới tính khác biệt nên Sơ Kiến có ý né tránh anh. Ngoại trừ lúc hai nhà tụ họp dùng cơm, họ không có bất cứ trao đổi nào khác cả. Những lời hai người cùng nói với nhau ít ỏi hơn nhiều so với những đồn đại cô nghe được về anh ở trường học...Mãi đến năm lớp mười hai, Từ Kinh tỏ tình không bao lâu thì anh đột nhiên phản ứng kịch liệt đến mức khiến cô sợ hãi. Làm sao Kiểm Biên Lâm bỗng nhiên trở nên như vậy?

Nhưng khi nhìn thấy những tấm thẻ này, cô thầm nghĩ thật ra điều đó không hề bất ngờ chút nào, chỉ là anh luôn im lặng, không bày tỏ mà thôi.

Sơ Kiến vẫn đang nghĩ đến tâm trạng của anh khi tặng cô món quà sinh nhật này. Nếu không xảy ra chuyện chú Kiểm, lại thêm bệnh tình của anh, hai người sẽ như thế nào đây? Người không biết bày tỏ thật sự vừa đang hận lại vừa đáng giận mà...

“Muốn ăn cái nào?” Sơ Kiến càng nghĩ càng tức lườm anh.

Kiểm Biên Lâm hơi khó hiểu: “Gì cũng được mà”

Cô cúi đầu, định chọn miếng vừa vừa dứt cho anh, Kiểm Biên Lâm cúi thấp người rõ ràng lời nói có ẩn ý khác, quay đầu hôn lên khóe môi cô. Khuôn mặt Sơ Kiến bị mái tóc ẩm ướt trên trán anh cọ xát ngứa râm ran, bèn hôn đáp trả một cách nhất gừng. Anh không ngừng và cô cũng không nghĩ.

Hôn nhau một hồi, cảm xúc tuôn trào nơi đáy mắt Kiểm Biên Lâm càng lúc càng nồng nàn đến nỗi khiến cổ họng khô khốc. Thừa dịp này, anh khẽ khàng hỏi cô: “Tối nay...chúng mình ngủ ở nhà ai?”.

32. Chương 31

Type: chuot tery

Nhà ai cũng đều không được cả.

Công khai cùng anh ở chung một phòng qua đêm ngay trước mặt ba mẹ cô hay trước mặt ba anh ư? Sơ Kiến chỉ nghĩ thôi đã thấy xấu hổ vô cùng rồi, né tránh hành động còn muốn hôn tiếp của anh: “Không phải anh rất bận sao? Vả lại, ba mẹ em đều ở nhà, như vậy không tốt đâu, thật sự là không tốt chút nào”.

Kiểm Biên Lâm cười xòa, vuốt mái tóc ngắn của mình trên trán ra phía sau, khẽ thở dài.

Tiếp tục tập luyện.

Sau khi Sơ Kiến đi khỏi, anh và nhóm vũ công tập đến hơn mười một giờ, tất cả đều mệt mỏi rũ rượi. Kiểm Biên Lâm mồ hôi đầm đìa nằm ngửa trên sàn, kéo chiếc khăn lên che mặt, ngăn ánh đèn ngoài tầm mắt.

Cơn đau nhức từ trong cơ bắp và những giọt mồ hôi chảy nhễ nhại khiến người ta nhanh chóng rơi vào dòng xoáy cảm xúc, rất mệt nhưng cũng rất thoải mái. Giờ khắc này, trong đầu anh lần lượt lướt qua những hình ảnh vẫn luôn khắc ghi sâu đậm trong quá khứ, đến ngay cả mùi hương trong căn phòng và cảm giác cháy bỏng dưới ánh nắng ngày ấy cũng rất rõ ràng.

...

“Kiểm Biên Lâm, Kiểm Biên Lâm!”

Anh nghe thấy mà đau đầu, quay mặt nhìn về phía ngược sáng. Chiếc chăn bông ập đến, che đi khuôn mặt và nửa thân trên của anh. Sơ Kiến nhào đến đè lên người anh, bàn tay nhỏ bé đầm hai cú thật mạnh, cũng không đợi anh đẩy ra đã nhảy ngay xuống giường: “Anh xấu lắm, dám mách mẹ em!”, nói xong, cô liền bỏ chạy.

Anh vén chăn bông lên, hoàn toàn không biết mình đã đắc tội gì với cô. Bữa cơm tối đó, anh nghe ba kể lại mới biết rằng kể từ khi Sơ Kiến hay tin mình phải vào lớp dự bị của trường tiểu học liền không nhẽo đòi mặc váy đỏ, ba mẹ không cho mua nên đã lấy tiền tiêu vặt dành dụm rất lâu đến cửa hàng mua vải. Vừa

trở về, cô liền cắt tấm vải thành hai mảnh trước theo trí tưởng tượng, sau đó thành công trong việc làm hư chiếc máy may trong nhà, rồi lại vì sửa máy mà đá đổ hai bình nước, đẩy đổ cả giá xương rồng...

Kết cục đơn giản là Sơ Kiến bị ăn một trận đòn. Khi ấy, Kiểm Biên Lâm nghe ba kể vậy mới sức nhớ đến buổi trưa từng nghe thấy nhà hàng xóm có tiếng động khá lớn nên đi sang xem vài lần. Thế là Sơ Kiến cho rằng chính anh đã mách lẻo nên không chỉ đánh anh trả thù mà còn chiến tranh lạnh cả tuần không thèm nói chuyện với anh nữa. Vất vả lắm mới đợi được đến thứ Bảy, ba mẹ Sơ Kiến không ở nhà, ba liền cho Kiểm Biên Lâm tiền và bảo anh dẫn Sơ Kiến đi ăn KFC, hai người mới xem như có cơ hội giảng hòa.

Kiểm Biên Lâm dõi mắt tìm cô bé mặc váy đỏ rất lâu trong lối đi ở trung tâm, cuối cùng cũng nhìn thấy, liền cố ý đi từ từ. Sơ Kiến đang nhìn hau háu vào quầy trưng bày, thốt ra câu đầu tiên sau cuộc chiến tranh lạnh kéo dài: “Anh nói xem có phải là đẹp lắm không? Mẹ không cho em mua, nói màu mè quá!”.

Anh: “Em thấy đẹp thật à?”.

Cô: “Dĩ nhiên rồi”.

Anh yên lặng hồi lâu: “Anh mua cho em”.

Cô: “Thật sao? Như vậy không tốt lắm đâu”.

Anh: “Xem như quà sinh nhật tháng sau đi!”.

Cô vui vẻ, lập tức hớn hở đồng ý: “Đúng nhỉ, sinh nhật anh năm ngoái em còn tặng anh mô hình địa cầu nữa”.

Hôm ấy, khi anh lấy trước tiền mừng tuổi ra trả tiền, cô bán hàng tỏ ra thích thú vô cùng, vì chưa từng thấy hai đứa trẻ chùng lóp một lớp hai tự mình đi mua quần áo như vậy bao giờ, thật sự rất lạ.

...

Chiếc khăn phủ trên mặt bị kéo ra, một tia sáng chiếu vào mí mắt, anh đưa mu bàn tay che lại mới khẽ mở mắt ra.

Hiếu Vũ cười: “Anh Tạ bảo anh qua gặp một lát ạ!”.

Kiểm Biên Lâm vươn tay, trở mình ngồi dậy với tâm trạng thư thái, ôm áo mặc vào, tiện tay lấy chiếc mũ lưỡi trai treo trên móc rồi đi ra khỏi phòng tập nhảy.

Trong công ty có mấy cô gái còn đang chuẩn bị tiệc sinh nhật, tuy đã quen thân nhiên khi đối diện với mình tình trong thân phận đồng nghiệp, nhưng bỗng nhiên nhìn thấy một anh chàng đẹp trai ngồi ngời ngời như thế bước ra từ phòng tập nhảy với mái tóc ngắn ẩm ướt, bóng lưng tỏa ra hormone nam tính bùng bùng thì cũng khó kìm lòng nhìn thêm chốc lát.

Hiếm khi Sơ Kiến không ở bên cạnh Kiểm Biên Lâm như tối nay vì phải tăng ca giải quyết công việc. Từ tiệm làm móng đến công ty rồi gặp cả nhóm đại lý toàn quốc... nói chuyện các kiểu trên Wechat đến tận mười một giờ, gửi hết tin nhắn thoại này đến tin nhắn thoại khác đến nỗi giọng cũng đã khàn, vất vả lắm mọi người mới chào nhau bằng câu “Chúc ngủ ngon”, xem như là kết thúc buổi trao đổi.

Nhưng ngay khi cô đi ra ngoài pha cốc nước ấm, trong mấy nhóm chat đột nhiên bùng nổ tin tức. Áp vào mắt toàn là ảnh chụp màn hình Weibo, hình ảnh và những ảnh chụp từ khóa hot trên mạng xã hội này. Trong ảnh chụp màn hình đều có chung một đề tài: #Kiểm Biên Lâm - Nguyễn Khê#.

Sơ Kiến vừa nhìn thấy năm chữ này, trong lòng chợt dao động. Cô không thích dùng Weibo lắm, ngay cả Weibo của công ty đào tạo nghề làm móng cũng không phải do cô lập. Năm xưa, tuy cô từng đăng ký một tài khoản, nhưng đã bị trộm mất, lập lại thì đều là mới tài khoản ảo vớ vẩn... Vì vậy, cô không giống với những người cả ngày lẫn đêm đều lướt Weibo trong nhóm Wechat, có thể cập nhật được đủ loại tin tức lá cải mới nhất.

Có người đăng ảnh, cũng có người thảo luận. Đầu là giọng điệu sắc mùi soi mói đời tư của ngôi sao, chia sẻ những thông tin rò rỉ tìm kiếm được. Nguyên nhân gây ra việc này là do có người tiết lộ gần đây khi Kiểm Biên Lâm quay Cắm đồ chí mạng luôn có một cô gái đi theo bên cạnh.

Từ đó, công chúng lại bắt đầu đào bới scandal từ rất nhiều năm trước. Ngày đó, khi scandal của Kiểm Biên Lâm và Nguyễn Khê xuất hiện còn chưa có Weibo nên khá dễ ỉm nệm. Sau đó, công ty quản lý của Nguyễn Khê đã từng một lần tự tạo tin đồn tình cảm, lại bị Tạ Bân nhanh chóng dùng tiền ỉm đi. Thế nhưng, Kiểm Biên Lâm của hiện tại vô cùng nổi tiếng, còn là lần đầu đóng phim truyền hình, lại gần đến dịp tổ chức tiệc sinh nhật nữa, bao nhân tố thiên thời, địa lợi, nhân hòa như thế nên việc tung ra kiểu scandal này không còn dễ kiểm soát như xưa... Dù loại thông tin nhỏ nhặt đến từng chi tiết cứ thế được đăng tải nhan nhản.

Ngoài ảnh chụp chung của hai người trong cuộc thi ngày trước, còn có video clip hai người song ca trong cuộc thi, clip hai người chia ra trả lời phỏng vấn... Sức mạnh của cư dân mạng quả là vô hạn, ngay cả những lần hợp tác của Nguyễn Khê và Kiểm Biên Lâm trong mười ba vòng tranh tài, thậm chí là vẻ mặt, ánh mắt của cô ta khi nhắc đến Kiểm Biên Lâm cũng đều được tổng hợp không sót thứ gì. Có điều những thông tin này đều “không căn cứ”.

Chứng cứ nặng ký nhất vẫn là loạt hình Kiểm Biên Lâm và Nguyễn Khê ở bên cạnh bể bơi lúc đêm khuya. Thậm chí còn có người tiết lộ lịch trình, nói Nguyễn Khê và Kiểm Biên Lâm gần đây cùng nhau xuất hiện ở Hoàn Kiếm, nói hai người họ dùng cơm và qua đêm với nhau cứ như sự thật đã rõ mười mươi vậy.

Ban đầu, Sơ Kiến còn nghiêm túc theo dõi, xem một hồi lại thấy phiền lòng khó chịu, định vứt điện thoại đi nhưng rồi lại như mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, cứ thế đăng nhập vào tài khoản Weibo của công ty để lục tìm thông tin xem sao. Thậm chí, cô còn tải về sáu tấm ảnh đêm khuya bên cạnh bể bơi được chụp dưới góc độ mờ ám rồi phóng to ra, muốn xem kỹ xem rốt cuộc là anh đã làm gì.

Cô không chịu nổi, ôm chần bực bối cả buổi. Điện thoại di động ở trong chần rung lên hồi lâu, cầm lên xem thì thấy Đồng Phi gọi đến. Trong lòng đoán được đại khái cô ấy gọi đến để làm gì nên Sơ Kiến không bắt máy. Vì sợ Đồng Phi lại giữ trò cuộc gọi liên hoàn giết người, Sơ Kiến thẳng thừng tắt máy.

Vốn còn tưởng rằng chỉ là ghen tuông chút chút, ngủ một giấc sẽ êm xuôi nhưng hóa ra, cô lại không sao ngủ được. Cả đêm dạ dày sôi trào bứt rứt, muốn gọi điện hỏi anh, nhưng lại cảm thấy như vậy là quá hẹp hòi. Ban đầu, Kiểm Biên Lâm từng tức giận vì chuyện Từ Kinh, cô còn cảm thấy anh thật sự quá vô lý. Thế nhưng, chuyện của anh và cô gái này cũng đã xưa lắm rồi, nếu cô còn đi truy hỏi “Anh có hôn cô ta không? Có từng ở cùng với cô ta như với em không...” thì thật quá mất mặt.

Về chuyện hai người này ở Hoàn Kiếm đã xảy ra chuyện gì, đánh chết cô cũng không tin. Hôm ấy, Kiểm Biên Lâm vừa đến Hoàn Kiếm quay xong cảnh đêm liền tranh thủ suốt đêm trở về Thượng Hải. Hơn nữa, anh và mình cứ quần quýt lấy nhau như vậy thì làm gì có thời gian dành cho người khác chứ?

Suốt cả đêm, Sơ Kiến ôm chần, đầu óc căng thẳng như chạy đua với tàu hỏa, trần trọc đến tận hừng sáng. Sáu giờ sáng, phòng khách bắt đầu có tiếng động, đây là thời gian thức dậy cố định của ba mẹ cô suốt bao năm qua.

Mắt Sơ Kiến cay cay, đầu óc mụ mị, ý thức mơ hồ nhưng vẫn không ngủ được.

“Tiểu Kiểm?” Giọng mẹ cô vang lên.

Kiểm Biên Lâm ư? Sơ Kiến cho rằng mình nghe nhầm.

“Thưa gì!” Thật sự là giọng của Kiểm Biên Lâm.

Sơ Kiến ngồi dậy, trở mình xuống giường. Vừa mở cửa phòng ngủ ra, cô đã nhìn thấy anh đứng trước mặt ba mẹ trong phòng khách, giày dưới chân vẫn còn chưa kịp thay. Anh nghe thấy tiếng động lập tức nhìn sang, đôi mắt u ám.

Cảnh tượng này, cảm giác này giống như thời gian quay ngược trở về sáng sớm anh sốt cao đến đưa giấy xin phép, cũng là sáu giờ, cũng đối mặt với ba mẹ cô như thế này.

“Con cũng biết hai vợ chồng dì sáu giờ thức dậy, nên đã tính trước thời gian gõ cửa sao?” Mẹ cô cười xòa.

Kiểm Biên Lâm cúi mũi, mái tóc rối bời hết vào trán, trong mắt anh chỉ có Sơ Kiến với sắc mặt tái nhợt vì cả đêm không ngủ.

“Dì!” Kiểm Biên Lâm khẽ nói: “Con muốn... nói với Sơ Kiến vài câu ạ!”.

“Qua đó đi!” Mẹ cô bị chọc cười không thôi, “Sợ gì với chú làm gì à?”.

Kiểm Biên Lâm không lên tiếng, liền đi đến. Anh gọi điện thoại cả đêm, nhưng cô đã tắt máy, nửa đêm nửa hôm cũng không dám qua gõ cửa, về nhà lại sợ không biết lúc nào cô đi, đành ngồi cả đêm ngoài hành lang, đợi đến tận sáu giờ.

Anh đưa tay kéo cô, Sơ Kiến tránh né theo bản năng, phần vì còn ghen tuông, phần vì có ba mẹ ở đây.

“Có thể đưa cho anh chiếc nhẫn không?” Anh khẽ khàng hỏi với giọng khản đặc.

Chiếc nhẫn ư? Cô ngờ nghệch nhìn anh.

Anh yên lặng chờ đợi cô.

Anh ấy muốn mình trả lại nhẫn cho anh ấy sao? Sơ Kiến đắn đo phân tích câu nói này. Vừa nãy còn xúc động khi thấy anh đột ngột xuất hiện vào sáng sớm, nhưng giờ đây lại giống như chơi tàu lượn siêu tốc vậy, đang cười vui vẻ ngắm nhìn phong cảnh ở nơi cao nhất thì bỗng nhiên lao ầm xuống đất, tìm thoát cái như vọt ra khỏi cơ thể. Cô hoảng loạn, cổ họng đau đớn nhưng vẫn cúi đầu tháo nhẫn ra, nhét vào tay anh. Mũi cay xè, mắt rưng rưng.

Kiểm Biên lâm, anh là tên khốn khiếp! Tối hôm qua, em còn nghĩ rằng anh chắc chắn không làm chuyện có lỗi với em. Đồ khốn, anh muốn lên giường thì đeo nhẫn cho em, bây giờ không cần thì đòi lại nhẫn sao...

Kiểm Biên Lâm nín lặng hồi lâu, ước đoán khoảng cách hợp lý giữa hai người rồi hơi lùi về phía sau, đầu gối anh bên phải hơi gập lại rồi quỳ xuống trên sàn nhà. Vì chưa có kinh nghiệm, quỳ xuống quá mạnh nên đầu gối đau nhức từng cơn. Thừa dịp Sơ Kiến đang ngây người, anh nắm lấy tay cô, thật ra thì đã căng thẳng đến nỗi lòng bàn tay đầm đìa mồ hôi từ lâu, nói thì thầm: “Sơ Kiến...”.

Toi rồi, hồi hộp quá nên tất cả lời nói đã suy nghĩ suốt đêm ở cầu thang đều trở nên uổng phí cả.

Phía sau là ba mẹ cô, Kiểm Biên Lâm hoàn toàn không thốt nên lời, chỉ có thể lần đến ngón áp út của cô rồi đeo chiếc nhẫn vào lần nữa. Ngón trở mơn trớn chiếc nhẫn và mấy ngón tay của cô hồi lâu.

“Kiểm Biên Lâm...” Sơ Kiến khẽ gọi anh bằng giọng mũi.

Ba mẹ em đều đang nhìn đấy...

Anh “ừm” một tiếng thật khẽ, đôi môi kề đến ngón tay cô. Hơi nóng phả ra khiến cô muốn rút tay lại, đôi mắt vẫn còn ngân ngấn nước, khuôn mặt đỏ bừng, cũng không dám nhìn ba mẹ: “Anh mau đứng dậy đi...”.

33. Chương 32

Type: Chuot tery

Sơ Kiến vừa mệt mỏi vừa ngờ nghệch như chơi trò tàu lượn siêu tốc liên tiếp vài vòng, lại trông thấy ba mẹ cười rạng rỡ như sắp sửa được ôm cháu đến nơi thì càng quẩn bách hơn.

Kết hôn thì kết hôn, anh quỳ làm gì chứ!

Cô rầu rĩ hồi lâu mới thốt ra một câu: “Không phải đã nhận lời anh từ lâu rồi sao?”.

Nói xong, cô liền bỏ lại anh, quay ngoắt, trở về phòng.

Kiểm Biên Lâm định đuổi theo nhưng không dám, mãi đến khi mẹ Sơ Kiến đưa mắt ra hiệu, anh mới dám đẩy cửa đi vào.

Ba Sơ Kiến vui mừng đi theo liền bị mẹ cô kéo lại: “Hai đứa chắc đang cãi nhau rồi, nếu không thì Tiểu Kiềm cũng không phải gõ cửa đến đây cầu hôn lúc mới sáu giờ sáng, lại còn quỳ xuống đất ngay trước mặt người lớn nữa chứ!”.

Ba cô chợt bừng tỉnh: “Cái thằng Tiểu Kiềm này không đơn giản, thật sự không đơn giản. Đúng là một đứa bé có chủ kiến!”.

“Đi thôi! Tôi với ông đi tập thể dục buổi sáng, tập xong thì đi ăn điểm tâm, ăn xong rồi đi dạo trung tâm thương mại...” Mẹ Sơ Kiến lấy khăn choàng bằng vải bông quấn vào người rồi đẩy ba cô ra cửa.

Lúc phòng khách yên tĩnh trở lại, thì trong phòng ngủ đã sớm long trời lở đất. Cách lớp cửa, Sơ Kiến không ngừng xô đẩy Kiềm Biên Lâm, nén giọng lên án anh: “Sao anh lại đáng ghét như vậy, còn ép cưới nữa!”.

Kiểm Biên Lâm khom lưng, vòng hai tay qua chân cô, ôm cô lên giường.

“Ba mẹ em đang ở bên ngoài đấy!” Sơ Kiến luống cuống tay chân đẩy anh ra, nhưng lại bị anh nắm lấy cổ tay đưa lên đỉnh đầu rồi giữ chặt trên gối. Ngay lúc này, tiếng cửa nhà đóng sập lại vang lên, rõ ràng nói cho họ biết rằng trong nhà đã không còn ai nữa.

Môi anh mơn trớn môi cô: “Sau này... đừng tắt điện thoại nữa”.

Hơi thở nóng bỏng phả lên môi, Sơ Kiến khẽ giọng giải thích: “Tại Đồng Phi cứ gọi cho em suốt, em không muốn nghe nên mới tắt điện thoại, em cũng đâu biết anh gọi cho em chứ!”.

Xảy ra chuyện như vậy, làm sao anh có thể không liên lạc với cô? Cả đêm ngồi giữa cầu thang không làm gì, chỉ suy nghĩ đến việc nếu cô thật sự tức giận thì phải làm thế nào đây? Xưa nay, anh vốn không biết cách dỗ dành cô, hồi bé không suy nghĩ sâu xa, chỉ nghĩ đơn giản rằng cứ chiều theo cô là được, sau đó từ thích đến yêu cô thì hoàn toàn bế tắc.

Kiểm Biên Lâm thấy cổ họng khô rát, im lặng hôn cô từng chút từng chút, lần tìm khắp cổ rồi đến ngực, cuối cùng rủ rủ vào tai cô những lời đầy cảm dỗ: “Bị anh đùa đến đỏ bừng rồi này...”.

“...”

Ban đầu, anh không có ý định gì cả, sau đó thì hoàn toàn mất khống chế. Đây là lần đầu tiên anh chạm vào giường Sơ Kiến, địa điểm quá mức đặc biệt, vương vấn trong chăn, thấm đẫm vào gối đều là mùi hương của cô. Thế nên khó tránh khỏi không kìm lòng được, muốn cất lực giằng vò cô hơn.

Cứ từng nhịp từng hồi như thế từ khi trời hừng sáng dây dưa đến tận trưa. Anh biết vẫn còn việc quan trọng phải làm nên bất phóng túng, cánh tay khẽ nhai mồm hôn chống bên cạnh đầu cô, ngón tay luồn vào mái tóc đen nhánh ướt ươn của cô. Sơ Kiến bị hành hạ đến đau nhức xương khớp, không chịu nổi thúc giục anh: “Anh nhanh lên đi, nhanh một chút đi...”.

Chỉ mấy chữ ngắn ngủi lại suýt khiến anh không chịu được, dự định từ bỏ kế hoạch hôm nay để được quần lầy cô như thế.

Sơ Kiến: “Đáng ghét, đừng... Em bảo anh là nhanh kết thúc một chút... Em thật sự buồn ngủ lắm rồi, buồn ngủ chết đi được. Kiểm Biên Lâm, em rất buồn ngủ”.

Sau đó, cô không thốt nổi nữa chữ, nhắm nghiền mắt lại, lúc sắp mơ màng thiếp đi thì bỗng giật mình, lại cố gượng mở mắt nhìn anh: “Mấy tấm hình kia em không thấy rõ lắm, anh có từng hôn người ta không vậy?”.

“... Tay còn không cho cô ta sờ đến nữa kia.”

Sơ Kiến nghe thấy thế rất vui mừng, ngủ ngay.

Nhắm mắt nghỉ ngơi một lát, Kiểm Biên Lâm nửa dỗ dành nửa ôm cô dậy: “Tối ngủ tiếp, giờ chúng ta còn có việc phải làm nữa”.

“...”

Đúng rồi, anh còn phải luyện tập cơ buổi tiệc sinh nhật nữa.

Dù sao công việc vẫn quan trọng, Sơ Kiến cũng không mè nheo nhiều, tự giác bò xuống giường tắm rửa rồi thay quần áo sạch sẽ, đi xuống lầu với anh. Định bảo anh thuận đường đưa đến trạm tàu điện ngầm gần đó để cô đến công ty một chuyến, nhưng khi ngồi lên xe mới nhận ra phương hướng không tiện lắm.

Đường cao tốc Thượng Hải - Hàng Châu ư?

Cô đánh hơi có điều kỳ lạ: “Không đến công ty sao?”.

“Về nhà trước.”

“Về Hàng Châu á?”

Anh im lặng thừa nhận.

“Có việc gấp sao?”

“Đi đăng ký.”

“...”

Vừa nãy lúc cô ngủ, anh đã nhận được sự đồng ý của người lớn hai nhà. Kiểm Biên Lâm thẳng thắn bày tỏ: Hai người đều đã làm chuyện vợ chồng, lỡ như có con sớm hơn thời gian đăng ký kết hôn quá nhiều thì sau này, nếu con cái biết được sẽ ảnh hưởng đến việc giáo dục chúng.

Tóm lại là một lý do vụng về. Anh chỉ muốn mau chóng cưới cô về nhà, dán hình vào quyển sổ đỏ, đóng dấu nổi rồi nhập vào hệ thống để hai người chính thức có quan hệ vợ chồng hợp pháp. Chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy tốt đẹp vô cùng!

Dọc đường thuận lợi thông suốt, khi xe chạy vào khu chung cư đã hơn hai giờ chiều.

Vì muốn tiết kiệm thời gian, Kiểm Biên Lâm không cho Sơ Kiến xuống xe mà chỉ cầm chìa khóa hai nhà đi lên lấy hộ khẩu. Tim Sơ Kiến còn đang lơ lửng giữa không trung chưa đáp xuống, mở cửa xe định hóng gió thì thấy bà đi ở tầng một dẫn theo đứa bé trai đi đến: “Sơ Kiến à?”.

Sơ Kiến sững sốt.

“Di Trần!” Kiểm Biên Lâm cất tiếng chào trước.

À, đúng rồi, dì ấy họ Trần.

“Di Trần!” Sơ Kiến gọi theo.

Từ bé, Kiểm Biên Lâm đã gặp qua ai thì sẽ không quên, không giống như Sơ Kiến, khả năng nhận diện và nhớ mặt người khác kém vô cùng. Láng giềng hàng xóm gặp rất nhiều lần cũng không biết nên gọi là chú hay là bác, càng không biết được mấy dì mấy thím họ gì. Vì thế, cô có một biện pháp, đó là mỗi lần đến nhà người khác chúc Tết đều đi theo sau Kiểm Biên Lâm. Anh gọi một câu dì Trần, bác Đỗ thì cô sẽ gọi theo, tuyệt đối không nhầm lẫn. Rời khỏi Hàng Châu lâu như vậy, không ngờ anh vẫn nhớ rõ hàng xóm cũ đến thế.

“Hai đứa về cùng nhau à?” Di Trần cười quan sát hai người, “Trước đó, dì có gặp ba cháu, còn nói là đến Thượng Hải ăn Tết đúng không? Sao hai đứa lại quay về? Có chuyện cần làm à?”.

Trái lại, Kiểm Biên Lâm rất thẳng thắn: “Cháu về để đăng ký kết hôn ạ!”.

...

Không gian bỗng yên tĩnh lạ thường, dì Trần ghen lời hỏi lâu mới cảm thấy vui mừng: “Hai cháu kết hôn hả?”.

Bình thường, trêu chọc vẫn chỉ là trêu chọc, nhưng kể từ khi Kiểm Biên Lâm trở thành người nổi tiếng thì họ đều cảm thấy nếu muốn, hẳn anh sẽ cưới một... tóm lại là cưới một người nổi tiếng chứ không thể nào là cô nàng thanh mai trúc mã Sơ Kiến được.

Một câu nói đã thành công thu hút sự chú ý của mọi người trong khu. Ai nấy đều lộ rõ đủ mọi cảm xúc từ kinh ngạc đến phấn khởi.

“Sớm biết hai đứa sẽ kết hôn mà.”

“Ôi chao, vậy là hai nhà bọn cháu sẽ thân thiết hơn rồi.”

“Chuẩn bị khi nào đãi tiệc cưới thế? Không thể không về Hàng Châu tổ chức đâu nhé!”

“Tiểu Kiếm không phải là ngôi sao ư? Sẽ mở cái gì đấy, à đúng rồi, mở hộp báo đúng không?”

Kiểm Biên Lâm hoàn toàn không bộc lộ cảm xúc, chỉ nói sợ đến trễ nên không dám trì hoãn rồi bảo Sơ Kiến lên xe, còn bản thân thì ở ngoài xe, bị hàng xóm truy hỏi thêm vài câu liền vội vàng xin phép đi trước.

Mở chương trình dẫn đường, anh lái xe đến thẳng cổng lớn của Cục dân chính mới tắt máy.

Anh tháo dây an toàn ra, nghiêng người vòng qua eo Sơ Kiến, tháo dây giúp rồi giơ tay lên vuốt ve trán cô, khẽ nói: “Vào kết hôn thôi”.

Cô: “Anh không sợ bị người ta chụp được à?”

Anh: “Chụp được thì chụp chứ sao!”.

Cô: “Sẽ bị người ta đăng lên mạng, anh lại bị liệt vào danh sách từ khóa được tìm kiếm nhiều nhất đấy! Tạ Bà biết không? Anh đã bàn bạc với anh ấy chưa?”.

Anh: “Anh ấy biết rồi”.

Xem ra anh đã thật sự chuẩn bị xong xuôi hết cả. Sơ Kiến không hỏi nữa, mím chặt môi đến tái mét mới buông ra, khẽ thở dài: “Em hồi hộp quá!”.

Anh mỉm cười nhìn cô, thật lâu sau mới đáp bằng giọng khàn khàn: “Anh cũng hồi hộp”.

Từ lúc sáng sớm cùng cô đi vào phòng ngủ, anh đã bắt đầu lo lắng, đến tận giờ phút này càng căng thẳng hơn. Nhưng con người anh bất kể trong lúc nội tâm dâng sóng cuộn trào thế nào thì ngoài mặt vẫn vĩnh viễn không bộc lộ. Vừa nói là mình cũng căng thẳng, anh vẫn đủ bình tĩnh mở hộp đựng đồ bên ghế lái phụ, lấy chiếc kính gọng đen tròn phẳng đeo vào rồi đội mũ lên, cố gắng không khiến người khác chú ý.

Trước khi xuống xe, anh còn đích thân cài khóa kéo áo khoác cho Sơ Kiến. Anh đưa tay kéo từ dưới lên trên, lúc chạm vào cảm cô con không kim lòng được mà hôn cô.

Khi hai người xuống xe, bước vào đại sảnh, Sơ Kiến quần khăn quàng cổ che kín cả khuôn mặt, chỉ để hở đôi mắt đen lầy to tròn đang nhìn xung quanh với vẻ âu lo.

Ngoại hình và chiều cao của Kiểm Biên Lâm quá bắt mắt, không muốn khiến người ta chú ý cũng khó, rất nhanh đã bị phát hiện, khiến cô quay người định bỏ chạy liền bị anh kéo lại.

Sơ Kiến giải thích: “Có người chụp ảnh đấy!”.

Đối với Kiểm Biên Lâm, đây là chuyện rất bình thường, không chụp mới khác thường ấy chứ!

Kiểm Biên Lâm: “Anh đâu có vi phạm luật trùng hôn... Em che mặt làm gì?”.

Sơ Kiến: “...”.

Anh đứng trước khung cửa: “Cảm phiền cho qua, tôi muốn đăng ký kết hôn”.

Cách quầy đá cẩm thạch cao nửa người, nhân viên bên trong kính ngạc trao đổi ánh mắt với nhau. Chỉ có bà dì đã hơn bốn mươi tuổi là không hề ngắc đầu, đưa đơn đăng ký cho họ: “Ra cửa rẽ phải, đóng tiền chụp ảnh, chụp xong thì lấy đơn đăng ký điền vào. Tầng hai có bộ phận kiểm tra sức khỏe và giáo dục giới tính trước hôn nhân, đều là tự nguyện”.

“Cảm ơn cô.” Anh quay người rời đi, tiếp tục xếp hàng đóng tiền chụp ảnh.

Lúc này, dì ấy mới muộn màng nhận ra và nhìn theo, có chút...

“Cậu ta có phải là diễn viên không?”

Mấy người ngồi gần đấy đều gật đầu lia lịa: “Phải! Đúng đấy, đúng đấy!”.

May là người đến đăng ký không nhiều, chỉ có ba, bốn cặp đôi. Kiểm Biên Lâm đã quá quen với việc bị vây xem nên không cảm thấy gì. Nhưng đối với Sơ Kiến thì quả thật mỗi giây trôi qua đều như bị hành hạ, vất vả lắm mới lấy được ảnh chụp kết hôn, cũng không kịp nhìn kỹ đã thúc giục anh quay về quầy đăng ký.

Nhưng nhân viên đứng đó ban nãy đã ra về, chỉ còn một cô gái trẻ khác. Cô ấy kích động đến mức nắm chặt bút, chân dính chặt trên mặt đất, nửa thân trên và vẻ mặt cố gắng giả vờ như “Tôi không nhận ra anh là người nổi tiếng đâu mà chỉ đang giải quyết công việc thôi”. Lúc mới phát hiện Kiểm Biên Lâm đến đăng ký, cô ấy đã tranh thủ thời gian hai người đi chụp ảnh để cầu cạnh bà dì kia đổi vị trí cho mình rồi. Trời ạ! Làm thủ tục đăng ký kết hôn cho thần tượng của mình, cảm giác này giống như mình và thần tượng xé giấy chứng nhận kết hôn vậy...

Cô gái dè dặt rút hai tờ đơn mẫu từ bìa kẹp hồ sơ ra: “Kiểm Bảo, anh... À quên...” Cô ta che trán, hít sâu một hơi rồi thở hắt ra: “Xin lỗi, tôi lỡ lời, hai anh chị điền vào đơn này, tôi nhập thông tin vào là hai anh chị có thể nhận được giấy chứng nhận kết hôn”.

Cô gái ở quầy đăng ký cầm cốc nước lên uống, giả vờ điềm tĩnh. Nhân cơ hội muốn nhìn rõ ràng dáng vẻ của Sơ Kiến, nhưng không nhìn ra mà chỉ thấy được đôi mắt. Cô ta đắm ngực liên tục, thầm nhủ hãy để tôi nhìn thấy khuôn mặt cô đi nào. Không thấy mặt cô thì sao tôi biết được sau này con của Kiểm Bảo có đáng yêu hay không chứ? À đúng rồi, sao lại quên mất hình kết hôn nhỉ, đúng vậy, hình kết hôn!

À, ờ, đẹp đôi thật!

Sơ Kiến cầm lấy tờ đơn của mình, định điền vào thì bị Kiểm Biên Lâm lập tức giành lấy, một mình điền hết thông tin của hai người một cách trơn tru rồi im lặng đưa lại cho cô để cô ký tên.

Hai người ký tên của mình, điền ngày xong xuôi rồi lần lượt trả về.

“Điền sai rồi.” Cô gái tha thiết nhìn Kiểm Biên Lâm.

Kiểm Biên Lâm nhìn sơ qua, sai rồi sao? Đối chiếu từng dòng một, rõ ràng là không sai mà.

“Chỗ này, phía dưới phần ký tên này phải điền ngày tháng hôm nay.” Cô gái nhỏ giọng nhắc nhở, “Anh viết thành ngày sinh của mình rồi...”

Thần tượng ơi, kết hôn thôi mà! Không cần căng thẳng! Không cần căng thẳng!

34. Chương 33

Type: Alex Pooh

“Thôi được rồi! Sai thì sai, em tự nhập vào máy cho anh vậy.”

Cô gái thật sự không đành lòng nhìn thần tượng của mình mất mặt như vậy, cầm lấy rồi lách cách nhập thông tin vào máy tính. Cuối cùng, cô ấy cầm một quyển sổ đỏ đưa vài in rồi mang đi đóng dấu, còn thừa dịp đóng dấu hồ sơ để nhìn kỹ Sơ Kiến nữa.

Sơ Kiến bị cô ta nhìn đến sồn cả gai ốc, không ngờ đối phương vừa cất lời lại tuôn một tràng không kịp thở, giọng nói bị nén lại rất khê: “Tôi đại diện cho 23.490.781 người hâm mộ đến thời điểm này chúc mừng cô, đừng xem thường con số chỉ hơn hai mươi triệu này vì tất cả chúng tôi đều là người hâm mộ chân chính chứ không phải mua mà có đâu”, lại lấy hơi nói tiếp, “Tuy trong số những người hâm mộ có không ít ‘fan bạn gái’ nhưng cô phải tin rằng lực lượng quý giá nhất của nhà Kiểm Bảo chính là ‘fan mẹ ruột’. Đúng, chính là ‘fan mẹ ruột’. Tôi biết cô không phải người trong giới này nên chắc chắn không hiểu ‘fan mẹ ruột’ là gì, chính là anh ấy thích cái gì thì chúng tôi thích cái đó. Vậy nên cô đừng sợ, dù tôi biết hai người cưới gấp nhưng chúng tôi đều không cảm thấy gì cả. Kiểm Bảo đã lớn tuổi như vậy mà còn không có bạn gái mới là phiền phức, đúng không?”.

Sơ Kiến nghe đến ngay người, nhìn chăm chăm về phía Kiểm Biên Lâm đang ở bên cạnh chờ đóng dấu giấy chứng nhận kết hôn. Hiển nhiên, người nào đó quan tâm đến tờ giấy chứng nhận hợp pháp kia hơn.

“Xong rồi.” Anh nhắc nhở cô gái.

“À, xong rồi, xong rồi.” Cô gái rút ra, đưa cái khác vào tiếp tục đóng dấu, sau đó lại quay về phía Sơ Kiến, ngập ngừng hồi lâu, cuối cùng vẫn không yên lòng mà khẽ giọng hơn nữa. Lần này, lời nói gần như rủ rỉ chỉ để mình Sơ Kiến nghe thấy: “Anh ấy tập nhảy bị thương nên eo vận động không được linh hoạt cho lắm; không thể ăn cay vì bị dị ứng; thích mấy thú cưng nhỏ, đặc biệt là chó, nghe nói trong nhà có một chú chó rất già; gia đình đơn thân sống cùng với cha. Năm đó, tuy thắng được giải vô địch nhưng thị trường đĩa nhạc thời điểm ấy không mấy khởi sắc, may có người quản lý tinh mắt nhận ra tài năng, nên cô nhất định không thể đắc tội với quản lý của anh ấy, mấy người khác thì không đến nỗi...”.

Nói xong, cô ta liền thở hắt ra, lời muốn nói rất nhiều nhưng nghìn câu vạn chữ chỉ hóa thành một câu nói sau cùng: “Tân hôn vui vẻ!”.

Sau khi đóng dấu nổi vào, giấy chứng nhận được đẩy ra. Mấy cô gái dõi theo Kiểm Biên Lâm và Sơ Kiến rời khỏi, đôi mắt đỏ hoe: Bảo Bảo nhà mình cuối cùng cũng lấy vợ rồi, nhưng sao cô dâu không phải là mình cơ chứ...

Lúc Kiểm Biên Lâm dẫn cô rời đi, ngoài cổng đã tụ tập không ít học sinh. Đang đứng vào dịp nghỉ đông, cũng không biết là do nhân viên trong Cục dân chính hay mấy cặp đôi đăng ký kia tung lên mạng mà tin tức bỗng chốc bùng nổ, có vài học sinh gần đấy biết được chỗ này bèn tức tối chạy đến.

Kiểm Biên Lâm lên xe, Sơ Kiến vừa ngồi vững, anh đã tiện tay cởi áo khoác ra che mặt cô lại rồi giẫm chân ga chạy đi. Khi xe dừng lại, Sơ Kiến mới dám kéo áo khoác ra. Trong tầm mắt cô, Kiểm Biên Lâm đang cầm hai cuốn sổ màu đỏ trong tay, rõ ràng cả hai đều có nội dung giống nhau nhưng anh vẫn xem kỹ càng lần nữa.

“Lên nhà trước đi!” Sơ Kiến vẫn không dám đọc hai tờ giấy đó.

Thế là họ đã kết hôn rồi sao? Kiểm Biên Lâm khẽ ngược đôi mắt với ánh nhìn thâm tình và dịu dàng quá đỗi, đắm đuối ngấm khuôn mặt cô

“...”

Sơ Kiến đẩy cửa xuống xe.

Đi đến tầng ba, Kiểm Biên Lâm mới sải bước đuổi theo. Thừa dịp trong hành lang không có ai, anh đưa một tay vòng qua dưới cánh tay cô, một tay kia ôm chân rồi nhắc bổng cô lên để rút ngắn bước chân chạy lên tầng bốn, mò mẫm tìm chìa khóa rồi mở cửa sắt ra.

Chú chó đã tạm thời được gửi đến cửa hàng thú cưng chăm sóc, trong nhà yên lặng như tờ.

Kiểm Biên Lâm ôm cô tới phòng mình, may là ba anh luôn mong đợi anh sẽ trở về nên thường xuyên thay chăn đệm mới, miễn cưỡng có thể nằm xuống nhắm mắt nghỉ ngơi một lát. Anh cởi giày cho hai người, bế cô lên giường, khuôn mặt dán sát vào làn da sau cổ Sơ Kiến, điều chỉnh tư thế thoải mái rồi nhắm nghiền mắt lại.

Buồn ngủ và mệt mỏi, nhưng cuối cùng đã hoàn thành được chuyện quan trọng nhất cuộc đời. Bên ngoài sóng lớn tung trời, trên mạng có náo loạn thế nào cũng không liên quan đến anh. Sơ Kiến nhận ra hô hấp phía sau cổ mình dần dần đều đặn, cũng mơ màng ngủ theo nhịp thở của anh.

Khi tỉnh dậy đã hơn bảy giờ. Sơ Kiến bị cơn đói đánh thức, chui ra khỏi vòng tay anh. Cô đoán rằng chú Kiểm không có ở đây, chắc ông đã làm sạch tủ lạnh trước khi rời khỏi nên cũng không tìm kiếm nữa mà chỉ lần tìm chìa khóa trong túi anh, định đi xuống nhà mua chút đồ ăn, tìm một hồi lại lấy ra hai quyển sổ đỏ kia.

Từ lúc cầm được chúng trên tay, anh nắm chặt như thể sợ đánh rơi mất, trái lại, cô là người trong cuộc mà bây giờ mới lấy ra xem... Con dấu nổi đóng trong hình sở vào cầm giác rất lạ. Cô lật qua lật lại nhìn vài phút mới phát hiện ra biểu cảm của mình và Kiểm Biên Lâm khi này ở trên xe lại rất giống nhau, đều ngốc nghếch vô cùng.

Thế là cắt kỹ rồi rón rén ra cửa. Việc đầu tiên Sơ Kiến làm là gọi điện cho Đồng Phi.

“Chết tôi mất, chết tôi mất, chết tôi mất!” Câu đầu tiên Đồng Phi nói khi vừa bắt máy là: “Mình không dám hỏi cho cậu vì sợ quấy rầy đêm tân hôn của hai người đấy! Nhưng mà lòng mình như bị trăm ngàn móng vuốt cào xé vậy. Kiểm Biên Lâm và Tạ Bản đều thật có chủ kiến nhỉ, cứ thế kết hôn rồi công khai luôn sao? Như vậy khác nào tát vào mặt người quản lý to mồm của Nguyễn Khê, chắc giờ đã tức tốc gọi 120 để đi truyền dịch rồi.”

Hành lang tối đen, cô giẫm chân để đèn sáng lên. Tim đập như muốn nhảy ra ngoài, không sao trấn an lại được “Hả?... Công khai cái gì cơ?”.

Kiểm Biên Lâm như người không hề biết chuyện gì ngủ mê mết cả buổi chiều, cô còn phải đợi anh tìm ngủ mới hỏi xem phải làm sao bây giờ. Dù gì họ cũng đã bị chụp ảnh, động thái này thật sự đã gây xôn xao quá mức rồi...

“Cậu không biết à? Khỉ thật, Kiểm Biên Lâm nhà cậu hoàn toàn không hiểu hai chữ ‘lãng mạn’ là gì sao? Tin tức long trời lở đất như vậy đã công bố ra rồi mà anh ấy còn chưa thối phồng nói với cậu hả? Cậu chờ đấy đừng cúp máy, mở Wechat nhận tin đi!”

Đồng Phi gửi cho cô hai tấm ảnh chụp màn hình, là studio và công ty của Kiểm Biên Lâm đồng thời công bố tin tức với nội dung giống nhau, mỗi một tấm hình kèm theo một câu nói ngắn gọn. Hình đã cũ kỹ, đó là tấm ảnh chụp chung đầu tiên nhân dịp sinh nhật sáu tuổi của Kiểm Biên Lâm, khi đó mẹ Sơ Kiến đã dẫn cô và anh đến cửa hàng chụp lại làm kỷ niệm.

Sơ Kiến cười đến mức mặt đỏ như quả táo, nhào người trên lưng Kiểm Biên Lâm. Kiểm Biên Lâm công cô với vẻ mặt không hề cam tâm tình nguyện. Hai người đều không nhìn vào ống kính như thể đang ở trong thế giới của riêng mình, hoàn toàn quên mất thợ chụp ảnh đang giờ máy.

Lời chú thích đính kèm là: Kiểm Biên Lâm và bà xã quen biết nhau từ bé, hôm nay kết hôn, trở thành vợ chồng hợp pháp. Tân hôn vui vẻ!!!

Sao anh lại lục ra tấm hình này chứ? Lòng bàn tay Sơ Kiến râm ran, màng nhĩ đều ù đi vì tiếng nhịp tim đập kịch liệt. Đưa tay cố gắng phóng to hình ảnh hết cỡ, nhìn thế nào cô cũng thấy hồi đó mình quá xấu. Cô thay rằng sớm nên trong tấm hình này còn thiếu mất chiếc răng cửa. Tóm lại là xấu khủng khiếp!

Cô loáng thoáng nghe thấy giọng của Đồng Phi mới phát hiện ra mình chưa ngắt máy bèn cầm điện thoại lên nghe tiếp. Đồng Phi đang nói không ngắt: “... Dù sao, tóm lại coi như cậu may mắn. Trong mấy ngôi sao nam trẻ hiện nay, chỉ có fan nhà Kiểm Biên Lâm là bảo vệ anh ấy nhất thôi. Mấy tài khoản VIP trong số fan của anh ấy rất ngẫu, năng lực kiểm soát tình hình bậc nhất, từ khóa hot đều là ‘tân hôn vui vẻ’, toàn bộ bình luận đều là lời chúc mừng. Cậu chuẩn bị chịu cảnh lên danh sách tìm kiếm hot mấy hôm đi. Lúc trước tin tức anh ấy có bạn gái còn chưa lan truyền, thoát cái đã đăng tin kết hôn. Mình đoán mấy fan VIP nhà anh ấy đang cố gắng điều khiển hướng đi của đề tài này trong lúc lòng còn rĩ máu rồi”.

Sơ Kiến men theo hành lang đi xuống lầu, mấy lần suýt trượt chân té ngã.

Nghe Đồng Phi sôi nổi nói xong, suốt quãng đường gặp được hàng xóm cô đều thấy họ chào hỏi, cười tít mắt nhìn cô nói chuyện điện thoại với ánh mắt như đang gặp một cô dâu, khiến Sơ Kiến không dám đi xa mà chỉ đến một cửa hàng nhỏ gần đó mua hai hộp cơm rang và mì xào mang về.

Vào cửa, Kiểm Biên Lâm vẫn còn đang ngủ. Sơ Kiến đặt đồ ăn trong phòng khách rồi đi vào, cúi xuống vỗ về gọi anh tỉnh dậy: “Ăn cơm thôi, cả ngày anh không ăn gì rồi, không đói bụng à...” Hồng bị ôm chặt, anh đưa tay bắt lấy eo cô, trước mắt cô bỗng quay cuồng rồi bất ngờ bị kéo vào chăn bông, nằm dưới người anh.

“Vừa rồi, anh không nhìn thấy em, còn tưởng rằng... chuyện kết hôn chỉ là nằm mơ thôi.”

Nằm mơ gì nữa chứ, nhân dân cả nước đều biết cả rồi kia kìa!

Sơ Kiến lẩm bẩm: “Sao anh không chọn tấm hình nào đẹp một chút? Tấm hình lúc sinh nhật tám tuổi của em chẳng phải trông đẹp hơn sao?”.

Anh: “Tấm nào cũng đẹp cả”.

Cô: “...”

Anh: “Gọi anh đi!”.

Cô: “Kiểm Biên Lâm?”.

Anh: “Gọi ông xã”.

Cô: “...”

Phong ngủ không bật đèn. Anh đưa lưng về phía phòng khách sáng sủa, nằm nghiêng bên cạnh cô, khuỷu tay phải chống lên giường, bàn tay chống cằm, đôi mắt sâu thẳm của anh nhìn cô tha thiết đầy mong chờ, một lòng kiên nhẫn chờ đợi.

Sơ Kiến mấp máy môi, cố gắng rất nhiều lần vẫn không tài nào mở miệng gọi được.

Đột nhiên, điện thoại di động cô đặt trong phòng khách vang lên âm báo tin nhắn Wechat.

“Em đi xem tin nhắn đã!” Thật là cảm tạ trời đất.

Sơ Kiến khôn ngoan trượt xuống từ cuối giường, chạy ra ngoài tìm được chiếc di động trên sofa rồi vội vàng mở lên. Là tin nhắn Đồng Phi gửi đến: Đúng rồi, đúng rồi, quên cho cậu xem cái này, cái này còn tuyệt hơn.

Lại là một tấm ảnh chụp màn hình. Cô mở ra, là đoạn nội dung Tạ Bân chia sẻ tin vui công bố của công ty trên Weibo, vẫn chỉ là một câu nói ngắn ngủi: Leo lên đỉnh núi mới nhìn thấy thứ gọi là phong cảnh. Đến khi yêu nhất mới có được thứ mang tên tình yêu. (Không phải tôi nói đâu, là Kiểm Biên Lâm nói đấy!)

35. Chương 34

Type: Alex Pooh

Khi đó, trường tiểu học của hai người ở gần nhà, học sinh đều là mấy đứa trẻ trong khu. Sau giờ tan học, Kiểm Biên Lâm hay cùng Sơ Kiến về nhà. Ban đầu, anh cũng cảm thấy phiền, vì ở lứa tuổi đó, ai còn thích chơi cùng với bọn con gái nữa chứ, bên này đều là mấy đứa con trai ồn ào cả. Sau này, anh đã quen dần với việc dẫn theo cái đuôi này rồi.

Sơ Kiến nói chuyện với anh, anh cảm thấy phiền. Sơ Kiến nói chuyện với người khác, anh càng thấy phiền hơn.

Lên cấp hai, họ không còn học chung một lớp. Ban đầu, hai người không tan học cùng nhau. Sau này, mẹ Sơ Kiến khéo léo nói với anh rằng có học sinh ngoài trường theo đuổi Sơ Kiến, bảo Kiểm Biên Lâm đi học hay tan học đều phải chờ cô, Kiểm Biên Lâm đã đồng ý.

Bắt đầu từ khi nào thì đổi khác nhỉ?

Trong ấn tượng của anh, đường ranh giới rõ ràng nhất là lần học thể dục. Lớp A9 đổi tiết, hai lớp họ học chung bị sắp xếp cho thi chạy 800 mét và 1000 mét. Sơ Kiến chạy xong, đầu ướt đầm mồ hôi, liền lên mua que kem hồ lô đá rồi trốn ở góc sân thể dục ăn. Kiểm Biên Lâm mới vừa chạy xong 1000 mét, tay áo đồng phục xắn lên cao, đi ngang qua cô rồi quay trở lại. Anh định hỏi cô mới vừa chạy xong cự ly dài như thế, cả người đầm đìa mồ hôi mà ăn cái này không sợ bị bệnh sao. Thế nhưng, Sơ Kiến đã đưa tay nắm lấy cổ tay anh kéo qua, bẻ que kem thành hai nửa, cúi đầu so sánh xem bên nào lớn bên nào bé rồi giúi nửa đoạn mình đã ăn vài miếng cho anh: “Không được chê thứ em đã ăn rồi đâu đấy!”.

Lòng bàn tay nóng hổi và thứ đồ lạnh buốt đan xen in hằn dấu vết lên da anh.

Bên tóc mái của Sơ Kiến vẫn còn chảy mồ hôi, cô nhìn anh đầy cảnh giác: “Anh đừng hòng cướp của em, em mua đấy, đương nhiên là anh phải ăn phần bé rồi”.

Đôi mắt vô cùng đáng yêu của cô như muốn nói “Em không muốn cho anh ăn, nhưng nể tình bạn bè nhiều năm của chúng ta nên cho anh ăn đây”.

Sau đó, anh bắt đầu cố ý tạo cơ hội để hai người ở chung, thậm chí còn đích thân xới cơm cho cô trong phòng bếp mỗi khi hai nhà ăn cơm chung, mỗi lần đều im lặng cướp việc sắp bát đĩa và dọn thức ăn nữa. Dần dà, trong trường đồn thổi hai người họ yêu sớm.

Buổi chiều nọ, Sơ Kiến đang xem ti vi ở nhà anh, ôm gối ngồi tựa vào sofa. Anh dựa vào cô và ngồi xuống, nắp lon bị nắm trong tay đến mức lõm vào, âm thầm hít sâu, định làm gì đó, gọi tên cô mà giọng trở nên mờ đục như bị bao phủ bởi hơi nước: “Sơ Kiến!”.

Cô không ngừng chuyển kênh, buồn ngủ đến nỗi nghiêng người đi, gối đầu lên đùi anh: “Kiểm Biên Lâm, em mệt quá rồi, em ngủ một lát đây. Nếu anh thật sự rảnh rỗi thì làm giúp em bài tập toán đi...”

Sơ Kiến hoàn toàn không biết rằng ở góc độ này, anh đã thấy được gì dưới cổ áo. Anh không cử động vì sợ làm phiền đến cô, cũng không dám nhìn nhiều mà chỉ dán mắt vào ti vi. Trên màn hình, Kim Giác Đại Vườn đang cười ha ha chế giễu Tôn Ngộ Không, chẳng khác nào cũng đang cười nhạo anh... Không nhìn không có nghĩa là trong đầu không nghĩ, những ý nghĩ hỗn loạn nhanh chóng lướt qua đầu óc Kiểm Biên Lâm.

Thuở ấy, anh còn chưa tiếp xúc với bất cứ thứ gì liên quan đến chuyện người lớn và tình yêu mà chỉ muốn gần gũi và thân thiết với cô thôi. Thật kì lạ, anh muốn gần gũi với tất cả mọi thứ thuộc về Sơ Kiến. Có khi nửa đêm choàng tỉnh, anh đã hồi tưởng lại cảm giác tiếp xúc thân thể quái lạ trong giấc mộng, nghĩ đến làn môi cô, khuôn mặt cô và cả cơ thể cô, nhưng lại cảm thấy thật xa lạ.

Mãi đến khi tất cả quay trở về vị trí ban đầu.

Trong buổi hoàng hôn xưa cũ ấy, nơi lối hành lang nhá nhem ánh sáng, anh xách cặp của hai người, cúi đầu khóa xe lại, nghe thấy cô nói không thích mình mà bỗng dâng lên một cảm giác không sao diễn tả nổi. Hôm ấy, anh làm bài tập đến nửa đêm, phải dẫn lại nỗi kích động muốn sang nhà đối diện tìm cô. Gần nửa tháng sau, đột nhiên hơn hai giờ sáng, anh bước ra khỏi cửa như bị lên cơn động kinh, ngồi dưới lầu nhìn đăm đăm vào cửa sổ phòng ngủ của Sơ Kiến, ngơ ngẩn cả đêm, còn gặp phải trận tuyết rơi hiếm hoi. Kết quả là Kiểm Biên Lâm bị sốt, đành phải nói dối là đến tiệm, Internet suốt đêm, bị ba mắng một trận rồi viết đơn xin phép nghỉ đưa đến nhà cô.

Trong lòng ngọt ngào, nhưng khi thấy cô ngáp dài ngáp ngắn lê dép đi ra, ngơ ngác nhìn mình thì anh lại mềm lòng, vẫn dằn dò vài câu rằng trời đổ tuyết đường trơn, đừng tự mình đạp xe.

Sau đó, anh luôn né tránh cô.

Đến lúc lớp Chín, chính vài dịp hai nhà cùng đi chơi, anh như bị trúng tà. Khi qua nhà, công sức tránh né cả năm bỗng nhiên thành hoài phí, thân tàu khé lắc lư cùng không gian xung quanh chật chội và ồn ào như đang thúc giục anh cúi đầu hôn cô.

Hôm đó vừa đến nơi, anh thật sự đã đến tiệm Internet và chơi game với người lạ. Anh không thường chơi nhưng lên tay rất nhanh, lê la suốt vài tiếng thì quỷ thần xui khiến thế nào lại lên mạng tìm kiếm vài thứ để xem. Giấc mơ kỳ lạ hơn một năm trước bỗng hóa thành hình ảnh chân thật. Trong số bọn con trai có vài đứa từng trao đổi mấy chuyện này, anh nghe cũng nhiều nên biết được bảy, tám phần, nhưng xem cảnh mãnh liệt như thế lại là chuyện khác. Cả màn hình đều là... Anh tắt đi, tiếp tục mở cửa sổ trò chơi ra, sợ xem nhiều cảnh đó sẽ khiến trong mơ sẽ càng trở nên chân thật. Tất cả đều là cô càng khiến anh không chịu nổi.

Càng lớn lên, anh thoát cái từ đáng người một mét bảy khi mới lên trung học đã thành một mét tám mấy, thu hút bao anh nhìn trong trường. Khi ấy, trong khối cũng có nhiều bạn thành đôi, anh thường nghe người ta nói đến Sơ Kiến lớp A9, Sơ Kiến lớp A9, nghe đến mức thấp thỏm bất an. Bài vở nặng nề thời trung học trái lại thích hợp với anh, điểm số đứng nhất sẽ khiến anh có thể tạm thời chôn chặt suy nghĩ về cô sâu tận đáy lòng trong phần lớn thời gian của mình.

Vào dịp đón Tết năm lớp Mười một, ba Sơ Kiến lần đầu say rượu nói đùa, bảo Kiểm Biên Lâm cố gắng sau này cưới Sơ Kiến về, ai bảo thành tích của cô tệ quá! Anh nghe thấy nhưng không lên tiếng, người lớn cười

giờn, Sơ Kiến chỉ mãi xem tiết mục giao thừa không để tâm hay nói đúng hơn là cổ tình không để ý.

Anh từ từ nhấp ly rượu, uống không ít rượu trắng. Lòng thầm nhủ với ba Sơ Kiến: Chắc chắn phải vậy.

Đến mùa đông năm lớp Mười hai, trời cũng đổ tuyết, anh nghĩ sao lại khéo thế này, lúc cấp hai thất tình ngồi dưới lầu, tuyết cũng rơi đầy người. Tối nay, lẽ nào có điềm tốt gì đây cũng nên. Đáng tiếc là điềm tốt không thấy đâu, nhưng lại được một đòn cảnh tỉnh.

Anh vẫn mãi lừa mình dối người rằng Sơ Kiến chẳng qua vẫn chưa biết yêu là gì, nói không chừng cái nhau một trận xong chỉ cần dỗ dành là được, nhưng không ngờ chớp mắt cô đã trở thành bạn gái người khác. Anh như người say bước sang năm mới trong cơn mộng mị, ba ngày sau xốc lại tinh thần đi tìm nam sinh kia. Mang theo nỗi bức dọc không hề suy nghĩ, cứ thế ngăn cậu ta lại ngay bãi gửi xe vào giờ tan học đông người qua lại nhất rồi hỏi cậu ta: “Cậu có thể đối xử tốt với cô ấy không? Có thể cưới cô ấy không? Nếu không làm được thì đừng hòng chạm đến một cái móng tay của cô ấy”.

Đám con trai mười bảy, mười tám tuổi đã hiểu rõ chuyện gì đâu, cái gì cũng tò mò muốn nếm trải nên thân thể tự nhiên cũng có ý muốn gần gũi. Anh sợ Sơ Kiến thiệt thòi, nghĩ đến chuyện cô sẽ bị người ta lợi dụng liền không chịu được. Thế là anh không hề có lập trường mà cứ buộc bạn trai người ta hứa hẹn một chuyện như thế.

Là con trai khi nóng máu lên đều sẽ ầm ĩ, nhưng dám ra tay đánh nhau lại rất ít. Kiểm Biên Lâm cũng không muốn động tay động chân, mãi đến khi đối phương nói thẳng thừng: “Tôi và bạn gái tôi làm gì phải báo cáo với cậu à? Mới lớp Mười hai mà cậu đã nói về đám cưới. Kiểm Biên Lâm, cậu điên rồi chắc?”.

Anh nhận định đối phương chỉ muốn lợi dụng mà không muốn chịu trách nhiệm, thế là vung tay đấm người ta, đối phương cũng nhanh chóng đánh trả. Kiểm Biên Lâm có ưu thế cao lớn, lại thường xuyên chơi bóng rổ nên dễ dàng chiếm thế thượng phong, ra tay đánh cậu ta khá nặng. Con trai ở lứa tuổi đó đánh nhau cũng là chuyện bình thường, hai người đều nóng nảy, không có kinh nghiệm và cũng không kiêng dè gì, cứ thế ẩu đả ngay tại trường học, công khai xem thường nội quy như thế rõ ràng là tự tìm đường chết.

Hôm ấy, Sơ Kiến xông đến xối cho anh một chậu nước lạnh đã hoàn toàn khiến anh tỉnh táo. Kiểm Biên Lâm biết mình đã phạm phải sai lầm lớn, hận không thể đánh chết bản thân.

Đến khi tốt nghiệp trung học, anh nghe tin cô nhận được giấy báo nhập học ở Hải Nam. Anh thi đậu đại học đến Bắc Kinh nhưng không hề cảm thấy vui sướng chút nào khi được giải thoát khỏi đời cấp ba, chỉ ngồi chờ dẫn bên cửa sổ suốt cả đêm dài.

Sơ Kiến...

Bóng dáng cao lớn của Kiểm Biên Lâm đi ngang qua Sơ Kiến, đến thẳng nhà vệ sinh, mở vòi nước rồi vốc nước lạnh lên mặt. Rửa ráy xong xuôi, anh mới lấy bàn chải ra bắt đầu đánh răng.

Sơ Kiến chỉ liếc nhìn dáng vẻ khom người rửa mặt ấy đã cảm thấy tâm hồn xao động.

Đồng Phi lại gửi tin nhắn Wechat đến: Mình không hiểu nổi sao trước đây sao cậu lại không thích anh ấy nhỉ?

Sơ Kiến yên lặng, suy nghĩ chốc lát rồi trả lời hai chữ: Mình mù.

Anh sợ khăn lông hơn mười ngày không dùng đã bẩn, nên rút mấy tờ khăn giấy ra lau khô nước trên mặt và tay, nhìn Sơ Kiến mặt đỏ bừng bừng đang cầm điện thoại đứng đó mà không biết nghĩ gì.

Anh cúi người, đứng trước mặt cô theo tư thế Squat *: “Còn đang chờ em đấy!”.

*: Một động tác quen thuộc trong tập thể hình.

Cô: “Hả? Chờ gì cơ?”.

Anh: “Gọi anh”.

Cô: “Kiểm Biên Lâm, anh là ngôi sao đấy, nguyện vọng không thể cao xa hơn chút sao?”.

Anh lặng thinh.

Nhìn gương mặt anh gần như trong gang tấc, cô muốn trốn cũng không được, ngượng ngùng hồi lâu mới kéo chiếc gối ôm trên sofa đến, vùi mặt vào, chậm chạp gọi hai tiếng: “Ông xã!”.

Kiểm Biên Lâm khẽ khàng đáp lời, vẫn chưa thỏa mãn: “Gọi thêm lần nữa đi”.

Chiếc gối ôm đánh mạnh vào vai anh: “Ăn cơm thôi!”.

36. Chương 35

Hôm tổ chức sinh nhật, Kiểm Biên Lâm đã đi từ sớm. Sơ Kiến chịu trách nhiệm dẫn ba mẹ cô và ba anh đến địa điểm tổ chức. Trước khi ra cửa, ba anh lại phá lệ lần đầu xem tin tức giải trí. Ông kính xoay chuyển, trên màn ảnh là khuôn mặt Lục Tông Văn đang cười cười trả lời về scandal tình ái trước một đồng micro.

Sơ Kiến không nghe kỹ, nghĩ đến lần chạm mặt duy nhất với nam diễn viên trẻ đang nổi tiếng này, tiện miệng nhận xét: “Người này trước mặt một kiểu, sau lưng lại kiểu khác, thật rất khinh người”.

Mẹ cô “à” lên một tiếng, bà biết bản thân ông Kiểm vốn không có thiện cảm với giới nghệ sĩ, sợ lại giận chó đánh mèo mắng Kiểm Biên Lâm liền vội vàng xoa dịu: “Người ta là ngôi sao mà, đương nhiên không thể câu nào cũng nói thật rồi. Vả lại, hằng ngày đã quen được người hâm mộ tôn sùng như thế, nên khó tránh khỏi hơi kiêu ngạo. Thanh niên mà!”.

“Kiểm Biên Lâm đâu có vậy.” Sơ Kiến phản bác.

Ba mẹ cô liền thay đổi ánh mắt, ba Kiểm Biên Lâm cũng nhấp một ngụm trà nóng, vô cùng vui vẻ xem tiếp. Vốn định xem tin tức Kiểm Biên Lâm công bố kết hôn để ghi lại, không ngờ chẳng có, khiến ông mắt húng máng thẳm: Đồ quý, hiếm khi có được tin tức khiến tôi hài lòng mà không phát lại...

Bấy giờ, Sơ Kiến mới đỏ mặt khi hiểu được ý định của ba anh, liền gọi mọi người đi theo mình.

Bên phía Kiểm Biên Lâm đang bận bịu chuẩn bị khâu cuối cùng trước buổi tiệc sinh nhật nên không có thời gian chú ý đến họ. Tạ Bản có ý muốn để nhân viên trực tiếp đưa họ vào là được. Nhưng ba Kiểm Biên Lâm và ba mẹ Sơ Kiến lần đầu đến tham gia nên hiếu kỳ như trẻ con, nhất trí yêu cầu cứ như bình thường, ngồi ở chỗ khán giả để cảm nhận “văn hóa fan” ở khoảng cách gần.

Thế là Hiểu Vũ chạy ra đưa mấy tấm vé vào cửa ở vị trí chính diện, sau đó duy trì khoảng cách ba bước, đi theo sau ba và ba mẹ vợ Kiểm Biên Lâm để đảm bảo họ an toàn ngồi vào vị trí, giơ tay ra hiệu với Sơ Kiến, rồi chạy đi tiếp tục làm việc.

Trên dưới trái phải đều là mấy cô bé đang giơ bảng đèn và que sáng. Thật sự toàn là mấy cô nhóc, những người chín chắn một chút chiếm không đến hai mươi phần trăm trong tổng số người.

Từ lúc ngồi xuống đã nghe thấy tiếng rí rít thảo luận, đều là tin tức kết hôn và suy đoán đủ kiểu, có tốt và tất nhiên cũng có ý kiến trái chiều. Dù sao tin tức kia ngoại trừ do công ty Kiểm Biên Lâm công bố ra thì thật sự không có tờ báo nào đăng tin cả, ngụ ý đã rất rõ ràng: Có thể công bố đều đã công bố, nếu che giấu không nhắc đến thì ắt hẳn là việc riêng tư.

“Chồng cậu lần này lỗ vốn sắc máu vì phải cho tất cả các hãng truyền thông và đám báo chí phong bì dày đấy! Danh tiếng trong sự nghiệp của anh ấy vốn rất tốt, lần này tỏ rõ thái độ như vậy thì tuyệt đối sẽ không có người tung tin chuyện đời tư của bọn cậu lên đâu. Cậu cứ thoải mái trải qua cuộc sống hạnh phúc với anh ấy đi!” Đây là những gì Đồng Phi đã nói với Sơ Kiến lúc chiều.

Dường như vì chuyện Sơ Kiến bị mọi người chỉ trích và cô lập thời trung học nên Kiểm Biên Lâm vô cùng thận trọng khi xử lý tin tức công bố kết hôn lần này. Ngay cả Hiểu Vũ vừa nãy cũng đã nói, thật ra, trước khi Kiểm Biên Lâm đưa cô đi đăng ký kết hôn, cả công ty đã phải vất vả móc nối quan hệ với tất cả mọi người suốt buổi tối hôm đó rồi, bao gồm các diễn đàn, hội fan VIP trên Weibo... nội bộ đều đã trao đổi

thống nhất. Bằng không, Kiểm Biên Lâm đang lúc nổi tiếng thế này, đột nhiên lan truyền chuyện như vậy thì làm sao trên mạng có thể yên bình đến thế được?

“Tổng giám đốc Tạ còn đích thân gọi điện cho ông chủ công ty của Nguyễn Khê, mọi người đều hiểu rõ sự tình nên tốt nhất đừng tạo tin đồn tình cảm thế nữa. Tin tức kết hôn vừa công bố xong, tạo scandal thế thì có lợi ích gì đâu.” Đây là chuyện Hiểu Vũ mới âm thầm nói cho cô biết.

Tóm lại một câu, lúc Kiểm Biên Lâm ngồi giữa cầu thang cả đêm thấp thỏm chờ cô tỉnh giấc, tất cả đã sớm được giải quyết ổn thỏa rồi.

Sơ Kiến cúi đầu, lật qua lật lại ngắm nghía điện thoại. Có một chuyện nhỏ khiến cô hơi thấp thỏm, đó là có nên nói cho Kiểm Biên Lâm biết còn một vấn đề nữa hay không?

Hôm nay, Từ Kinh gọi cho cô rất nhiều lần. Lúc đầu thấy số lạ, cô không nhận ra liền bắt máy, nghe thấy tiếng “A lô” quen thuộc liền cúp máy theo phản xạ. Kiểm Biên Lâm vẫn vô cùng nhạy cảm với cuộc tình chớp nhoáng ba ngày thời niên thiếu của cô, vì vậy cô cũng trở nên nhạy cảm theo.

Thực ra cũng không có gì....

Nhưng nếu không nói với anh, lỡ như cậu ta lại gọi tới thì sao? Hoặc là Từ Kinh đổi số khác thì thế nào? Vẫn thấy cam go.

Cô nhìn lên sân khấu náo nhiệt, suy đi tính lại một hồi, cuối cùng vẫn quyết định gọi lại nói chuyện rõ ràng, hân hoan là hơn. Nếu không, Kiểm Biên Lâm nổi cơn ghen tuông cũng phiền phức lắm. Đặc biệt khi hiện tại, cô đã là vợ của Kiểm Biên Lâm, nhớ đến chuyện hoang đường thời niên thiếu này vẫn cảm thấy lỗi là ở anh, đương nhiên lại càng thấy áy náy với Từ Kinh.

Cô vội có rời khỏi khán đài, đi ra chỗ soát vé ở sân vận động rồi tìm chỗ yên lặng gọi lại.

Điện thoại nhanh chóng được bắt máy: “Sơ Kiến hả?”.

“Ừ, ban ngày mình không dám nghe máy vì sợ Kiểm Biên Lâm không vui, xin lỗi nhé!” Sơ Kiến thẳng thắn: “Cậu tìm mình có việc gì gấp sao?”.

Ban đầu, khi xảy ra vụ việc kia, cô và Từ Kinh cũng đành buồn bã chia tay. Sau khi cô đến bệnh viện cầu xin thì hai người cũng không liên lạc nữa. Một thời trẻ dại đã qua ấy, không biết xử lý thế nào là tốt nhất, ít nhiều vẫn còn khúc mắc, bây giờ nói ra được thì hai bên cũng dễ chịu hơn.

Gọi cuộc điện thoại này xong, Sơ Kiến mới biết lần đó ba Kiểm Biên Lâm bị tai nạn, anh và Từ Kinh đã từng gặp nhau rồi.

Cô ngắt máy, nhân viên soát vé ở cửa bắt đầu thúc giục mọi người mau vào bên trong. Sơ Kiến vội vàng chạy vào, ánh đèn khán phòng đã tắt nên cô đành phải bật màn hình điện thoại lên, soi sáng đường đi dưới chân và không ngừng xin lỗi mấy cô gái trong phòng rồi khom người trở về chỗ ngồi của mình.

Bỗng nhiên, pháo hoa bắn vụt lên, luồng sáng rực rỡ khắp hội trường và khán đài...

Chương trình đã bắt đầu.

Chỗ họ nếu muốn nhìn lên sân khấu thì khá xa, nhưng vẫn nhìn thấy màn hình lớn hai bên tương đối rõ. Kiểm Biên Lâm xuất hiện ở nơi cao nhất trong cảnh nửa sáng nửa tối. Khi bóng dáng mặc đồ vest đen vừa xuất hiện, không gian sân thể thao trong nháy mắt dậy vang tiếng hoan hô rền rền. Đây là lần đầu tiên cô xem liveshow của anh.

Không biết có phải vì quan hệ của hai người đã khác trước hay vì sự nhiệt tình quá mức của fan, tim Sơ Kiến cứ đập thình thịch không thôi. Nếu không phải có ba mẹ cô và ba anh ở đây, chắc chắn cô đã giống hệt mấy cô bé bên cạnh nhảy bật dậy, cổ hết sức giơ cao bằng đèn và que sáng rồi.

Luồng sáng rọi đến, từ bậc sân khấu cao hai, ba mét, một tay anh chống đỡ tung người rồi nhảy xuống, hai chân đáp ngay giữa sân khấu. Chiếc áo vest được hai vũ công nữ đứng hai bên phía sau cởi ra, vứt sang một bên, tiếp đến là cà vạt rồi áo sơ mi trắng, cũng bị người phía sau kéo ra vứt bỏ. Cuối cùng, trên người anh chỉ còn lại chiếc áo thun ngắn tay màu đen bó sát và quần dài.

Anh đưa hai ngón tay ra sau eo, nhắc cặp quần lên, cúi đầu và nói vào chiếc micro đeo tai bên mặt: “Bắt đầu!”.

Sân vận động thoáng chốc sôi trào, toàn bộ fan đều đứng dậy reo hò, từ khán phòng đến hội trường đều là màu xanh thắm của đèn huỳnh quang. Sơ Kiến nắm chặt lấy tấm vé, thậm chí không được, không được rồi, thật muốn hét lên quá đi mất!

Liên tục nhảy xong bốn bản nhạc, vũ công trên sân khấu đều lui xuống, chỉ còn lại nhân vật chính là anh. Kiểm Biên Lâm mệt mỏi khom người, hai tay chống lên đầu gối, khẽ thở hổn hển vài hơi rồi bỗng thẳng người dậy, yên lặng nhìn vào ống kính.

Lại là tiếng gào hét vang rền. Hai bên màn hình lớn chiếu góc nghiêng đầm đìa mồ hôi của anh, ánh mắt vừa nãy còn lạnh lùng bỗng chốc đã... Anh cắn chặt môi dưới, lần đầu tiên cúi đầu mỉm cười.

“Aaaa! Bảo Bảo của mình đang cười, anh ấy đang cười kìa!” Người hâm mộ ở phía sau Sơ Kiến phấn khích điên cuồng: “Cậu từng thấy anh ấy cười trong liveshow bao giờ chưa? Trời ạ, chưa từng có đấy!”.

“Ôi trời, anh ấy cười bên lên kìa, thật là hạnh phúc! Mình muốn khóc quá đi, không được rồi, không được rồi!” Phía sau có người che miệng lại, “Ghen tỵ quá, để mình khóc một lát đã!”.

“Nếu không phải là thanh mai trúc mã thì mình nhất định không chịu được việc anh ấy kết hôn đâu. Sao có người tốt số như vậy, từ bé đã quen biết anh ấy...”

Không chỉ riêng phía sau, những fan xung quanh cũng bị động tác này của anh kích thích. Đủ mọi biểu cảm từ phấn khích, cảm động đến nức nở...

Ba mẹ cô và ba anh càng kinh hãi hơn, hoàn toàn giật mình thon thót vì mấy cô bé này, không biết nên khóc hay nên cười, trong lòng chẳng hiểu vì sao lại có cảm giác vừa tự hào vừa khó hiểu.

Sơ Kiến nhìn bóng dáng nơi sân khấu xa xa, hơi thở càng ngày càng chậm chạp, thậm chí không dám liếc mắt nhìn vào màn hình lớn, sợ nhìn rõ từng đường nét và biểu cảm trên khuôn mặt anh. Dù cách màn ảnh, cô vẫn sợ mình sẽ đỏ mặt mắt.

Trên màn hình lớn, dường như Kiểm Biên Lâm cũng hơi ngại ngùng, quay đầu đi rồi giơ mu bàn tay hơi che trước mặt. Hành động đó lại kéo theo tiếng gào hét vang dậy đất trời.

Anh nâng micro lên.

“Tôi biết...” Anh hơi khấn trương, bỗng bất ngờ mỉm cười lần nữa, “... mọi người muốn nghe tôi nói về cô ấy”.

Chữ “cô ấy” này thốt ra, không hề kèm theo lời giải thích nhưng mọi người đều hiểu đó là ai. Chính là “bà Kiểm” thanh mai trúc mã của anh mà họ vẫn chưa biết tên chứ còn ai vào đây nữa!

“Từ hồi năm tuổi, tôi từ Quảng Đông đến Hàng Châu, không biết nói tiếng phổ thông, cô ấy rất thích dạy tôi nói, từng câu từng chữ. Vì nguyên nhân này mà sau đó tôi đã âm thầm đặt biệt danh cho cô ấy, chính là từ “Mandarin” với ý nghĩa chính là “tiếng phổ thông”. Sau này lên đại học, tôi và cô ấy người trời nam, kẻ đất bắc, không thể gặp nhau, thường xuyên có người hỏi tôi “Kiểm Biên Lâm, cậu có thích cô gái nào không?” Tôi đáp rằng “Có, Mandarin”. Những người nghe thấy đều cười xòa, không tin có cô gái nào lại được đặt cái tên quái lạ như thế. Mandarin, Man-da-lin.” Kiểm Biên Lâm ngập ngừng rồi khẽ nói: “Man-da-lin, my darling!”.

Một từ vô cùng cảm động lòng người được thốt từ miệng Kiểm Biên Lâm lại nghiêm túc đến thế. Rõ ràng không nói gì nhưng lại như thế đã nói lên tất cả.

Bày tỏ xong những lời muốn nói, anh quay sang nơi khác, đưa lưng về phía ống kính, đi về phía ban nhạc rồi vòng qua tay Bass đến trước đàn organ, đưa mũ của mình cho nhân viên sân khấu, sau đó lướt vài phím đàn. Là cung bậc giai điệu khá quen thuộc, nhưng Sơ Kiến nhất thời không nhớ nổi là bài hát gì. Kiểm Biên Lâm nghiêng người về phía trước, nhẹ nhàng cất giọng hát vào chiếc micro trước đàn organ: Bản thân anh đã từng như đám lục bình trôi giạt, mang trong mình nỗi sợ hãi mơ hồ về tình yêu, nhưng trời cao đã cho anh gặp em.... Anh hơi ngừng lại, ngược lên, cố ý nhìn vào ống kính: Khi lần đầu gặp em... vẻ đẹp của em nổi bật giữa biển người bao la... (*)

(*) Bài hát Anh thật sự yêu em của ca sỹ Lý Tông Thịnh.

Giữa biển người bao la ấy, không ai đoán được anh lại chọn một ca khúc chứa đựng tên cô(*). Ngay cả ba mẹ cô lẫn ba anh đều hoàn toàn không phát hiện ra “lời tỏ tình” này lại có thể tinh tế đến thế.

(*) Tên của Sơ Kiến nghĩa gốc trong tiếng Trung là lần đầu gặp mặt, nằm trong câu hát: Khi lần đầu gặp em...

Bản nhạc xưa cũ, bao nhiêu người đã từng hát lại. Dường như tất cả mọi người đều hiểu vì sao anh đột nhiên chọn bài hát này sau đoạn giới thiệu ngắn về “bà Kiểm” không mấy logic kia, nhất định là hát cho “cô” nghe rồi. Người hâm mộ trong khán đài và sân vận động không thể không biết bài hát này, tất cả đều cất cao giọng hát theo anh, âm thanh như thủy triều hòa vào biển cả.

Nước mắt rưng rưng nơi hốc mắt Sơ Kiến, hoàn toàn không hề khoa trương. Cô đã cảm động đến phát khóc, nhưng bên cạnh còn có ba mẹ cô và ba anh, sợ kinh động đến họ nên cô đành kìm nén, không dám biểu lộ.

Đến đoạn cuối bài, ngón tay anh lướt đi lướt lại trên phím đàn, khe khẽ ngân nga mấy lần câu hát sau cùng: Anh thật sự yêu em...

Sau khi nhạc hội sinh nhật kết thúc, mẹ Sơ Kiến tự giác kêu gọi mọi người ra về, để Sơ Kiến đi tìm Kiểm Biên Lâm. Cô được Hiểu Vũ dẫn đến sau sân khấu, đi qua rất nhiều nhân viên đang bận rộn nhưng vẫn thoải mái làm nốt công việc dọn dẹp, còn có người lớn tiếng hỏi lát nữa có đi đâu ăn mừng không.

Cửa phòng trang điểm được đẩy ra, Sơ Kiến bước vào. Kiểm Biên Lâm đã tẩy trang, khoác áo phao lông vũ đưa lưng về phía chiếc gương, uống từng ngụm nước nóng, thấy Sơ Kiến đi vào thì ngừng lại.

Sơ Kiến ôm theo bình giữ nhiệt đi đến: “Em mang cho anh bánh rán Nguyên Tiêu này”.

Ồ đúng rồi, hôm nay là Tết Nguyên tiêu, anh quên băng mắt.

“Em tự tay gói và rán đấy!” Sơ Kiến nhỏ giọng, cầm đĩa gấp lên cho vào miệng anh, “Anh khen ngon đi”.

“Viên bánh quá lớn, anh phải nhai tận mười mấy giây mới nuốt xuống hết được. ”Ngon!”

“Nhân gì vậy?”

“Vừng.”

Cô lại gấp cho anh một viên nữa.

“Nhân gì đây?”

“Đường đỏ.”

Cô lại định gấp nữa liền bị anh nắm lấy tay: “Để anh uống nước đã... Từ từ thôi!”.

Sơ Kiến phát hiện ngón tay anh đã lạnh cóng, chắc hẳn do khi nãy nhảy nhót và hát cùng khán giả đã bị đông lạnh mất rồi. Cô đặt bình giữ nhiệt và đôi đũa xuống, phả hơi ấm vào lòng bàn tay rồi ủ ấm đôi tay anh.

Lòng bàn tay cô chạm vào mu bàn tay anh, Kiểm Biên Lâm liền rút lại theo bản năng: “Lạnh lắm, sẽ lây sang em mất!”.

Sơ Kiến im lặng, cầm chặt tay anh, thuận tiện lườm anh: “Nhiều sự!”.

“...”

“Mới vừa rồi, em và Từ Kinh có nói chuyện điện thoại.”

Kiểm Biên Lâm khẽ cau mày, không lên tiếng theo thói quen.

“Em bảo cậu ta sau này đừng tìm em nữa, anh hẹp hòi lắm, sẽ nổi giận mất!” Sơ Kiến thích nhìn anh ghen tuông liên quan sát gương mặt anh thật tỉ mỉ, nhỏ giọng nói: “Cậu ta nói lần ba anh bị tai nạn lao động đã từng gặp anh ở trường, có phải hôm anh chọc em giận bỏ đi không?”.

Kiểm Biên Lâm nhớ lại, gật đầu.

“Hôm đó, anh nói với cậu ta là anh và em đã yêu nhau nhiều năm rồi hả?” Sơ Kiến lại kể sát vào anh: “Đồ lừa gạt, ai yêu đương nhiều năm với anh chứ hả?”.

“...”

“Anh ăn nữa không?” Sơ Kiến đẩy bình giữ nhiệt kia về phía trước.

Kiểm Biên Lâm nghĩ thầm trong lòng, Sơ Kiến chắc chắn chưa ăn cơm tối, nếu mình ở đây ăn nhiều bánh quá sẽ trễ thời gian đưa cô đi ăn tối mất.

Anh thương lượng: “Hay là anh ăn một cái, em gọi anh một tiếng nhé?”.

Cô im thin thít.

Môi anh kề đến cọ cọ vào đôi môi mềm mại của cô. Bờ môi ẩm ướt, đầu lưỡi khuấy đảo một lát, nghĩ ngợi vẫn muốn nghe cô gọi. Thế là anh ôm đến bình giữ nhiệt rồi ăn thật.

Cô: “... Anh quên hôm nay là ngày gì thật hả?”.

Tay Kiểm Biên Lâm khựng lại: “Không quên”.

Làm sao anh có thể quên được. Những gì có liên quan đến cô anh đều khắc ghi trong lòng. Hôm nay là kỷ niệm lần đầu tiên họ gặp nhau.

Lần đầu gặp cô cũng là Tết Nguyên tiêu. Hai mươi mấy năm trước, ba anh dẫn theo anh lần lượt gõ cửa nhà hàng xóm và tự giới thiệu mình bằng thứ tiếng phổ thông không mấy thành thạo. Ông nói rằng mình vừa dọn đến, nhân dịp Tết Nguyên tiêu, chúc hàng xóm láng giềng ăn Tết vui vẻ, bà con xa không bằng láng giềng gần.

Đầu tiên là gõ cửa nhà Sơ Kiến, đáng tiếc mẹ cô khi đó đang rán bánh, tiếng dầu sôi quá lớn nên không nghe thấy. Sau đấy, họ quay trở lại, cuối cùng cũng kết thúc nhiệm vụ ở nhà Sơ Kiến. Kiểm Biên Lâm còn nhớ được rằng lúc cửa mở ra, mẹ Sơ Kiến vô cùng xinh đẹp, cười tíu tít, nhất là khi nghe đoạn ba anh khéo léo nói đến chuyện trong nhà không có phụ nữ, chỉ có mình ba anh dẫn theo con trai đến đây lại càng mềm lòng.

Mẹ Sơ Kiến lập tức nhiệt tình kéo hai cha con họ vào nhà, để Kiểm Biên Lâm ngồi bên cạnh Sơ Kiến, lại gọi ba cô đang làm việc trong phòng bếp ra ngoài. Ba người lớn trò chuyện với nhau, mẹ cô cố ý nói chậm một chút vì biết ba anh không thạo tiếng phổ thông.

Sơ Kiến ôm lấy chiếc bát nhựa màu hồng của mình, nhìn Kiểm Biên Lâm đầy cảnh giác: “Anh tên gì?”.

Anh nói bằng tiếng Quảng Đông: “Kiểm Biên Lâm”.

Sơ Kiến nghe không hiểu.

Cô nhìn chằm chằm vào đĩa bánh rán Nguyên Tiêu. Buổi chiều, mẹ cô mới hứa rằng nếu cô có thể ăn được ba chiếc bánh nhân đậu đỏ thì sẽ may vá mới cho búp bê của cô. Sơ Kiến lẳng lặng lấy chiếc thìa chọc vào một chiếc bánh ra, không phải nhân đậu đỏ liền bỏ vào bát Kiểm Biên Lâm, sau đó tiếp tục chọc thêm vài cái nữa nhưng cũng không phải, lại bỏ tiếp vào bát anh. Cô cứ thế giả vờ như thể anh muốn ăn lắm vậy.

Thế là chỉ trong chốc lát, đĩa bánh Nguyên Tiêu đã vơi đi một nửa, tất cả đều nằm trong bát của Kiểm Biên Lâm.

“Cảm ơn anh đã giúp em!” Rốt cuộc Sơ Kiến cũng tìm được chiếc có nhân đậu đỏ, cười vô cùng vui sướng.

Kiểm Biên Lâm từ bé đã có thói quen không bỏ lại thức ăn thừa, anh lặng thinh cầm đầu vừa ăn vừa nghĩ: Con nhóc này thật đáng ghét, chẳng muốn gặp lại nó chút nào...

Đay là thuở đầu gặp gỡ của họ nhưng chưa phải kết cục.

Bạn còn nhớ giấc mộng thời niên thiếu hay không? Nó tựa như một đóa hoa mãi mãi không bao giờ úa tàn...

37. Chương 36: Ngoại Truyện

Lúc sinh em bé, Sơ Kiến nếm trải đủ mọi đau đớn, mãi đến tối mới sinh xong, cả người kiệt sức rã rời nằm trên giường, nhìn đau đáu vào đứa con yêu dấu đang nằm trong chiếc nôi nhựa trong suốt, thổ thỉ với Kiểm Biên Lâm: “Là em sinh đấy à...?”.

Kiểm Biên Lâm đau lòng suốt cả ngày dài, đến giờ phút này mới có lòng dạ đưa mắt nhìn đứa trẻ bé bỏng với làn da đỏ hồng đầy nếp nhăn, khẽ nói: “Em sinh đấy!”.

“Bé đến giường cho em ngắm con đi!”

Trong ánh sáng được chỉnh êm dịu, Kiểm Biên Lâm nâng em bé bằng cả hai tay, dịu dàng đặt con nằm bên cạnh Sơ Kiến.

Sơ Kiến càng cảm thấy thần kỳ hơn, ngắm nhìn tỉ mỉ gương mặt của bé con: “Em thật sự sinh con rồi ư...?”. “Ừ!”

Quá đổi kỳ diệu, cảm giác như thể hôm trước, hai người vẫn còn đang ngồi bên chiếc bàn vuông trong căn nhà cũ của Sơ Kiến, ai nấy tự làm bài tập của mình, cô còn tranh thủ liếc mắt đôi lần để nhìn trộm bài của anh, qua hôm sau hai người đã cùng nhau sinh ra một em bé rồi...

2.

Lúc con trai được hai tuổi, Sơ Kiến và Kiểm Biên Lâm lần đầu đưa cậu nhóc đi du lịch. Vì muốn tránh bị người khác chụp ảnh mình và con trai nên Sơ Kiến không đi chung với Kiểm Biên Lâm. Lúc qua khu vực kiểm tra an ninh, Kiểm Biên Lâm đội mũ và đeo kính râm như thường lệ, làm dậy lên bầu không khí sôi trào từ mấy nhóm fan chờ đợi phía sau và xung quanh. Không ngừng có người kinh ngạc hô lên: “Kiểm Biên Lâm kia!”, “Người thật đẹp trai quá, đẹp ngây ngất luôn!”, “Ôi, Kiểm Bảo kia!”, “Mẹ kiếp, điện thoại di động của tôi đâu, điện thoại di động của tôi đâu rồi!”...

Con trai cưng hoàn toàn không hiểu những việc này, cất bước chạy lạch bạch một mạch qua cửa kiểm tra an ninh tiến về phía Kiểm Biên Lâm: “Ba ơi, bé con!”.

Trong lúc mọi người còn đang kinh ngạc, Sơ Kiến vội lấy áo che kín gương mặt mình, sải bước nhanh, lao đến ôm lấy con trai vào lòng rồi bỏ chạy trốn chết.

“Xin lỗi mọi người!” Kiểm Biên Lâm rất sợ Sơ Kiến sẽ giận mình vì đã khiến con trai cưng bị đưa lên mặt báo, bèn tự giác cởi mũ và tháo kính ra, hắng giọng hai tiếng về ngại ngùng rồi lại tỏ ra khéo hiểu lòng người, cởi hai chiếc cúc trên cùng của áo sơ mi ra: “Vẫn là chụp tôi đi ạ...”.

3.

Sơ Kiến thích nhất là thủy cung. Lúc đưa con đi chơi, cô bế cậu bé xem từng khu vực một, vừa xem vừa dạy con trai yêu đọc tên từng loại cá. Kiểm Biên Lâm đi theo sau hai người họ, luôn tay chụp ảnh như thể có vô vàn khung cảnh đẹp để chụp mãi không hết. Cuối cùng, Sơ Kiến bắt đầu tỏ vẻ bất mãn, quay đầu lại nhìn anh rồi nhỏ giọng nhắc nhở: “Sao anh không chơi với con? Con trai phải theo ba nhiều một chút, như thế mới có ích cho sự phát triển thể chất lẫn tinh thần của con”.

Kiểm Biên Lâm kiềm chế sở thích chụp ảnh Sơ Kiến của mình, bước đến gần rồi chăm chú nhìn lũ cá trong bể hồi lâu mới thì thầm chỉ cho con trai: “Đó là cá ba, kia là cá mẹ, đây là cá con”.

Ồ? Sơ Kiến ngó người, sao mà nhìn ra được như thế nhỉ?

Lại đi qua trái hai bước, một người rất có quan niệm về gia đình như Kiểm Biên Lâm lại chịu khó khẽ giọng nói: “Đó là tôm hùm ba và tôm hùm mẹ, con nhìn xem, cái con lớn một chút kia là tôm hùm con đấy!”.

Sơ Kiến chẳng biết nói sao: “Thôi, anh cứ chụp ảnh đi vậy!”.

Người đàn ông hoàn toàn đắm chìm vào hạnh phúc hôn nhân gia đình, không tài nào truyền thụ kiến thức khoa học được thật là đáng sợ mà!

4.

Cứ có dịp ra ngoài là Sơ Kiến thích đi dạo một vòng các cửa hàng để mua sắm, lấy việc “dạo phố” làm thú vui. Thế là hai người đẩy xe, Sơ Kiến không ngừng bỏ vào xe đủ thứ, nào là miếng dán hạ sốt cho trẻ, thuốc cảm dành cho trẻ con, rồi thì nước rửa tay cho trẻ con, vòng tay đuổi muỗi cho trẻ con...

Kiểm Biên Lâm cũng không ngừng bỏ những món đồ y hệt vào trong xe. Sơ Kiến thích lấy gì, anh cũng sẽ lấy thêm một phần hệt như vậy. Tóm lại, chỉ cần là thứ cô muốn mua thì mua thêm một chút cũng tốt.

Có lần trước khi đi du lịch, Sơ Kiến cầm một tờ danh sách thật dài thật dài liệt kê những món đồ yêu thích của ba Kiểm Biên Lâm và ba mẹ cô. Bao nhiêu thứ cần chuẩn bị đi mua cho họ như nồi cơm điện, nước súc miệng, kem chống nắng, dầu gội đầu, miếng rửa bát đĩa... Sơ Kiến nhìn thấy danh sách dài như thế liền buồn rầu, thầm nghĩ toàn là đồ dùng có thể mua trong siêu thị, lại còn thêm nhiệm vụ cô giao cho Kiểm Biên Lâm, thế mà anh đã hoàn thành một cách vô cùng xuất sắc.

Chỉ là cô đã sơ suất một chuyện, mấy khu du lịch thế này bao giờ cũng có nhân viên hướng dẫn mua sắm, lại quá chủ quan, coi nhẹ mức độ nổi tiếng của Kiểm Biên Lâm. Vậy là tối hôm đó, trên instagram liền đăng đầy ảnh kem chống nắng Kiểm Biên Lâm thích dùng nhất, miếng xóp rửa bát đĩa Kiểm Biên Lâm hay mua, dầu gội đầu Kiểm Biên Lâm thường dùng, nước súc miệng Kiểm Biên Lâm yêu thích, loại sữa bột con của Kiểm Biên Lâm thích uống...

6.

Có một dạo, con trai cưng rất lệ thuộc vào ba. Buổi tối đi ngủ thường hay giật mình tỉnh giấc, bò từ giường trẻ con sang giường lớn tìm ba. Cũng chính vì vậy mà gần hai tuần liền, Kiểm Biên Lâm hầu như không có cơ hội chạm đến một đầu ngón tay của Sơ Kiến. Một hôm nọ, Kiểm Biên Lâm khó khăn lắm mới chờ được con trai ngủ say, tranh thủ vài giây ngắn ngủi để đến phòng vệ sinh súc miệng, rửa tay sạch sẽ rồi mới xoay người Sơ Kiến đang ngủ sang và kê người đến.

Vốn đã không cảm lòng được, bỗng nghe thấy Sơ Kiến ôm cổ anh rồi lẩm bẩm: “Đừng cởi... làm luôn đi!”.

Tim anh liền đập thình thịch. Sơ Kiến lại không hề hay biết mình đã nói ra lời cấm dỗ gì. Chưa kịp làm gì cả thì chiếc giường trẻ con đã lắc lư, con trai ngồi bật dậy, mở to đôi mắt ngây thơ nhìn hai người họ. Cậu bé không nói gì cả mà chỉ chăm chú nhìn thôi.

Kiểm Biên Lâm chợt dạ, quay đầu lại nhìn con trai, lo sợ rằng nếu mình tiếp tục làm thêm một động tác nào nữa thì sẽ gây ảnh hưởng không tốt đến tâm hồn trẻ thơ của con trai mất.

Cuối cùng, Sơ Kiến trở mình dưới người anh tiếp tục ngủ thiếp đi, riêng anh vẫn tiếp tục nhìn con trai trần trối.

7.

Lúc bắt đầu học đếm số, con trai thích nhất số tám. Có lần Sơ Kiến đi công tác, sữa bột đã hết, Kiểm Biên Lâm đành phải một mình lái xe chở con trai đến siêu thị mua. Sau khi tính tiền xong, lúc đang loay hoay cho đồ vào cốp xe sau thì con trai đã chạy vụt đi, bắt đầu cuộc hành trình nhận biết con số dài đằng đẵng. Cậu bé tìm được số tám trên biển số chiếc xe kế bên xe của Kiểm Biên Lâm, liền cười reo lên, cất giọng non nớt nói với Kiểm Biên Lâm: “Tám!”.

Con trai vừa hiểu kỳ lại còn vô cùng kiên nhẫn, cất bước chạy đến phía sau chiếc xe thứ ba, yên lặng nhìn vài giây rồi lại tìm thấy con số yêu thích: “Tám!”.

Kiểm Biên Lâm mỉm cười đồng tình, gật đầu: “Đúng rồi, tám!”.

Con trai vui vẻ cười khanh khách rồi lại chạy đến chiếc xe tiếp theo...

Tối hôm đó, Kiểm Biên Lâm cứ thế đi theo con, mũ kéo thấp hơn ai hết, không ngừng che mặt mình và con trai, đi tìm từng con số tám trên biển số xe trong hơn nửa khu tầng hầm. Gặp phải chủ xe, anh bị nhận ra nên đành chụp ảnh và ký tên cho người ta, chỉ yêu cầu đối phương đừng chụp mặt con trai mình.

Thế là trong tình huống không hề hay biết, con trai cưng đã tạo phúc cho tất cả mọi người trong tầng hầm để xe. Cậu bé chú động dẫn đường, tổ chức buổi lễ ký tên cả đêm cho ba mình.

Lúc về đến nhà, Kiểm Biên Lâm gọi điện cho Sơ Kiến, giọng đầy cảm thán: “Anh thấy tính cố chấp và kiên nhẫn của con... giống hệt anh đây mà!”.

8.

Lúc con trai mới bập bẹ học nói, không biết nhiều từ, chuyện gì không vừa ý cũng đều nói “xấu xấu”, ý muốn nói rằng cậu bé không thích, tắt đi, hỏng mất rồi... Vì thế, trong ngày Kiểm Biên Lâm trông con, từ sáng đến tối đều chỉ nghe thấy từ “xấu xấu” này.

Đang xem ti vi giữa chừng thì anh tắt đi, con trai liền chỉ vào màn hình đã tối đen và nói “xấu xấu”. Anh đưa con đi tiêm vắc-xin, con trai chỉ vào chỗ bị tiêm trên mu bàn tay và nói “xấu xấu”. Anh rửa mặt xong tắt vòi nước, con trai chỉ vào vòi nước và nói ngay “xấu xấu”. Ngay đến nửa đêm phát sốt, con trai cũng vừa khóc vừa nói “xấu xấu”... Hơn nữa, con trai rất hay tự ái, mỗi lần cậu bé nói một điều gì đó cũng đều bắt ba Kiểm Biên Lâm lặp lại ba lần.

Một tuần sau, lúc Kiểm Biên Lâm và Tạ Bân đang bàn công việc, anh nghiêm túc cầm bút máy định ký tên thì phát hiện bút đã hết mực, câu buột miệng của anh cũng là: “Xấu xấu”.

Tạ Bân húng hắng ho khan, không nói gì cả. Kiểm Biên Lâm cũng tỏ vẻ rất bất đắc dĩ, đưa hai tay che mặt rồi khẽ nói: “Con trai mới dạy em đây!”.

38. Chương 37: Hậu Ký

Mandarin của tôi bắt đầu được đăng trên mạng từ tháng Mười năm 2015, kết thúc vào tháng Một năm 2016, đúng ba tháng lạnh lẽo nhất. Đây cũng là tác phẩm về chuyện tình thanh mai trúc mã đầu tiên của tôi.

Từ bé đến lớn, tôi đã có đến năm, sáu anh bạn trúc mã, quan hệ đôi bên vẫn luôn rất tốt. Những người từng có bạn thanh mai trúc mã đều hiểu rằng thứ tình cảm này rất kỳ diệu, hệt như tình thân vậy. Từ thuở ba, bốn tuổi đã quen biết nhau, khi đó còn không phân biệt nam nữ, cùng nhau lớn lên, đọc sách, cãi nhau, sau này trưởng thành thì bắt đầu yêu đương, thất tình, nhìn bọn họ đến học viện quân đội rồi kẻ trời nam, người đất bắc. Sau bao năm dài gặp lại, ồ, đã thay đổi thế này rồi sao? Thật là thần kỳ!

Chúng tôi họp mặt cùng nhau, ăn uống vui đùa vẫn như hồi bé, không hề khoác lên vẻ thận trọng và chín chắn của người trưởng thành. Vì vậy, trong thâm tâm tôi thật sự luôn muốn viết một câu chuyện về kiểu tình cảm này, một phần chính là để giữ làm kỷ niệm.

Thời gian thắm lặng đưa tất cả chúng ta lớn dần lên, biết bao chuyện tình cảm và tình yêu chẳng hề liên quan gì đến nhau nhưng lại rất đáng để nhớ đến. Chuyện tình cảm vốn không chỉ nảy sinh với một ai đó đặc biệt mà còn nảy sinh với cả khoảng thời gian tươi đẹp đặc biệt nào đó. Những tháng ngày tuổi thơ ấy đã qua, quãng thời gian với những tình cảm thanh mai trúc mã cũng cứ thế trôi đi.

Ban đầu, tôi rất tham vọng khi viết câu chuyện này, thậm chí đã từng nói với bạn bè chí cốt rằng: “Hừ hừ, tôi sẽ viết ra một tác phẩm sến sẩm miêu tả sống động giới showbiz với bao biến đổi thăng trầm cho mà xem!”. Nếu đã liên quan đến công việc hằng ngày thì nhất định sẽ viết ra những dòng vô cùng đặc sắc.

Lúc đầu, tôi nghĩ rằng bởi vì thấu hiểu nên mới chân thật, mà những thứ chân thật thì mãi mãi luôn là đẹp nhất. Thế nhưng, cuối cùng mới phát hiện ra tôi đã đánh giá cao bản thân mình quá rồi, đến khi viết ra lại đột nhiên không muốn viết gì phức tạp cả. Vì thế, như các bạn thấy đấy, tác phẩm này ngoại trừ thêm vào vài chuyện vụn vặt trong giới showbiz ra thì hoàn toàn không có gì khác cả. Nói cho cùng thì tôi vẫn thích những câu chuyện đơn thuần hơn.

Thế giới này, tôi hiểu nó như thế nào, cũng biết rằng có đôi khi nó khiến người ta thất vọng rất nhiều, nhưng những việc này không phải là thứ mà tôi muốn biểu đạt qua tác phẩm của mình. Có những điều xấu xí

không đáng để tôi sau khi làm xong công việc cực nhọc còn phải phí công viết ra nó dưới ánh đèn bàn, trước máy tính, thậm chí thức đến nửa đêm để hoàn thành. Với cương vị là một biên kịch, đương nhiên tôi biết tình tiết thế nào sẽ tạo nên kịch tính. Nhưng là một nhà văn, tôi vẫn muốn trong thời gian hữu hạn này, có thể viết nên một điều mà bản thân mình thật lòng trân trọng với những nhân vật và câu chuyện yêu thích.

Tôi vẫn thường nói rằng, bạn đọc là nguồn năng lượng khiến tôi kiên trì tiếp tục sự nghiệp viết lách. Bởi vì vào những lúc tôi muốn đặt bút xuống, chính các bạn lại kéo tôi trở lại. Nhưng mỗi tác phẩm nhất định đều phải là tôi viết cho mình, một khi đã viết ra được chữ đầu tiên của câu chuyện này thì chắc chắn là vì tôi muốn hoàn thiện nó và yêu thích nó. Vậy nên xét về mặt ý nghĩa nào đó, tác phẩm tôi viết ra cũng chính là món quà tôi dành tặng cho chính bản thân mình. Mỗi một quyển sách đều là quá trình trãi nghiệm tâm hồn của tôi.

Cảm ơn J&C đã xuất hiện vào mùa đông năm 2015, để rồi từ đó vĩnh viễn tồn tại. Cuối cùng, lời hát kết thúc trong chính văn của tác phẩm cũng là món quà tôi muốn tặng cho mình và cho tất cả các bạn: “Bạn còn nhớ giấc mộng thời niên thiếu hay không? Nó tựa như một đóa hoa mãi mãi không bao giờ úa tàn”.

Có chông chênh, có trắc trở, vì ai mà chưa từng một lần vấp ngã, nhưng tôi vẫn kiên trì tiến về phía ánh nắng cùng với ước mơ thời niên thiếu, đến chết cũng không thay đổi.

Mặc Bảo Phi Bảo

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mandarin-cua-toi>